

SANDRA BROWN

*VRAJITĂ
DE OCHII TĂI*

Capitolul 1

San Francisco.

O acută senzație de foame o chinuia pe Lydia McQuire care știa că beneficiul concertului de pian din această noapte i-ar fi ajuns poate pentru o cameră în pensiunea doamnei Killgoram sau pentru un prânz, dar în nici un caz pentru amândouă. Studie afișul lipit pe peretele restaurantului, cu ochii obosiți din cauza fumului de țigară.

"Se caută o soție pentru un bărbat serios, nebăutor, cu situație materială bună. Relații la domnul Devon Quade, Federal Hotel, camera 4."

Lydia suspiră. Federal Hotel se afla doar la câteva blocuri mai încole și totuși parcă în altă lume, pentru că acolo oaspeții dormeau pe cearceafuri albe și apretate, își serveau ceaiul cu cât lapte și zahăr doreau și mâncarea nu trebuia căutată de mucegai și gândaci. Dacă l-ar căuta pe acest Devon Quade, în mod sigur că ar servi-o în timpul discuției cu ceva, de pildă cu sandwich-uri și cafea. Pentru Lydia asta ar fi însemnat un adevărat ospăț, dat fiind faptul

că ultima masă o luase în urmă cu două zile când promise de la un chelner două ouă fierte.

Se întoarse hotărâtă și o apucă în direcția hotelului. Era dis de dimineață, strada era populată doar de câteva trăsură și eărute. Pentru un moment Lydici îi trecu prin cap gândul că domnul Quade s-ar putea să mai doarmă, dar nu se lăsă oprită de acest gând și merse mai departe. Poate că îl va impresiona atât de mult faptul că vine atât de devreme, încât va trece cu vederea rochia ei urâtă, părul blond ciufulit și nu va simți nici mirosul vag de țigări ce-i intrase în haine și în piele.

Când ajunse la hotel, împături biletul cu adresa domnului Quade și-l băgă în buzunar lângă cele două monede prăpădite pe care le promise pentru concertul de la Saloon. Pentru un moment se gândi la viața pe care ar duce-o ca soție a străinului, dar renunță destul de repede la această idee. Cu timpul se va găsi și pentru ea un post de guvernantă, pentru a-și aduna ceva bani, destul pentru a închiria o cămăruță într-o pensiune, care să aibă și pian. Atunci ar putea da lecții de pian și și-ar asigura o existență normală.

Portarul hotelului, care arăta ca un ofițer în uniformă sa cu epoleți aurii și nasturi de aramă strălucitori, o privi curios pe sub cozorocul șepcii. Privirea lui trădând un ciudat amestec de admirație și desconsiderare trecu peste părul ei des și blond ca mierea, observă chipul drăgălaș și studie silueta bine proporționată care se ghicea prin rochia modestă.

- Cu ce vă pot ajuta, domnișoară? se interesă el cu o politețe exagerată, care o răni pe Lydia. Era limpede că o lua drept damă de companie în căutare de clientelă. Ar fi vrut să fugă, dar foamea o slăbise într-atât, încât pur și simplu nu mai avu putere nici măcar să-i întoarcă spatele și să plece. Scoase biletul și i-l arătă.

- Aș dori să-l văd pe domnul Devon Quade, spuse calmă, adunându-și ultimele rămășițe de mândrie.

Portarul o studie încă o dată, apoi zâmbi. Nu era un gest prietenos, dar oricum, îi făcu semn cu mâna să intre.

Lydia păși într-un foaier decorat cu palmieri și covoare orientale, și pentru un moment o cuprinse o asemenea disperare, încât trebui să închidă ochii, pentru a-și reține lacrimile.

Apoi clipi, se uită încă o dată peste biletul din mână și se îndreptă hotărâtă spre scări. Camera căutată se dovedi ușor de găsit.

Nu mai avea decât să ciocăne la ușă.

Lydia își mușcă buza. Era obosită, flămândă și murdară, iar ultimul lucru din viața ei pe care și-l dorea, era un bărbat - deci de ce venise? Oricât de mult se străduia nu-și putea explica forța cu care era atrasă de acest loc. Pentru că era ceva mai mult decât simpla speranță de a primi sandwichuri și cafea.

Cu inima bătând puternic ridică mâna și bătu încet la ușă. În același timp o cuprinse o groază copleșitoare și privi iute împrejur, de parcă ar fi vrut să fugă. Dar picioarele nu vroiau să-și facă datoria. Rămase stană de piatră în fața ușii străinului.

Din cameră se auzeau zgomote înăbușite și din nou Lydia luptă în zadar cu amorțeaua ce o cuprinsese. Stătea acolo de parcă prinsese rădăcini și aștepta speriată desfășurarea evenimentelor.

Și atunci ușa se deschise, iar el apără în fața ei, masiv și bine proporționat, cu părul blond, ușor ciufulit. Ochii săi de un albastru închis se îngustară și fruntea i se încreți.

- Da?

Lydia îi înmână tremurând biletul. Era evident, că acest bărbat avea o situație materială bună, așa cum menționase în anunț, și părea să fie lucid, pentru o oră atât de matinală. În privința "seriozității" sale, Lydia avea unele îndoieli. Asemenea bărbați bine ca domnul Quade se dovedeau adesea niște fustangii.

Dându-și seama că se holba la el, se sili să spună ceva.

- Domnul Quade? Numele meu este Lydia McQuire, și am venit pentru ... oferta dumneavoastră. Era clar că nu o va servi cu nimic, așa somnoros și în halat de casă, cum stătea în fața ei, dar Lydia credea că-i datorează o explicație, pentru faptul că l-a trezit din somn.

Ochii săi albaștri o studiau, chiar dacă nu cu aceeași superioritate pe care Lydia o simțise la portar.

- Vă rog intrați, domnișoară McQuire, spuse el și făcu un pas înapoi.

Lydia înghiți în sec. Nu prevăzuse o desfășurare de evenimente atât de penibilă. Își strânse degetele până la durere.

- Nu cred că ...

Un zâmbet neașteptat își făcu apariția pe chipul lui, ca o rază de soare de dimineață pe deasupra unui lac liniștit.

- Bineînțeles, spuse el. Trăiesc de atâta timp printre tăietorii de lemne, încât am uitat bunele maniere. Dați-mi cinci minute și ne întâlnim jos în sala de mese. Putem discuta la micul dejun.

La auzul acestor vorbe stomacul Lydiei mârâi puternic, iar ea nu putu decât să sperie că domnul Quade nu-l auzise. Dădu din cap afirmativ și rămase pe coridor mult timp după ce el închise ușa. Într-un târziu își alungă îndoielile și porni spre scară, încântată de perspectiva de a mânca ceva.

Sala de mese tocmai fusese deschisă iar când Lydia îi spuse chelnerului că va lua micul dejun cu domnul Devon Quade de la camera 4, fu imediat condusă la una dintre mese. Pe masă apăru o cană mare de argint cu cafea fierbinte și un platou cu cornuri calde.

Ochii Lydiei se măriră, când văzu ceașca de porțelan umplută cu lichidul maro aburind.

- Poștiți, domnișoară, spuse chelnerul prietenos.

Lydia întinse mâna tremurândă după zahăr și frișcă, se servi și-și savură cafeaua fierbinte. După alte două înghițituri însetate - Dumnezeu, ce cafea bună! - încercă și cornurile.

Gura îi era plină de mâncare, când își făcu apariția în restaurant Devon Quade, arătând atât de bine încât Lydia aproape că se înecă cu cornul. Mestecă grăbită, înghiți repede și roși când domnul Quade ajunse la masă, pentru că știa că nu reușise să-și mascheze foamea. Era aproape sigur că o văzuse cum a înghițit o jumătate de corn dintr-o dată, fapt ce părea să-l amuze teribil.

Chelnerul aduse meniul și schimbă cafetiera.

Lydia se bucură că mănecase din cornuri, pentru că acum stomacul ei se potolise, și putea să-l observe liniștită pe domnul Quade în timp ce acesta consulta lista de bucate.

O surprinse ridicându-și brusc privirea către ea și spunând:

- Sunteți o femeie foarte frumoasă. Nu pot să vă ascund faptul că mă întreb cum de nu v-ați găsit încă un soț, așa ca toată lumea?.

Lydia roși.

- Războiul n-a lăsat prea mulți bărbați apti pentru însurătoare. Cei care au supraviețuit sunt răniți, ori în interior ori în exterior sau sunt deja căsătoriți.

Domnul Quade păru rușinat.

- Bineînțeles. Vă rog să mă scuzați. Făcu semn unui chelner care se apropie repede, fapt care o umplu pe Lydia de invidie și o făcu să se întrebe cum s-ar simți în pielea unui personaj atât de important ca partenerul ei de masă. Acesta comandă pentru amândoi, iar când rămaseră din nou singuri o examinează pe Lydia, privind-o gânditor și încruntat.

- Povestiți-mi ceva despre dumneavoastră, îi spuse el.

Încăpățâna area ei înăscută aproape că ar fi împins-o să răspundă că e dreptul ei de a întreba prima. Dar nedorind să-și pună în pericol micul dejun, nu putea risca așa ceva.

- Am douăzecișicinci de ani, începu ea și-și îndreptă umerii înguști. Provin din Fall River, Massachusetts. Tatăl meu a fost medic, iar mama a murit când eu eram mică. Am

beneficiat de o educație bună, de cultură, știu să gătesc și să fac curat, deși recunosc că-mi place mai mult să citească sau să mă plimb. Când a început războiul, tatăl meu s-a dus ca voluntar - bineînțeles de partea Uniunii.

- Bineînțeles, o aprobă și domnul Quade cu seriozitate, deși un zâmbet îi străbătu trăsăturile.

Cu un gest nervos, Lydia își netezi fusta șifonată.

- Tata era plecat doar de o săptămână, când a venit o telegramă din Washington, în care-mi cerea ajutorul. Bineînțeles că i-am ascultat chemarea și am lucrat ca soră medicală cot la cot cu tatăl meu și cu ceilalți chirurghi. Lydia făcu o pauză scurtă și se gândi la lucrurile îngrozitoare pe care le văzuse în război. O vreme am mers din luptă în luptă până într-o zi, undeva în Virginia, când tata a făcut un atac de inimă și a murit. După aceea eu ...

Se întrerupse din nou pentru a putea respira adânc. Am rămas la grupele sanitare, pentru că n-am avut nici un motiv să mă întorc acasă.

Domnul Quade rămase tăcut un timp privind-o pe Lydia adânc în ochi. Între timp se servi micul dejun iar Lydiei îi trebui multă voință pentru a nu-și umple farfuria cu un munte de omletă, șuncă și cartofi.

- Tatăl dumitale trebuie să fi avut o casă în Fall River, spuse domnul Quade într-un târziu.

Lydia scutură din cap, cu gura plină de cartofi prăjiți pe care-i înghiți înainte de a răspunde:

- Tata era un om cu puțin spirit practic. Locuiam într-o cameră deasupra unei măcelării, iar când s-a prezentat la armată nu plătisem chiria de vreo două luni.

Domnul Quade își unse o felie de pâine cu gem fără să o privească pe Lydia.

- Cum ai ajuns în San Francisco?

Era un chin să îi furculița frumos în mână în loc să te scufunzi în toată aceea mâncare fierbinte și atrăgătoare, dar Lydia se stăpâni și răspunse:

- Ca îngrijitoare la o doamnă în vârstă. Aveam de gând să deschid o școală de muzică în California, dar doamna Hallingsworth a murit imediat cum am ajuns, iar fiul și nora ei n-au mai avut nevoie de mine. Cu alte cuvinte - m-am trezit deodată nevoită să mă descurc singură.

- Și asta când s-a întâmplat?

- Luna trecută. Lydia înghiți iute câteva îmbucături și continuă. De atunci trăiesc singură din ce câștig cântând la pian prin diferite saloane.

Quade luă o gură de cafea.

- Înțeleg, spuse el. Există ceva ce-ai vrea să știți despre mine?

Lydia înghiți bucata de omletă.

- Se pare că nu sunteți din San Francisco, altfel n-ați locui la hotel, observă ea. De unde veniți?

El se rezemă în scaun și-și băgă degetul mare în buzunarul vestei de brocat.

- Fratele meu și cu mine avem o afacere cu lemne în apropiere de Seattle, în districtul Washington.

Lydia își stăpâni un fior. Se povestea că aceste teritorii erau populate de indienii însetați de sânge și bandiți, iar în munți, prin copaci, trăiau pisici sălbatice care abia așteptau să le sară trecătorilor în spate.

- E imposibil să fi crescut în statul Washington, spuse Lydia. Aceste regiuni sunt populate numai de douăzeci de ani, iar dumneata pari un om civilizat.

El zâmbi.

- Briga n - fratele meu - și cu mine am crescut în Maine. Când am fost destul de mari pentru a ne lua în primire moștenirea am venit încoace cu un grup de coloniști.

- În Seattle nu există femei? întrebă Lydia.

- Niciuna care să merite să-i pomenesc numele, răspunse Quade. Arăta într-adevăr foarte bine cu părul său des și blond - auriu, care-i încadra fața ca o coamă de leu, cu bărbia proeminentă și nasul drept, amândouă atât de perfecte, că păreau sculptate. Și mai era și cult - precis că s-ar purta frumos cu femeia pe care o va alege de soție.

- Femeile sunt ceva rar în zona nord-vestică. Pun pariu că pe drumul din port până la fabrica de tăiat lemne Yeslers primești cel puțin vreo șase cereri în căsătorie.

Lydia înghiți în sec. Ea venise la Quade pentru a-și asigura micul dejun și nu pentru a se stabili în același loc cu o adunătură de tăietori de lemne înfometați de dragoste.

- S-au anunțat multe femei la ... oferta dumneavoastră? întrebă ea încet fără să-l privească.

- Majoritatea erau nepotrivite, recunosc eu. Regiunea din Puget Sound este încă destul de necivilizată și în nici un caz un loc pentru caractere sfioase sau isterice. Pe de altă parte este un ținut minunat și vă asigur că femeia care va purta numele de Quade nu va duce lipsă de nimic.

Ideea aceasta începu să-i placă Lydiei încetul cu încetul, și deși nu se simțea atrasă în mod deosebit de acest bărbat arătos, putea să-și închipuie destul de bine cum i-ar putea deveni o bună soție. Plus că acest lucru era de preferat celorlalte posibilități pe care i le oferea viața - ca de exemplu să moară de foame sau să se prostitueze.

Domnul Quade îi mai turnă Lydiei o ceașcă de cafea - cu un gest atât de galant, de parcă în fața lui ar fi avut o baroană și nu un nimeni de pe nicăieri a cărei singură comoară consta în două monede pricajite.

- N-ați dori să veniți cu mine la Quade's Harbor, Lydia? întrebă el. Vaporul pleacă în trei zile, iar până atunci veți sta aici la hotel. Bineînțeles veți primi și niște bani de buzunar. Cu siguranță că aveți nevoie de așa ceva.

Lydia îl fixă cu ochi mari: de o asemenea cerere în căsătorie nu mai auzise. Dar nu părea să-i displace. Ar putea să doarmă și să mănânce într-un hotel civilizat și să-și mai cumpere și câte ceva. Mai departe nu se gândi; era prea zăpăcită de noua direcție pe care o luase viața ei.

- Da, răspunse ea cu un curaj ce izvoră din disperare. Da, domnule Quade, cu toată plăcerea.

- Păi atunci ... zâmbi el ștângărește, și-și scoase portofelul, extrase niște bancnote din el și i le întinse Lydiei: Aveți nevoie de haine pentru o climă ploioasă, spuse el. Voi rezerva o cameră pentru dumneavoastră și vă puteți petrece ziua cum doriți. Treceți mesele și toate celelalte cheltuieli în contul meu.

Acestea fiind spuse, domnul Quade se ridică de la masă, îi zâmbi Lydiei încurajator și se îndepărtă.

Lydia se gândi, dacă să-și mai comande sau nu un al doilea mic dejun. Se uită la banii de pe masă și într-un târziu îi luă.

Poate că nu se cuvenea să accepte bani de la un bărbat, ca să nu mai vorbim de o cameră la hotel, dar pe de altă parte domnul Quade nu i-a cerut nimic necuviincios. Nu părea să se aștepte ca ea să se mute la el în cameră și se purtase frumos din prima clipă a întâlnirii lor.

Lydia împături bancnotele, le băgă în buzunar și cu o demnitate calmă, părăsi sala de mese, care între timp se umpluse.

Omul de la recepție se arătă deosebit de prietenos și politicos. Da, a fost rezervată o cameră pentru domnișoara Lydia McQuire. Îi înmână o cheie și-i spuse, că într-o oră va fi liberă camera zece.

- Mulțumesc, răspunse Lydia și se stăpâni până ajunsese în stradă unde scoase un strigăt de bucurie învârtindu-se. Portarul o privi superior, dar se abținu de la orice remarcă.

În primul moment nici nu știa cum să se poarte. Ar fi putut să dispară pur și simplu - putea trăi câteva săptămâni cu suma importantă, pe care o primise de la domnul Quade. Cealaltă posibilitate era de a se arunca în această aventură. Pentru că era o aventură, poate chiar periculoasă, să pleci cu un străin în teritoriul washingtonian și să-i devii soție. Dar Lydia iubea acțiunile periculoase, dovada și faptul că îl însoțise pe tatăl ei de pe un câmp de luptă pe altul și că venise cu doamna Hallingsworth la San Francisco pentru a începe aici o viață nouă.

Așa că se îndreptă spre primul magazin. În mersul ei se simțea acum o siguranță, oricât de nesigur și periculos ar putea fi viitorul. Și în afară de asta, pentru prima oară după atâtea luni nu trebuia să-și facă griji pentru ce va mânca mâine și unde va înnopta.

Lydia cumpără câteva haine simple și practice, o pelerină cu glugă pentru clima ploioasă de care-i vorbise domnul Quade și încălțăminte solidă. După ce privi cu jind la balerinii din saten ce erau expuși în vitrină, se hotărî să renunțe la acest lux, deși avea destui bani. În schimb își alese lenjerie de corp călduroasă, ciorapi și două cămăși de noapte simple din flanel.

Propriile ei lucruri care se aflau într-o valiză în Saloon, unde cânta ca noaptea la pian nici nu meritau să fie aduse la hotel. Ca o consecință a strâmtorării de după război, nu-și mai schimbase de cinci ani hainele care acum erau tocite și demodate.

Ultimul gând o făcu să râdă. Când a preocupat-o moda pe ea, fiica bunului dar mereu săracului doctor Wilkes McQuire? Așa că singurul lux pe care și-l permise astăzi la cumpărături fu o carte - puținele pe care le păstra în valiza ei. le citise de multe ori, astfel încât copertile erau ferfelite. Se reîntoarse la hotel încărcată cu pachete și pachetele și cu mulți bani.

Camera zece era surprinzător de mare, mobilierul consta dintr-un pat din lemn de mahon și fotolii îmbrăcate în tafta albastră așezate în fața unui șemineu din marmură albă. Pe șemineu se afla o vază cu flori de primăvară în culori vii.

Lydia închise ușa încântată, puse pachetele pe canapea și se apropie de șemineu pentru a mângâia una dintre florile acelea gingașe. Buchetul de cârciumărese roșii, margarete albe, stânjenei albastri și lalele galbene și roșii alcătuiau un caleidoscop de culori ce se regăseau în oglinda de deasupra șemineului.

Lydia nu era obișnuită cu asemenea lux și se simți pur și simplu copleșită. Acum i se părea incredibil faptul că cu câteva ore mai devreme avea griji pentru existența ei, precum mâncarea și un acoperiș deasupra ei și a lui.

Pentru că acum se afla într-o cameră de hotel elegantă, avea bani pe care-i putea cheltui după pofta inimii ei, avea haine, o carte de citit și personal de bucătărie care la orice oră era pregătit să-i îndeplinească orice dorință, fie ea și extravagantă.

Se îndreptă spre unul dintre fotolii și se așeză gânditoare. Dacă exista un lucru, pe care-l învățase ea în viață, atunci acela era faptul că totul are prețul său. Mai devreme sau mai târziu va fi invitată să plătească ...

Lydia închise ochii și se ținu strâns de fotoliu. Era foarte posibil ca domnul Quade să fie orice, numai gentleman nu, așa cum i se arătase ei, putea fi chiar și un proxenet. Cine ar fi putea-o asigura că în acest moment nu candidează pentru un loc într-un bordel, un harem în Orientul îndepărtat sau chiar o văgăună cu opium?

Deschise ochii suspinând.

Dar e posibil, se gândi ea cu o oarecare ușurare, să sfârșesc undeva într-o colibă în munți gospodărint pentru Devon Quade. Va trăi în pace, va avea trei - patru copii, iar

când o dată se va termina cu ea, viața va merge înainte de parcă ea nici n-ar fi existat.

Toate aceste gânduri n-o consolara în mod deosebit și pentru a-și distra atenția de la ele, se ridică și începu să exploreze împrejurimile. O cameră mică servea drept baie și după o scurtă ezitare, Lydia aprinse focul sub cazan. În timp ce apa se încălzea își despachetă cumpărăturile și le înșiră pe pat pentru a-și admira noile achiziții și a-și alege ceva de îmbrăcat. Tot ce cumpărase erau lucruri simple și practice din lână și bumbac, dar asta nu o împiedica să se simtă bogată ca o prințesă. Așa trebuie să fie, când ești amanta unui bărbat, se gândi ea.

O oră mai târziu se afla în baie. Umplu cada cu apă fierbinte și se dezbracă pentru a face o baie, un lux pe care nu-l mai savurase dinainte de începutul războiului.

Când ieși din cadă, cu părul proaspăt spălat și pielea rozalie și strălucitoare, se simți ca o femeie care scăpată de moarte se renăscuse și mai frumoasă. Își uscă părul, îl pieptănă, se îmbracă cu noua lenjerie și se decise pentru rochia cu dungi albe și gri și guler înalt. Pe dedesubt își luă ciorapi noi, care o zgâriau ușor, și o pereche de pantofi negri lucioși. Vechile ei haine le aruncă în coșul de gunoi din baie.

Deoarece între timp i se făcuse iar foame, coborî în restaurant, unde dejunase cu domnul Quade. Și pentru că acesta nu se arătă, Lydia luă masa și apoi plecă înspre Saloon pentru a-și lua puținele ei lucruri.

În camera din spate se afla Jim, barmanul, despachetând niște cutii cu whisky irlandez. Când o văzu pe Lydia în noile ei haine fluieră admirativ printre dinți.

- Domnișoară McQuire! spuse el impresionat. Ce s-a întâmplat? V-ați întâlnit cu zâna bună?

Lydia zâmbi.

- Ceva de genul ăsta, Jim. Plec la Seattle și mă mărit cu patronul unei fabrici de cherestea.

O privire îngrijorată îi tulbură lui Jim ochii inteligenți.

- Aha, deci așa. Dar să fii atentă, domnișoară, în ceea ce-l privește pe acest căutător de mirese. Am auzit lucruri neplăcute în privința asta.

Lydia nu se îndoia de adevărul vorbelor lui Jim, dar ea pur și simplu nu mai putea rămâne în San Francisco să trăiască mai departe din nimic fără să știe unde să înopteze sau când va mânca data viitoare. Soarta îi dăduse o șansă, și nu dorea să-i dea cu piciorul, chiar dacă aceasta avea riscurile ei.

- Voi fi prudentă, promise ea. O durea gândul că nimeni nu-i va simți lipsa, dacă ea va pleca la Seattle și va dispărea, poate pentru totdeauna, într-un bordel.

- Vreți desigur să vă luați lucrurile, spuse Jim cu o urmă de resemnare în glas.

- Iau doar cărțile și câteva lucruri personale. Restul lucrurilor le poți da cuiva care are nevoie de ele.

Barmanul dădu din cap afirmativ.

- Sigur. Există o grămadă de oameni care s-ar bucura de ele.

Fără să mai adauge ceva, Lydia se duse în magazie și-și deschise valiza care se afla într-un colț. Nici nu se uită la hainele ei vechi și tocite, dar își luă fotografiile cu părinții ei, medalia de bronz pe care i-o dăruise un soldat pe moarte, jurnalele, verigheta bunicii ei și scrisorile. Toate acestea le puse într-un batic, pe care-l înnodă, iar apoi coborî în Saloon.

Jim nu se vedea, fapt de care Lydia nu se minună. Fusese un prieten bun, și o scenă de adio i-ar fi durut pe amândoi.

Lydia păși spre tabla neagră pe care Jim își nota comenzile, luă o bucată de cretă și scrisese:

- Mulțumesc pentru tot, Jim. Apoi se întoarse la hotel.

Seara cină cu domnul Quade într-un restaurant renumit pentru fripturile sale de vită, iar mai târziu el o duse la un teatru unde niște actori ambulante jucau o melodramă.

Lydia începu să se întrebe când va avea loc cununia, dacă domnul Quade o va lua de soție aici în San Francisco sau abia în Seattle. Dar nefiind nerăbdătoare să-și ia în primire îndatoririle de după căsătorie, își stăpâni curiozitatea și se mulțumi să privească cum decurg lucrurile.

A doua zi viitorul ei soț își făcu apariția doar spre seară lăsând o impresie absentă și iritată. Lydia cheltuisese o parte din valorosul ei capital pe o plimbare cu trăsură prin oraș și lăsase o țigancă să-i prezică viitorul. Dar deoarece comportamentul domnului Quade trăda dezinteres față de asemenea lucruri, Lydia le păstră pentru ea.

A doua zi, când soarele răsări luminos și strălucitor deasupra golfului, domnul Quade își luă mirea și bagajul acesteia și porni cu ea într-o trăsură spre port.

Sentimentele Lydiei oscilau între teamă și bucurie. *Veți avea nevoie de foarte multă putere*, îi spusese țigancă în timp ce studia palma Lydiei cu seriozitate. *Ați suferit mult. Acum veți avea de înfruntat o mare provocare; veți cunoaște pasiunea și fericirea adevărată.*

Vaporul pe care se imbarcă, părea destul de solid, deși nu era nici pe departe la fel de mare ca acela cu care călătorise Lydia și sărmana doamnă Hallingsworth în jurul Cap Horn-ului. În timp ce se uita în jurul ei pe punte, Lydia se gândea cu groază la mișcările ondulatorii care nu se vor lăsa așteptate de îndată ce vasul va părăsi portul și se va afla pe mare. Lydia văzuse multe lucruri îngrozitoare în război fără să i se facă rău vreodată, dar nu suporta nici o croazieră fără să se îmbolnăvească.

Poate că, se gândea ea, domnul Quade va dori să ne cununăm pe vapor. Auzise că pentru asemenea ceremonii era înputernicit căpitanul.

Dar domnul Quade nu menționează nimic în legătură cu acest lucru. O conduse pe Lydia într-o cabină mică prevăzută cu un mic pat, un dulap și o toaletă. După ce despachetă

lucrurile, Lydia se întoarse pe punte pentru a explora vaporul în continuare.

Acesta se depărtase deja de chei, când Lydia ocoli prora și-l văzu pe Devon lângă balustradă. Lângă el stătea o femeie brunetă, frumoasă, foarte elegant îmbrăcată, mâna ei odihnindu-se pe brațul lui Devon într-un mod familiar și posesiv.

Inima Lydiei fu străbătută de o răceală înghețată, urmată de supărare. Deci domnul Quade era totuși un desfrânat!

Poate că Lydia ar fi sărit peste bord și ar fi înnotat înapoi spre țărm, dacă n-ar fi știut că golful era populat de rechini flămânzi. Adunându-și toată demnitatea, se alătură perechii de lângă balustradă și privi întrebătoare către bărbatul care promisese să o ia de nevastă.

Devon radia de fapte toate erau bune și frumoase.

- Ah, domnișoară McQuire, spuse el și mângâie mâna femeii de lângă el. Dați-mi voie să v-o prezint pe doamna Polly Quade, soția mea.

Capitolul 2

Devon Quade era deci căsătorit.

Lydia întinse mâna și apucă balustrada străduindu-se să nu-și piardă echilibrul.

- Iertați-mi vă rog impertinența, domnule Quade, spuse ea stăpânindu-se cu greu, dar am avut impresia, că eu ... că noi ... Simți cum se înroșește și amuți cuprinsă de un puternic sentiment de umilință. Dar, spre surprinderea ei simți și ceva asemănător unei ușurări.

Devon păru de-a dreptul încurcat. Se uită spre frumoasa Polly, care urmărea această dramă, fără a trăda cel mai mic semn de triumf sau îngrijorare. Devon păli și murmură:

- Dumnezeu! - se pare că chiar am lăsat impresia asta!

Lydia tăcu pentru un moment imaginându-și cum îl va plesni pe Devon Quade.

- Da, răspunse ea scurt și se întrebă dacă într-un asemenea caz, căpitanul va fi de acord să întoarcă vaporul și să-l ducă înapoi în port.

Nu, era foarte probabil că acest lucru nu se va întâmpla.

Devon suspină, își retrase mâna de pe adevărata sa mireasă și o puse pe umărul Lydiei. Fără să-și dea seama de ce, ea nu tresări și nici nu se retrase.

- Credeam că m-am exprimat destul de clar, spuse el pe un ton puțin răgușit și serios. Bărbatul pentru care caut eu o mireasă este fratele meu Brigham. Îți va fi un soț foarte bun, Lydia, de îndată ce se va obișnui cu gândul, că are iar o soție ...

Lydia, care asistase la amputări fără nici o problemă, simți cum o apucă leșinul. De îndată ce se va obișnui cu gândul? Își repetă ea cu groază. Era destul de rău că-și lăsase viitorul în mâinile unui necunoscut, dar noua descoperire, anume faptul că Brigham Quade nici măcar nu o aștepta, făcu din nou să se gândească să sară peste bord.

- Cum ați putut să faceți ceva atât de ... nerușinat?

- Da, asta mi-ar place și mie să știu, se amestecă și Polly, și Lydia se gândi că această femeie dovedise o uimitoare stăpânire de sine. Cum ai putut, Devon?

Domnul Quade luă mâna de pe umărul Lydiei și și-o trecu prin părul des și ciufulit de vânt. Apoi oști adânc.

- Credeam că am fost destul de explicit, repetă el și ... propria-i mirare Lydia îl crezu. Îmi pare rău. Vei fi o tovară bună pentru copiii lui Brigham și în afară de asta ești o femeie foarte frumoasă. Sunt sigur că va fi doar o problemă de timp, până Brigham va observa multiplele dumitale calități și te va cere de nevastă.

Lydia dădu din cap afirmativ, se întoarse și băjbăi de-a lungul balustradei. În capul ei gândurile se ciocneau între ele și răsunau ca un concert ținut de mii de voci de păsări.

Dar, pentru că mai trecuse prin crize, își recăpătă curând controlul asupra rațiunii ei și fu în stare să gândească obiectiv și lucid situația ei. Nu-l iubea pe Devon Quade, deși nu putea nega faptul că arăta fantastic și era un bărbat cu perspective strălucitoare. Nimeni nu-i va cere ei să-i jure lui Devon credință veșnică și să împartă patul cu el.

Și pentru că fratele lui Devon nu se aștepta să primească o soție, nici nu va fi în port așteptând-o cu un buchet de flori în mână și cu un preot lângă el. Lydia primise o amânare, oricât de nesigură era aceasta, și exista posibilitatea ca domnul Brigham Quade să o angajeze ca guvernantă a copiilor săi și să nu aștepte nimic mai mult de la ea.

Lydia inspiră, privi către San Francisco care dispărea încet în zare și simți marea agitându-se sub ea ca un animal mare de pradă.

Timpul făcuse din Lydia o expertă în adaptarea la situații schimbătoare, oricât de rele ar fi fost ele, așa că zilele următoare le petrecu cu sine însăși, gândindu-se la aventura care o va aștepta la Seattle. Mănca foarte puțin, făcea plimbări lungi pe punte și se comporta prietenos față de Devon, când acesta îndrăzneă să converseze cu ea - ceea ce nu se întâmpla foarte des.

Seattle, se dovedi a nu fi altceva decât o adunătură de case din lemn urâte și nevopsite, lipite de niște dealuri abrupte și împrejmuite de păduri dese, de nepătruns. Ici și colo se ridica ciotul unui copac străvechi din strada noroioasă, iar grămezi de rumeguș și bucățele de lemn stăteau drept dovadă că unii locuitori ai orașului încearcă să pună pe picioare o industrie. Cărciumile, din care răsunau deja de dimineață muzică și voci aspre, vorbeau despre obișnuințele celorlalți locuitori. Se auzea zgomotul fierestraielor și miroasea a lemn proaspăt tăiat.

Lydia simți o ciudată tresărire în adâncul sufletului ei care stătuse liniștit și surd de când cu mult timp în urmă văzuse pentru prima oară un soldat rănit.

O șuviță de păr îi atârna pe față, iar vântul îi aduse pe buze gustul de apă sărată ce-i amintea vag de gustul lacrimilor. Lydia nu-și putu aminti când a plâns pentru ultima oară; poate la moartea mamei ei, când era încă un copil.

Stătea pe locul ei obișnuit de la bordul vasului "San Francisco"; își îndreptă spatele și zâmbi zăbind-o pe Polly care privea către micuțul și urâtul orașel de parcă i s-ar fi ivit Parisul în fața ochilor.

Se pare că această femeie găsisese în bărbatul ei tot ce sperase pentru că obrajii îi erau mereu îmbujorați și ochii erau luminați de o bucurie strălucitoare.

În portul Seattle urcară într-o barcă micuță, cu care intrară pe ultima sută de metri a călătoriei. Într-o oră, le comunică Devon doamnelor, vor ajunge la Qude's Harbor care se afla la celălalt capăt al golfului.

- Mi-ai adus o CE? Cu siguranță că Brigham Quade ar fi urlat la fratele său dacă șocul nu i-ar fi tăiat respirația. Cu groază și nevenindu-i să creadă își privi țintă fratele în speranța că nu a auzit bine.

Devon stătea pe cantul biroului din lemn de cireș, o mobilă foarte valoroasă, pe care o primise Brigham, adusă la bordul unui vas tocmai din China.

- Ți-am adus o soție, spuse el calm. Crede-mă, Brig, o să-ți placă Lydia. Întinse mâna. Este cam atât de înaltă, are ochi de culoarea viorelelor, păr blond și plesnește de sănătate.

- Următorul lucru pe care mi-l vei spune este că are dinți buni! strigă Brigham și aproape că-și dărnă scaunul când se sculă de pe el. Dumnezeu mare! Devon, tu-mi descrii femeia asta de parcă ar fi o iapă!

Fratele său mai mic ridică din umeri.

- Buneînțele că nu este o iapă, recunosc el. Dar sunt sigur că îți va face niște copii sănătoși. Asta-i sigur.

Brigham ocoli încet biroul.

- Am deja copii, Devon. Doi. Sau poate ți-a scăpat lucrul ăsta?

Devon îl privea nevinovat.

- Charlotte și Millie sunt fete, obiectă el. Într-o bună zi se vor căsători și-și vor face propriile lor familii. Tu ai nevoie de fii, care vor prelua afacerea ta, când tu vei fi bătrân și ...

- Devon, îl întrerupse Brigham, și se întrebă cum de nu-l strangulase până acum. Mai am câțiva ani buni înaintea mea, crede-mă. Se duse către geam și privi ploaia. Împreună am

ridicat firma asta, spuse el într-un sfârșit. Și împreună o vom conduce.

Îl auzi pe Devon oftând în spatele său și știi ce urmează.

- Nu noi am ridicat-o, ci tu, Brig. Eu doar te-am sprijinit în diferite acțiuni, și asta o știi la fel de bine ca și mine. Eu îmi doresc altceva.

În glasul lui Brigham se deslușea dezamăgirea.

- Da, un magazin, spuse el aruncându-i fratelui său o privire nervoasă. Dar Devon era singurul om pe care nu-l putuse intimida niciodată, și era clar că nu putea să schimbe nimic.

- Da, un magazin, confirmă Devon.

- La naiba, Quade's Harbor n-are nevoie de nici un magazin! o ținu Brigham sus și tare și-ți trecu nervos mâna prin părul de culoare închisă. Doar avem o firmă.

- Ți-e teamă de concurență? întrebă Devon zâmbind.

Doamne Dumnezeule, tipul ăsta e tare curajos, recunosc Brigham în gândul lui, supărat.

Să renunți la un parteneriat de cincizeci de procente la una dintre cele mai mari fabrici de cherestea din teritoriu, pentru a începe o afacere care nu prea va avea clientelă - să aduci acasă o femeie străină ca mireasă, și încă una pentru a i-o băga pe gât fratelui tău nevinovat...

Brigham înjură nervos, se repezi la dulapul din lemn de , pe care-l adusese de la San Francisco cu câteva luni în urmă, și-și turnă un brandy.

- Concurență! răbufni el. Firma noastră are tot ce îi trebuie unui bărbat aici. Ce vrei să mai vinzi, Devon? Spune-mi, ce!

- Poate că lucruri de care are nevoie o femeie, răspunse Devon calm și arătă înspre munții împăduriți, unde oamenii lui Brigham tăiau lemne. E foarte trist aici. Muncitorii tăi au nevoie de femei, Brig, iar ele vor veni - din Est unde este criză de bărbați de când cu războiul, și din San Francisco vor veni.

Ai să vezi, Brig. Femeile astea vor dori să cumpere haine, și vase de flori și vopsea pentru garduri.

Brigham oftă. Nu putu să-l contrazică pe Devon, oricât de mult i-ar fi plăcut aceasta. Regiunea din jurul Puget Sound-ului se transforma zi de zi, iar cei câțiva bărbați care erau gata să taie lemne în munți, tânjeau după companie feminină. Chiar și Devon fusese toată iarna ca un motan închis undeva ... Iar acum avea o mireasă în dormitor, o femeie tânără pe care abia o cunoștea.

Dar nu Polly îl preocupa pe Brigham; era treaba lui Devon dacă vroia să-și dea numele unei străine, dar cealaltă femeie, pe care fratele său grijuliu i-o adusese ca pe un suvenir dintr-o călătorie! - aceasta era fără îndoială problema lui, a lui Brigham.

Isabel, prima sa soție și mamă a fiicelor sale, îl vindecea de iluziile lui despre fericirea în căsnicie, cu nouă ani în urmă murise din cauza unei aprinderi de plămâni și deși nu fusese dragoste ceea ce-i legase pe ei, îi păru rău că murise. Chiar și în ziua de azi, după atâția ani, se mai gândea cu necaz la ea, pentru că știa că fusese dorința ei să moară. Pur și simplu renunțase, se lepădase de viață ca de o haină ce nu mai putea fi întrebuințată, fără să se gândească la copii sau la soț.

Brigham își alungă aceste amintiri tulburătoare și mai luă un gât de brandy.

- Cealaltă - Lydia - va trebui să se întoarcă acasă. Asta presupunând că nu ai de gând să-ți faci un harem.

Devon se ridică și-și turnă un pahar de băutură.

- Lydia este atât de frumoasă încât nu i-ar fi greu să aducă un bărbat la asemenea idei, recunosc el zâmbind, apoi deveni serios. Te sfătuiesc să-ți deschizi puțin ochii, Brig, și să-ți privești viața. Ai nevoie urgentă de o femeie, iar copiii tăi de o mamă.

Brigham se întoarse la biroul său făcându-și de lucru cu un teanc de hârtii.

- Charlotte și Millie o au pe mătușa Persephone. Aceasta le dă tot ce pot cere niște fete de la o femeie.

Devon își legăna paharul privind lichidul din interiorul acestuia de parcă acolo s-ar fi aflat soluția unei probleme care-l preocupă.

- Mai rămâne cealaltă problemă. Și nu-mi spune că sunt destule curve în Seattle, că asta-i o mare tâmpenie, o știi la fel de bine ca și mine. Lydia este o femeie frumoasă și foarte feminină, adăugă el după ce se gândi puțin.

- Dacă tot are atâtea calități - mârâi Brigham - de ce nu te-ai însurat tu cu ea?

Ostând din nou Brigham puse jos hârtia pe care tocmai o avea în mână. Nu putea pricepe nicicum, de ce un bărbat putea să-și dorească o femeie gingașă ca o vioară care să se țină strâns de gulerul lui și să-l sufocă. După părerea lui Brigham, femeia trebuia să-i fie bărbatului o parteneră, o tovarășă, în viață ca și în pat. Ceea ce nu înseamnă că-i plăceau femeile care puneau prea mult accent pe independența lor. Dacă ura vreun lucru, atunci acela erau savantele cu nutură de cal și care-i tot dădeau zor cu drepturile femeii.

Credea că Lydia McQuire face parte din această categorie de femei - și când se gândea îl treceau fiori. Mai degrabă s-ar fi întâlnit noaptea pe coridor cu fantoma tatălui lui Hamlet!

Devon, care de copil învățase să ghicească gândurile fratelui său râsc zgomotos.

- Vei fi plăcut surprins când ai s-o vezi, spuse el. Puse paharul pe masă și ieși.

Poate că Brigham ar fi putut să lucreze toată după amiaza liniștit la actele acelea dacă nu ar fi avut această scurtă discuție cu fratele său. Dar așa îl neliniștea faptul că sus se afla o femeie, care aștepta să devină doamna Brigham Quade înainte de sfârșitul săptămânii.

Din când în când își ridică privirea spre tavan, căci camera de zi se afla chiar deasupra lui. Și-atunci, la un moment dat renunță, puse tocul jos și închise călimara.

După ce traversă camera și deschise ușa se trezi, spre surprinderea sa, în fața unei femei blonde și delicate care tocmai ridicase mâna pentru a ciocăni la ușă și care-l privea cu un amestec de teamă și încăpățănare. Ochii ei erau de un albastru închis, catifelat, avea o față îngustă, iar pomeții erau colorați de o roșeață fermecătoare. Bărbia îi era puțin ridicată, semn de încăpățănare, iar Brigham își dori deodată, împotriva oricărei rațiuni, ca această femeie să nu fie Polly, mireasa fratelui său.

Ochii albaștri se făcuseră mari, iar mâna micuță se retrase încet. Femeia era îmbrăcată cu o rochie gri, simplă, cu mâneci lungi și guler înalt.

- Domnul Brigham Quade? întrebă ea cu demnitatea unei printese rătăcite printre țărani.

Brigham își ținu respirația și avu senzația că se afla pe un trunchi de copac care se învârtea și înota în mijlocul unui fluviu cu vârtejuri. Dar poseda destulă stăpânire de sine pentru a nu arăta cât de mult îl tulbură această față.

- Sunt Lydia McQuire, spuse ea pe un ton încăpățânat de parcă ar fi așteptat să fie contrazisă.

Ușurarea îl cuprinse pe Brigham ca un vânt.

- Nici o grijă, te cred, răspunse el zâmbind.

Ochii frumoși ai Lydiei se îngustară dar roșeața din obraji nu dispăru. Faptul că ea nu se simțea tulburată de tensiunea ciudată dintre ei doi, îl consolă pe Brigham.

- Doriți ceva? se interesă el, exagerat de politicos și-și propti mâinile în șold pentru a le împiedica să nu se așeze pe obrajii aceia gingași sau pe părul strălucitor.

Întrebarea păru să o încurce, dar apoi își îndreptă umerii și-l privi provocator.

- Nu mă voi căsători cu dumneata, domnule Quade, sub nici o formă, îl informă ea. Dar aş dori să discutăm despre intenţiile dumitale în ceea ce le priveşte pe cele două fiice.

Brigham zâmbi indulgent.

- Nu-mi aduc aminte să te fi cerut, domnişoară McQuire, răspunse el.

Lydia roşi din nou.

- Bine, spuse ea rece, atunci lucrul acesta este rezolvat, iar noi putem vorbi despre educaţia fiicelor dumitale.

Brigham îşi încrucieşă braţele şi se rezemă de tocul uşii.

- Tuşa Persophone le-a învăţat pe fete să scrie şi să citească şi să socotescă. Şi vreau să fiu foarte sincer, nici Millie, nici Charlotte nu urmăresc vreun proiect ambiţios, care să le deosebească de celelalte fete. deci părerea mea este că ai putea să le înveţi ceva gospodărie, lucruri practice.

Timp de un moment, pe care-l savură din plin, Brigham crezu că se va trezi cu vreo palmă din partea frumosului său oaspete. Dar Lydia era prea isteată pentru asemenea lovituri.

- Bineînţeles că fiicele dumitale nu sunt ambiţioase, domnule Quade. Copiii tind să se vadă aşa cum îi privesc şi părinţii lor, ceea ce înseamnă că Charlotte şi Millie se consideră probabil la fel de harnice şi folositoare ca o pereche de câini de rasă.

Brigham fu cuprins de o asemenea furie încât se aplecă spre Lydia şi strigă la ea.

- Nimeni nu va face din fiicele mele nişte savante pedante! Nu vreau să-i calce pe nervi pe politicieni cu drepturi la vot sau să ţină cuvântări!

Lydia nu se dădu înapoi deşi el stătea atât de aproape de ea încât nasul său era doar la un milimetru depărtare de ea. Nu, se ţinea tare ca un soldat, deşi nu putea să scoată nici un cuvânt de nervoasă ce era. Bărbia îi tremura şi ochii i se umplură cu lacrimi, în timp ce lui Brigham i se părea că aude un corn ce-l chema la o luptă!

Capitolul. 3

Repulsia Lydiei faţă de Brigham Quade era puternică; obrajii i se înroşiseră de furie, îi întoarse spatele şi fugi pe scări în sus refugiindu-se în camera ei.

Trecu un moment până când observă copilul care stătea turceşte pe patul ei.

Fetiţa avea în jur de zece ani, era foarte drăguţă şi avea un păr de culoare închisă şi ochii gri ca Brigham Quade. Bucelele îi ajungeau până la mijloc, obrajii roz îi străluceau de sănătate, şi îmbrăcată în rochiţa vaporosă, albă, cu eşarfa galbenă, părea să fi coborât dintr-o pictură franceză. Singurele lucruri care-i mai lipseau erau o pălărie cu boruri late şi un câţel în braţe.

- Bună, spuse ea, eu sunt Millicent Alexandria Quade, dar puteţi să-mi spuneţi Millie.

Lydia zâmbi şi o salută cu capul.

- Numele meu este Lydia McQuire, răspunse ea, iar tu poţi să-mi spui domnişoara McQuire.

Millie se încrunţă şi-şi aranjă una dintre fundele aurii din păr.

- Credeam că trebuie să vă spun tușă Lydia, spuse ea. Dar pentru că am deja zece ani știu, bineînțeles, că unchiul Devon nu poate să se fi căsătorit cu două femei. Dumnezeu voastră sunteți de rezervă în cazul în care nu-i mai place prima.

Lydia s-ar fi simțit jignită, dar în ochii copilului se putea citi clar dezorientarea.

- Eu voi fi guvernanta voastră, răspunse ea, dar regretă imediat ceea ce spusese pentru că era posibil să fie trimisă acasă cu primul vapor de către Brigham Quade.

Fetița suspină.

- Dar nu-i nevoie. Am învățat destule de la tușă Persephone, spuse ea plictisită. Știu să citesc, să socotesc. Știu și să cânt la pian. Întinse un picior micuț încălțat cu un pantofior de catifea și-l mișcă încoace și încolo. O să fie și mai ușor când o să ajung la pedală, adăugă ea încrunțată. Apoi fața i se luminează iar. Știți să pescuiți, domnișoară McQuire? întrebă ea aruncându-i Lydiei o privire plină de speranță.

Aceasta râse și se așază pe marginea patului.

- Da. Pe când eram copilă și trăiam în Massachusetts, mergeam adesea cu tata la pescuit. Și prindeam mereu mai mulți păstrăvi decât el.

Millie păru să se înveselească dar zâmbetul îi dispăru repede.

- Tatăl dumneavoastră vă iubea mult? se informă ea timidă.

La auzul acestor cuvinte Lydia simți iarăși o cruntă supărare față de Brigham Quade.

- Da, răspunse ea blândă. Cred că da, Și tatăl tău? Te iubește?

- Tata e foarte ocupat cu fabrica de cherestea, spuse Millie tristă. Și nu-mi pot închipui că mă găsește deosebit de interesantă. În orice caz, sigur nu atât de interesantă ca femeia din Seattle pe care o vizitează din când în când.

Lydia simți o roșeață fierbinte colorându-i obrazii. Luă mâna fetei și spuse hotărâtă:

- Eu te găsesem foarte interesantă, și într-adevăr Millie Quade era unul dintre cei mai dezghețați copii pe care-i întâlnise vreodată. Poate că am putea fi prietene.

- Poate, o aprobă Millie gânditoare. O am pe Charlotte, sora mea, dar prietenă nu o pot numi, câteodată nici nu mă suportă. Și pe tușă Persephone o dor oasele când plouă și de-aceea stă mai toată ziua în camera ei.

Inima Lydiei fu răbătută de milă față de acest copil. Nu-i era greu să-și închipui cât de pustie putea fi această casă mare și elegantă din ținutul acesta sălbatic și în cea mai mare parte nelocuit.

- Nu există copii în Quade's Harbor? întrebă ea.

Millie ridică din umeri.

- Doar indieni, iar tușă Persephone nu ne lasă să ne jucăm cu ei pentru că au păduchi. Se aplecă spre Lydia și-i șopti confidențial:

- Și nu folosesc nici olița de noapte.

Lydia se abținu să râdă.

- Doamne, Dumnezeule! răspunse ea, prefăcându-se șocată de asemenea descoperire. Dar tăietorii de lemne? întrebă ea. Aceștia nu au copii? Își aminti de rândul de căsuțe mici și solide pe care le văzuse la intrarea în Quade's Harbor. Fusesse uimită cât de tare semăna orașul cu satele din Est populate cu mult timp în urmă.

Millie scutură din cap.

- Majoritatea n-au familii și dacă au, ele nu vor să vină aici.

Lydia tocmai dorea să spună ceva când auzi un foșnet venind dinspre ușa deschisă. O doamnă bătrână și subțirică cu părul alb stătea în prag și o studia. Aceasta trebuie să fie tușă Persephone, se gândi Lydia. În ciuda observației pe care o făcuse Millie, cum că doamna bătrână ar avea des crize de

reumatism, aceasta arăta de parcă nu și-ar fi petrecut nici o zi din viață, suferind în pat.

Lydia se sculă în picioare și-și netezi rochia.

- Bună ziua, spuse ea. Eu sunt Lydia McQuire - noua guvernantă.

Bătrâna și distinsa doamnă, în rochia ei bleumarin, înclină ușor capul.

- Da, spuse ea gânditoare. Guvernanta. Eu sunt Persephone Chicote. Brigham și Devon îmi sunt nepoți. Privirea prietenoasă și maiestuoasă alunecă spre copilul de pe pat.

- Millicent, dă-te imediat jos din pat. Nu se intră în camera altor oameni și nu se murdărește pătura cu picioarele.

Millie se supuse tăcută și se năpusti cu o uimitoare energie pe coridor.

- Charlotte! o auzi Lydia strigând. În port e un vapor care o să te ducă în China! Tata tocmai te-a vândut unei bande de pirați cu mustăți lungi!

Doamna Chilcote își dădu ochii peste cap păstrându-și expresia blândă.

- Fac și eu ce pot, oști ea, dar mă tem că nepoatele mele au devenit prea sălbatice pentru o femeie bătrână ca mine.

Lydia se gândi că nici măcar o turmă de indieni n-ar fi prea sălbatici pentru doamna Chilcote, dar bineînțeles că nu o spuse cu voce tare. Devon și Polly erau proaspăt căsătoriți și prea preocupați cu sine, iar stăpânul casei se arătase foarte neprietenos față de ea. Avea nevoie ca măcar un adult să o accepte în această casă.

Lydia arătă prietenoasă spre cele două fotolii de la geam și doamna Chilcote luă loc.

- Orașul acesta, casa aceasta ... spuse Lydia gânditoare. Ai impresia că un geniu a desprins o bucată din Anglia și a adus-o aici în mijlocul acestei regiuni sălbatice și neatinse.

Doamna Chilcote zâmbi și Lydia se gândi că femeia aceasta trebuie să fi fost de o frumusețe deosebită în tinerețea ei.

- Quade's Harbor nu arată atât de rău ca Settle, spuse ea. Nepotul meu - Brigham - își închipuia cum va arăta bucata aceasta de pământ încă dinainte de a fi a lui. Și în general toate se desfășoară după cum își imaginează Brigham.

- Da, răspunse Lydia sec.

Doamna Chilcote se aplecă spre Lydia cu ochii strălucindu-i amuzați.

- Mă înșel sau l-ai întâlnit deja pe Brigham și ți s-a părut puțin dificil?

Lydia ocoli privirea scrutătoare a bătrânei doamne.

- E foarte direct, și mătușa lui Brigham râse.

- Da, este destul de încăpățânat, confirmă ea, apoi deveni din nou serioasă. Dar nu-l condamna prea tare, domnișoară McQuire. N-a avut o viață ușoară, în ciuda circumstanțelor fericite în care s-a născut, și-a construit un regat în pădurile acestea, deși soarta mai mult i-a pus bete-n roate decât să-l sprijine.

Ultima remarcă a doamnei Chilcote o uimi pe Lydia, dar nu puse nici o întrebare în legătură cu aceasta. Emoțiile din ziua aceea începură să dea semne, iar Lydia nu-și dori nimic mai mult decât un foc în șemineu, o ceașcă de ceai tare și fierbinte și câteva ore de somn liniștit.

- Trebuie să fii obosită, observă doamna Chilcote și Lydia completă lista calităților pe care le descoperise la bătrâna doamnă cu încă două: istețime și bun simț.

- Ce-ai zice de o gustare?

- O ceașcă de cafea ar fi minunată, răspunse Lydia. Mulțumesc mult. După ce gazda ei se sculă și ieși, Lydia făcu focul în șemineu.

Flăcările dansau jucăușe, iar ea își încălzea mâinile când bătrâna doamnă păși în cameră cu o tavă pe care o așeză pe

măsuța din lemn sculptat. Pe lângă o ceașcă de cafea, pe tavă se mai aflau compot de pere, sandviciuri, cărora li se tăiase coaja, și o mâncare gătită care emana un miros foarte plăcut și atrăgător.

- Te las singură ca să te poți aranja, spuse doamna Chilcote prietenoasă. Cina se servește la ora șapte, oricât de necivilizat ar părea. Brigham spune că ar muri de foame dacă ar trebui să aștepte până la ora opt.

Involuntar Lydiei îi apărură iar chipul lui Brigham în fața ochilor; părea mare și puternic asemenea unui urs, deși în realitate avea aceeași conformație suplă a corpului fratelui său. Emană o putere ținută în frâu ca energia lui să pălpâie doar ca o flacără mică, dar care ar putea să se transforme din clipă în clipă într-un foc enorm, înghițind totul.

Lydia mulțumi doamnei Chilcote, iar când rămase singură se așeză la masă pentru a mânca. După ce goli tava și-și potoli foamea, scormoni puțin în foc, apoi se întinse pe pat.

Când deschise iar ochii, câteva ore mai târziu, camera era cufundată în întuneric, iar ploaia bătea în geam. În cameră era frig și umed, din foc nu mai rămăsese decât o grămăjoară de jar. Lydia se sculă din pat, frecându-și mâinile pentru a le încălzi și puse repede lemne pe foc. În lumina focului zări lampa cu petrol lângă patul ei și o aprinse.

Tocmai fixa abajurul de porțelan pictat pe lampă când cineva ciocăni la ușă.

Lydia deschise bucuroasă, crezând că nu pot fi decât doamna Chilcote sau Millie. Pe hol stătea o față tânără și subțirică, tot atât de frumoasă ca și Millie dar puțin mai mare. Dar pe când Millie era brunetă cu ochii gri, această fată avea părul de un blond deschis și ochii de culoarea chihlimbarului.

Nu putea fi decât Charlotte Quade, iar imaginea acestei fete o impresionează pe Lydia, fiind deodată foarte sigură că

Charlotte seamănă cu mama ei care murise și care - socotind după cum arăta fata - trebuie să fi fost o frumusețe.

O dușmănie fățișă scânteia în ochii Charlottei.

- Tata a spus că dacă nu coborâți acum la masă, mâncăm fără dumneavoastră, o informă ea rece.

Lydia oștă în interior. Dacă nu i-ar fi fost foame i-ar fi trimis domnului Quade un răspuns cam la fel de nepoliticos prin acest sol mic și supărat, dar se abținu și răspunse:

- Mă bucur să te cunosc, Charlotte. Eu sunt domnișoara McQuire și mi-ar face mare plăcere să cinez cu voi, dacă ai fi atât de drăguță și mi-ai arăta drumul.

Charlotte își scoase bărbia în afară, își îngustă ochii și o studie pe Lydia. Apoi se întoarse și se puse în mișcare.

- Nu înțeleg de ce unchiul Devon a trebuit să vă aducă încoace, remarcă ea fără să se întoarcă spre Lydia, pentru că nu prea avem ce face cu dumneavoastră aici.

Lydia nu răspunse nimic știind că n-ar fi putut obține decât o altă replică nepoliticoasă.

Ajunse la parter, traversă bueătăria unde - înconjurat de oale și cratițe murdare - stătea un bărbat la masă citind un număr din "*Seattle Gazette*".

- Acesta este Jake Feeny, bucătarul nostru, explică Charlotte fără a-i acorda vreo atenție domnului Feeny. Tata l-a angajat după ce a plecat indianca.

Lydia îl salută pe domnul Feeny cu capul. Acesta îi răspunse la salut cu un zâmbet și făcându-i amuzat cu ochiul.

În camera de zi, aranjată cu mult gust, la fel ca și restul casei, familia Quade se adunase în jurul unei mese lungi. În șemineu ardea un foc ce făcea atmosfera plăcută. La intrarea Lydiei, Devon se ridică, iar Brigham îi urmă exemplul, deși cu o oarecare împotrivire.

Singurul loc liber se afla în stânga lui Brigham și Lydia se simți cuprinsă de o jenă inexplicabilă când acesta îi ținu scaunul înainte de a se așeza și el.

Discuția fu reluată dar Lydia nu participă la ea. În schimb, se concentrează asupra mâncării dorind să se îngrase cu câteva kilograme în eventualitatea în care destinul ei va lua din nou o direcție nedorită, iar ea se va trezi în stradă.

- Găsesc că ar trebui să o trimitem pe domnișoara McQuire acolo de unde a venit, se auzi deodată glasul Charlottei, care puse capăt conversațiilor și râsetelor.

- Mai bine o trimitem pe Charlotte și o ținem pe domnișoara McQuire, spuse Millie, și-i scoase limba surorii ei.

Lydia puse furculița pe marginea farfuriei și-și lăsă mâinile în poală. Privirea îi alunecă înspre Brigham.

Domnul Quade își măsură fiica cu o privire plină de reproș.

- Poate că dorești să petreci restul serii în camera ta și să te gândești la consecințele obrăzniciei tale, spuse el pe un ton sever.

- Iartă-mă, tată.

Brigham rămase neînduplecat.

- Nu pe mine m-ai jignit.

Charlotte își aținti ochii de culoarea chihlimbarului asupra Lydiei, dar încăpățânarea din privirea ei îi preschimba vorbele în minciuni:

- Scuzați-mă, domnișoară McQuire. Mă voi strădui să fiu mai politicoasă.

Lydia se îndoia de sinceritatea promisiunii pe care o făcuse Charlotte, dar nedorind să-i răncască orgoliul se mulțumi să-i facă un semn prietenesc cu capul.

- Mulțumesc, Charlotte.

Curând după aceea Charlotte și Millie avură voie să se ridice de la masă. Doamna Chilcote se retrase și ea. Devon și Polly, care în timpul mesei se priveau îndrăgostiți, se ridicară ca la un semn și ieșiră. Lydia se uită după ei și se miră de ciuda care o cuprinsese și care îi aminti de acele timpuri în care mai

visa și ea la o asemenea iubire, ba chiar era sigură că o va întâlni.

- Credeai că te vei căsători cu fratele meu, nu-i așa?

Cuvintele lui Brigham o surprinseseră pe Lydia, încât pâli și se întoarse brusc către el. Dar ochii lui gri nu trădau supărare ci un sincer interes. Lydia înghiți în sec și tuși ușor.

- Da, răspunse ea sinceră.

Baronul lemnului se rezemă pe speteaza scaunului și o studie.

- Nu trebuie să-ți faci griji. Ești o femeie atractivă și mulți dintre oamenii mei vor fi gata să te ia și să-ți dea un nume.

Lydia își îndreptă spatele în timp ce o roșeață fierbinte îi colora obraji.

- Eu nu caut nici un bărbat care să mă ia, domnule Quade, răspunse ea enervată. Pot să-mi port foarte bine și singură de grijă, iar un nume posed și eu, mulțumesc foarte frumos!

El zâmbi.

- Nu, cu siguranță că nu ai fi fost bună pentru Devon, trase el concluzia calm. Polly, cu firea ei moale și alintată și cu suspinele ei i se potrivește mult mai bine.

Lydia își împinse scaunul înapoi, deși desertul ei se mai afla încă neatins pe farfurie, costând-o enorm de multă voință să renunțe la el.

- Probabil că nici nu v-a trecut prin cap, domnule Quade, că poate Devon nu ar fi fost bun pentru mine, că el este cel care nu mi se potrivește mie ...

Când Lydia vru să se scoale, Brigham lovi cu palma în masă, iar ea se așeză înapoi pe scaun, mai mult surprinsă decât speriată.

- Așează-te, spuse Brigham fără rost.

Lydia îi aruncă o privire supărată. Din păcate afară ploua încă și pentru că se îndoia de faptul că va găsi un

adăpost potrivit în acest oraș de tăietori de lemne, se văzu silită să rămână la masă.

- Relația noastră s-a aflat încă de la bun început sub o stea nenorocoasă, domnișoară McQuire, constată el calm. Abia dacă deschid gura și te și simți jignită. Ceea ce am spus mai înainte n-a fost decât o concluzie; fratele meu n-ar ști cum să se comporte cu o femeie ca dumneata.

Supărarea Lydiei se diminuează. Prin munca ei în infirmeriile de război se obișnuise cu glumele de prost gust ale bărbaților și învățase să le suporte ... și la urma urmei Brigham nici nu o jignise - sau totuși?

- Având în vedere situația, ați fost destul de binevoitor; recunosc eu, măsurând desertul din farfurie cu priviri lacome. Mă voi strădui să nu mai fiu atât de sensibilă în viitor.

Un zâmbet coloră glasul lui Brigham.

- Încearcă să faci treaba asta.

Lydia începu să-și facă de lucru cu prăjitura.

- Devon mi-a spus că ai fost soră medicală în timpul războiului, continuă gazda dorind probabil să-i demonstreze că este capabil să poarte o discuție civilizată.

Lydia ar fi preferat ca el să fi părăsit camera pur și simplu și fără comentarii.

Mesteca, înghițea și-și ștergea gura.

- Da. Ura să-și amintească de acele vremuri îngrozitoare și nu dorea să vorbească despre ele sub nici o formă căci ar fi existat pericolul ca acele coșmaruri, care o chinuiseră atâta timp, să se întoarcă.

- N-a fost prea plăcut.

- Nu mă îndoiesc, spuse domnul Quade.

Lydia luă o altă bucatică de prăjitură, dar aceasta nu mai părea atât de gustoasă ca la început.

- Ați fost și dumneavoastră în război? întrebă ea, de fapt numai pentru a îndrepta atenția în altă direcție decât persoana ei.

Brigham răspunse abia după ce-și turnă o ceașcă de cafea.

- Participarea mea - spuse el - s-a limitat la faptul că am vândut lemn ambelor părți și nu m-am amestecat în certuri.

Lydia își împinse farfuria. Răspunsul lui îi tăiase pofta de mâncare.

- În certuri, repetă ea nevenindu-i să creadă.

Quade se aplecă spre ea și o privi mirat. Era limpede că iar greșise cu ceva, dar nu putea să-și dea seama nicidecum cu ce.

Lydia nu ezită să-i explice.

- Am văzut oameni înfiți în copaci ca un topor într-un lemn, domnule Quade, spuse ea rece și stând dreaptă pe scaun. Câteodată le mai zvâcnea câte un braț sau un picior. Nu știam dacă oamenii aceștia mai trăiesc și nici n-aveam timp să vedem pentru că erau alții - atâția alții - care erau transportați răniți înăuntru. La Gettysburg cadavrele erau atât de numeroase, că nu puteai trece printre ele și se spune că apa din Antietam Creeks era roșie de sânge. Eu n-aș privi războiul dintre state ca pe niște certuri și consider o trădare faptul că ați vândut lemne rebelilor.

- Războiul s-a terminat, Lydia, răspunse Brigham liniștit.

Dar Lydia era atât de nervoasă încât nu-l auzi.

- Chiar n-aveți conștiință, domnule Quade? Cum ați putut să profitați de acest măcel în masă?

Brigham se stăpâni rămânând calm deși un mușchi al obrazului stâng îi tresări.

- Nu eu am iscat conflictul și nici n-aș fi putut pune capăt dacă aș fi refuzat să vând lemn unui om doar pentru că e îmbrăcat în gri și nu în albastru.

Lydia fu atât de îngrozită încât îi pieri graiul. Se ținea strâns de marginea mesei și nu era în stare nici să se ridice în picioare.

Domnul Quade o privi mult timp, apoi spuse:

- Eu sunt gata să-ți accept părerea. Cum de te deranjează atunci părerea mea?

Ea închise ochii și auzi din nou zgomot de tunuri, explozii de grenade și țipetele celor răniți, aduși plini de sânge în infirmerie, unii încă niște copii plângând după mamele lor. Simți iar mirosul prafului de pușcă, al sângelui și putoarea insuportabilă a transpirației, excrementelor, urinei și cărnii infectate. Era aproape de leșin când simți o mână pe brațul ei.

- Lydia!

Deschise ochii și-l recunosc pe domnul Quade, dar țipetele din capul ei nu încetară. Mult timp, foarte mult timp după ce se terminase războiul aceste țipete îi răsunară în minte - zile, nopți în șir, până când la un moment dat avu impresia că-și pierde mințile.

Lydia tremura toată.

Domnul Quade îi aduse un pahar de brandy de pe o măsută din apropiere.

Având în vedere nenorocirile pe care le cauzase whisky-ul în viața tatălui ei, Lydia nu consuma în mod normal alcool, dar acum simțea că era în pragul unui leșin și că avea nevoie de ceva care s-o repună pe picioare.

Gustă cu grijă din brandy.

- Ce-a fost asta? Ce s-a întâmplat? întrebă Brigham și se ghemui lângă scaunul ei. Și oricât de tulburat era, Lydia simți totuși efectul ciudat care-l avu apropierea lui asupra ei. Un dor fierbinte se cristaliză adânc în interiorul ei, exact în acel loc la care orice femeie serioasă nu-și permitea să se gândească.

- Arăți de parcă ai fi luat ceaiul cu dracul în persoană!

Lydia începu să-și revină, coșmarul fusese învins cel puțin pentru moment, iar alcoolul îi încălzea sângele. Cu toate acestea se temea mai tare ca oricând. Consolarea domnului Quade, deși timidă, avea efectul opiumului, iar Lydia își dădu

seama deodată că ar putea deveni dependentă, că îi va trebui așa cum îi trebuie aerul, hrana și apa pentru a trăi.

Cu mâna tremurândă puse paharul pe masă, împinse scaunul în spate și se ridică. Când ajunse la ușă se întoarse încă o dată înspre domnul Quade și-l văzu ridicându-se în picioare.

- Lydia, spuse el, și asta a fost tot. Numai numele ei. Și totuși ea simți lucrul acesta ca pe o mângâiere, iar sângele îi văjaia în urechi și în cap.

Scutură din cap apăsătoare disperată și se întoarse.

Brigham n-o urmă când ea părăsi camera.

A doua zi, când soarele strălucea pe cer Lydia se simți prost. Gândindu-se la noaptea trecută avu impresia că Brigham ascultase toate acele amintiri îngrozitoare ale ei, și o duru inima pentru el. Puțini oameni aveau puterea să asculte adevărul despre război, și din acest motiv ea purta încă mare parte a povarei în sufletul ei.

Dar, știind din experiență că cel mai bun leac împotriva gândurilor negre este o ocupație, se ridică repede și îmbracă una din rochiile noi din San Francisco. Se găsea destul de drăguță în rochia roz cu manșete gri când își pieptăna părul în fața oglinzii și și-l prinse în coc.

În casă domnea liniștea și Lydia tresări aruncând o privire la ceasul mare din hol. Aproape zece - Devon și Brigham cu siguranță că erau de mult timp la afacerile lor și în rest nici urmă de copii, Polly sau tușa Persephone.

După un mic dejun anemic, compus din pâine prăjită și ouă fierte, mâncare pe care o găsisese în bucătărie, ieși afară la aer curat.

Spre deosebire de vremea ploioasă din ziua precedentă, acum soarele strălucea pe cer. Pădurile verzi - catifelate de pe munți și iarba de sub picioarele Lydiei luceau ca smaraldele de parcă Dumnezeu și-ar fi suflecat mânecile și s-ar fi hotărât să transforme acest ținut într-un Eden, se gândi ea impresionată.

Un foșnet din coroana unui copac din apropiere o readuse la realitate.

- Scuzați-mă, strigă Millie de undeva de sus din frunziș. Ați putea să-mi dați o mână de ajutor, domnișoară McQuire? Cred că m-am înțepenit aici.

Lydia măsură distanța de la sol până la Millie și-și duse speriată mâna la gură.

- Ține-te bine, Millie! strigă ea și se grăbi către copac.

- Millicent știe să se cațere ca o maimuțică, răsună vocea lui Devon din spatele Lydiei când aceasta își adună fustele pentru a începe urcușul.

- Sigur are de gând să te ademenească acolo sus și apoi să te abandoneze până când nu mai există pericolul să o chemi la lecții. Și se uită râzând în sus. N-am dreptate, Millicent?

Un oftat dezamăgit urmat de foșnet de frunze, apoi își făcură apariția pantoflorii negri și tivul unei rochițe albastre de humbac.

- Parecă ar fi o crimă să te distrezi, se plânse Millie și Lydia zâmbi. Unchiule Devon, încetul cu încetul o să devii la fel de morocănos ca și tata!

Devon se strădui să facă o față serioasă când întinse brațele pentru a-și prinde nepoata.

- Tu pe jumătate ești băiat, spuse el drăgostos și o sărută pe Millie în creștetul capului, înainte să-i dea drumul. Dar acum te rog fără șmecherii, Milli-Willie. Doar vrei ca domnișoara McQuire să-ți fie prietenă.

Millie își scutură crenguțele și frunzele din păr, zâmbind șarmant.

Devon îi atinse ușor vârful nasului cu degetul.

- De când ascuți tu de Charlotte?

Millie ridică din umeri și prinse mâna Lydiei. Degetele ei mici erau surprinzător de puternice.

- Atunci veniți, explică ea cu o resemnare voioasă, vă voi arăta Quade's Harbor - sau cel puțin ceea ce merită văzut.

Capitolul 4

- Cine locuiește în casele acestea? întrebă Lydia. Ea și Millie stăteau pe strada de lângă golf și se uitau la șirul de șase case mici și frumoșele, vopsite în culori diferite.

- Nimeni, răspunse Millie plictisită. Tata le-a construit pentru familie, dar până acum n-au venit decât burlaci. Și aceștia stau sus în tabăra din munți.

Lydia fu dezamăgită. Asemenea case drăgălașe aveau nevoie de flori înmiresmate în grădinile lor și de fum albastru care să iasă prin hornuri - și de copii cățărându-se în copacii plantați în fața caselor. Devon avea dreptate, acestui oraș nu-i trebuia nimic mai mult decât niște femei. O dată cu locuitorii de sex feminin vor apărea și școli și biserici, și mai încolo poate chiar și biblioteci și spitale.

Se gândi la toate femeile și văduvele nemăritate din Est. Unele dintre ele precis că erau gata să pornească în călătorii anevoioase și periculoase către vest ... Acest gând aduse în sufletul Lydiei o emoție teribilă și o speranță pe care n-o mai cunoscuse de dinainte de război.

Millie o trase de mânecă.

- Veniți să vă arăt unde lucrează tata, dacă nu cumva tocmai taie lemne. Jur că n-ați mai văzut așa ceva până acum!

Lydia zâmbi și se lăsă dusă de copil într-un mic golfuleț unde sute de trunchiuri de copaci pluteau pe apă. Bărbații strigau, măgarii răgeau și un fierăstrău mare umplea aerul sărat de rumeguș. Lydia fu iar cuprinsă de o senzație de emoție și uimire, de parcă ar fi fost o parte a unui plan senzațional.

- Aici e biroul tatei, spuse Millie și arată spre cea mai ciudată clădire pe care o văzuse Lydia vreodată. Bordeiul - căci altfel nu se putea numi - era cioplit dintr-un trunchi de copac uriaș, ale cărui rădăcini se îngropau în pământ ca degetele unui gigant. Acoperișul era din șindrile de lemn roase de vreme, din care ieșea un burlan de sobă ruginit. Singura fereastră din perete arăta ca un ochi, ce părea să facă semne vizitatorilor.

Lydia era încântată. Bordeiul din trunchiul de copac părea scos dintr-o poveste, o căsuță în care ar fi putut să trăiască un iepuraș vorbitor sau un șobolan de pădure.

Tocmai o admira când apărură Brigham în așa. Privirea sa alunecă spre Lydia și rămase ațintită asupra feței ei.

Nici un surâs nu-i coloră figura când se îndreptă spre ea.

- Ce faci aici? întrebă el tăios, de parcă Lydia ar fi călcat pe pământ sfânt. Asta nu e un loc pentru femei și copii, domnișoară McQuire. V-aș fi foarte recunoscător dacă nu mi-ați mai aduce fiica pe aici.

Un loc periculos. Lydia se gândi la Gettysburg și toate celelalte câmpuri de luptă și probabil că ar fi pufnit în râs dacă amintirile ei n-ar fi fost de natură atât de tristă.

Comparația îi aminti de faptul că domnul Quade vânduse lemn atât Sudului cât și Uniunii, ceea ce a dus desigur la prelungirea conflictului între cele două state și odată cu asta și la prelungirea suferințelor soldaților de pe ambele fronturi. Involuntar Lydia se îndreptă și-i aruncă lui Brigham o privire disprețuitoare.

- Du-te acasă, Milliecent, spuse el aspru fără a-și privi fiica. Ochii săi gri ca uniforma generalului Lee păreau să nu se poată desprinde de cei albaștri ai Lydiei, în care se oglindeau culorile Uniunii.

Spre dezamăgirea Lydiei, copila se supuse fără comentarii, își desprinsese mâna din cea a Lydiei și făcu stânga-nprejur.

Lydia înghiți în sec ținându-și umerii atât de țepeni încât o dureau. Odată, pe când se plimba prin pădure se întâlnise cu o santinelă a confederației, dar acel tânăr soldat n-o intimidase nici pe departe atât cât o intimidă Brigham acum.

Găsi totuși un dram de curaj și-i puse o întrebare:

- Cum credeți că veți putea popula acest ținut cu femei și copii dacă vă purtați cu ei în stilul acesta?

Brigham o privi încruntat și o surprinse apoi cu un râs aspru,

- Credeam că Uniunea a câștigat războiul din cauză că a dispus de mai mulți oameni și de căi de transport mai bune, dar acum recunosc că datorează totul faptului că dumneata ai fost de partea lor.

Lydia roși.

- Găsese că nu este indicat să mai discut despre război cu dumneavoastră, domnule, răspunse ea înțepată. Cred că nu vom ajunge niciodată la vreo înțelegere.

Brigham ridică deodată mâna de parcă ar fi vrut să mângâie obrazul Lydiei, dar după o scurtă ezitare o duse la loc - poate pentru că îl priveau oamenii lui.

- Ai dreptate, spuse el tăios. N-am ajunge la nici o înțelegere.

Lydia bănuia că în afară de mătușa sa și fratele său existau prea puțini oameni care îndrăzneau să fie de altă părere decât Brigham.

- Ar trebui să deveniți mai tolerant, domnule Quade, spuse ea. Sunt convinsă că veți învăța multe din părerile celorlalți.

El îi zâmbi într-un anume fel, care o făcu pe Lydia să-i simtă apropierea în tot corpul și mai ales în locuri de a căror existență nici nu știa.

- Ți-aș putea da același sfat, domnișoară McQuire, răspunse el. Dar acum te rog întoarce-te acasă și caută o carte de citit sau ceva de cusut. Eu am treabă.

Lydia își încrucișă brațele în fața pieptului și-și îngustă ochii.

- Este teritoriul dumneavoastră, domnule Quad, și aveți tot dreptul să mă trimiteți de-aici. Dar înainte să plec, trebuie să vă spun, că sunteți cel mai tiranic și mai arogant om pe care l-am întâlnit vreodată! Comportamentul dumneavoastră vă va provoca o grămadă de neplăceri.

Fața lui Brigham fu din nou străbătută de acel zâmbet care zăpăcea.

- Și dumneata domnișoară McQuire, am impresia că ai nevoie urgentă de o pedeapsă corporală, spuse el întinzând cuvintele.

- Vă permiteți ... ?

El râse.

- O mulțime de lucruri, răspunse el batjocoritor. Dar acum vei fi cuminte și te vei duce frumos acasă.

- Eu nu mă las trimisă acasă ca un copil, aproape că țipă Lydia. Nu-și putea aminti când simțise ultima oară o asemenea furie. Eu n-am zece ani și nu sunt fiica dumneavoastră!

Privirea lui Brigham aluncă de pe artera gâtului ce-i pulsa nebună, peste sânii frumos conturați și înapoi pe fața ei.

- Nu. Hotărât lucru, asta nu ești. Dar cel care trage sforile în Quade's Harbor sunt eu, iar dumneata ai să te convingi mai devreme sau mai târziu, că e indicat să te supui ordinelor mele.

Lydia nu se simți în stare să mai stea în fața lui Brigham fără a-i produce leziuni corporale. Nu mai scoase nici un cuvânt, își adună fustele, făcu stânga-nprejur și se depărtă iute.

În spatele ei răsună un râset zgomotos.

Millie o așteptase ascunsă după tufișul de mure.

- Nu știi pe nimeni care să mai fi vorbit astfel cu tata, spuse ea admirativ. Dacă eu sau Charlotte am face una ca asta în mod sigur că am petrece o săptămână întreagă închise în camerele noastre.

Lydia zâmbi deși în interior fierbea de nervi. Până la întâlnirea ei cu Brigham nu crezuse că s-ar putea înfuria vreodată cu adevărat, și faptul că acest lucru se întâmpla acum o cam deranja, pentru că îi punea în primejdie calmul pe care cu greu învățase să și-l așezeze.

- Tu ești un copil, Millie, răspunse ea pe un ton foarte liniștit. Nu se cuvine să vorbești de tatăl tău în felul acesta. Nici măcar dacă e un bătăran înerezut și nesuferit, completă ea în sinea ei.

Lydia o luă pe Millie de mână. Ce altceva mai e de văzut prin Quade's Harbor ?

- Unchiul Devon construiește un magazin, răspunse Millie radiind de bucurie. A promis că va vinde și fundițe de păr, bomboane de mentă și cărți cu povești. În magazinașul lui tata nu există decât fasole uscată, chiloți și cizme bărbătești.

- Nu prea ai de ales, într-adevăr, spuse și Lydia.

Millie arătă spre cimitirul de pe deal.

- Acolo sus a avut loc o bătălie cu indieni, pe când Charlotte avea trei ani și eu tocmai trebuia să mă nasc. Mama și tata locuiau într-o baracă acolo unde se află acum casa mare și tata le-a ascuns atunci, pe mama și pe Charlotte, sub podea până s-a terminat lupta. unchiul Devon are un semn pe umărul drept, acolo l-a nimerit o săgeată.

Lydia se întrebă dacă fetița nu cumva inventase această poveste, dar apoi îi văzu figura tristă și serioasă.

- Tușa Persephone spune că mama n-a mai putut trece peste groaza și frica din acea zi. După aceea n-a mai făcut decât să se plimbe toată ziua de-a lungul apei. Charlotte spune că mama își dorea un vapor care s-o ia de aici pentru totdeauna.

Înconjuraseră dealul și se aflau în fața scheletului din lemn al unei clădiri. Pe una din grinzii stătea Devon.

- Hei, le strigă el vesel și Lydia simți din nou acea lovitură dureroasă. Cine știe dacă Devon Quade n-a fi fost totuși un soț bun pentru mine, se gândi ea tristă. Este blând, inteligent și harnic și cu siguranță că nu s-ar fi transformat într-un tiran, precum fratele său.

Millie făcu semn cu mâna strigând bucuroasă:

- Bună, unchiule Devon!

Lydia se autocompătimea foarte rar, dar când îl văzu pe Devon coborând de pe acoperiș și îndreptându-se spre ea, se îndoi de calitatea vieții ei. Părea că fericirea este ceva, care era doar pentru ceilalți.

- Mi-e dor de un zâmbet, spuse Devon, și-i atinse prietenește bărbia. Locul ăsta în care te-am adus eu, e chiar atât de îngrozitor ?

- Nu. Lydia înghiți în sec. Quade's Harbor era un loc minunat. Buzele Lydiei tremurau de emoție.

- Unde este Polly?

Înainte ca Devon să poată răspunde, Millie se strâmbă spunând disprețuitoare:

- Lenevește în pat, exact ca și Charlotte.

- Millicent, asta n-a fost deloc frumos din partea ta! o dojeni Lydia.

Millie însă își scoase bărbia în afară și răspunde încăpățânată:

- Dar ăsta-i adevărul.

Devon păru încurcat:

- Polly este foarte plâpândă, spuse el.

- Vezi? strigă Millie triumfătoare.

- Dar sora mea Charlotte nu-i deloc plâpândă, ei pur și simplu leneșă, iar seara stă până târziu și citește cărți cu vapoare, pirați și împărății. Câteodată o vezi umblând prin casă cu o mutră tristă, suspinând de parcă ar fi o prințesă vrăjită. După ce a citit "Robin Hood", o lună întreagă a făcut pe Lady Marian!.

Lydia și Devon râseră, apoi răsună un zăngănit de clopot.

- La masă! strigă Millie și alergă înspre casa mare de deasupra portului.

Devon zâmbi, dar o ușoară îngrijorare se putea citi în privirea sa în timp ce mergea cu Lydia în urma fetei.

- Știu că Brigham poate fi imposibil câteodată - doar am crescut împreună - dar este de asemenea un om deosebit, Lydia. La fel ca și tine, are o voință puternică care l-a făcut să treacă prin niște situații, cărora alți oameni nu le-ar fi supraviețuit.

După cele spuse de Devon, Brigham trebuie să fi trăit o tragedie de-a lungul vieții sale, dar Lydia nu îndrăzni să ceară amănunte, deoarece nu-l cunoștea pe Devon suficient de bine.

- Poate că această voință puternică, cum îi spui dumneata, nu este decât un orgoliu încăpățânat și egoist, spuse ea și se minună cât de dur vorbise.

- Asta e ce te face pe tine așa tare, Lydia? întrebă Devon blând. Nimic altceva decât orgoliu încăpățânat și egoist?

- Poate, recunosc Lydia roșind. Devon avea dreptate. Ea se ținea cu dinții de acest orgoliu, pentru că se temea să nu fie prea slabă fără acesta.

Când se apropiară de casă o întâlniră pe Charlotte, care purta o rochie din muselină albă, împodobită cu o sumedenie de panglici colorate de mătase. Privea visătoare un punct fix și păru să nu-i observe pe Lydia și pe Devon.

Lydia fu atât de uimită încât vru să o urmeze, însă Devon o reținu.

- Stai liniștită, îi șopti, Charlotte joacă iar un rol - judecând după ținută eu aș spune că azi este o prințesă arabă.

Lydia răsuflă ușurată.

- Poate că va deveni actriță când se va face mare, spuse ea amuzată.

Devon își duse un deget la gură.

- Să nu audă Brigham așa ceva! Are planuri foarte convenționale, în ceea ce privește viitorul fiicelor lui - cred că mai degrabă le-ar vedea la cire decât pe scenă!

Intrară în bucătărie prin intrarea din spate, unde Jake aranjase masa mare din lemn de stejar pentru cinci persoane. Dar nu apăruse decât Millie.

Prânzul consta din friptură rece, pâine, compot de mere și murături de legume din grădina casei. Într-un târziu, în timpul mesei apărură și Charlotte ca o stafie frumoasă și începu să mănânce fără a le acorda celorlalți nici cea mai mică atenție.

- Noi suntem invizibili, îi șopti Millie Lydiei.

- Așa deci.

După ce luară masa Lydia îl ajută pe Jake să strângă masa, dar acesta nu fu de acord ca ea să spele și vasele. Devon se întoarse la proiectul său de construcție. Millie dormea ghemuită ca o pisicuță într-un fotoliu mare de piele din camera de lucru a tatălui ei. Tușa Persephone citea în salonul cel mare pe când Charlotte bântuia prin casă și se străduia să pară cât mai tragică cu putință. Neștiind ce să facă, Lydia o luă pe scară în sus și ciocăni la ușa dormitorului în care locuia Polly.

Polly stătea în fața geamului și privea nemărginita panoramă de mare cer, și munți. Era îmbrăcată în capot de casă iar bucele ei negre și lucioase îi cădeau dezordonat pe spate.

- Polly? întrebă Lydia încet. Ești bolnavă?

Când Polly se întoarse, Lydia văzu chin și patimă în ochii acesteia, o lacrimă i se prelinse pe obraz.

- Nu, nu. Având în vedere situația, nu-mi merge deloc rău.

Lydia intră în cameră și închise ușa în urma ei, deși Polly n-o invitase înăuntru.

- Atunci de ce plângi?

Polly oftă.

- Cui va ca tine în mod sigur că i-aș părea ridicolă. Lydia îi povestise câteva dintre aventurile ei de pe câmpurile de luptă.

Acum scutură din cap.

- Nici o problemă, a oricărui om ar fi ea, nu este lipsită de importanță.

Mireasa lui Devon își acoperi fața cu mâinile, se aruncă pe pat și începu să plângă.

- O, Doamne! suspină ea. Nici nu știi ce-am făcut! Și nici el nu știe!

Lydia se așeză lângă Polly și-i cuprinse umerii tremurânzi cu brațul.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea blând, convinsă că nu putea fi vorba de ceva rău cu adevărat. Pe de altă parte, mulți oameni aduceau cu ei, în vest, secrete întunecate, de care nici măcar aici nu puteau scăpa ...

Polly suspină și plânse iar Lydia așteptă răbdătoare. Se pare că așa e destinul meu, să consolez, îi trecu prin cap.

- Polly? întrebă ea după o lungă tăcere.

Tânăra femeie înghiți în sec.

- Îl iubesc pe Devon! spuse ea aproape fără respirație.

În primul moment Lydia simți o ușurare dar apoi văzu chinul din ochii soției lui Devon.

- Și ce-i rău în asta? întrebă ea. Doar e soțul tău.

Polly se cutremură.

- Nu, spuse ea. A fost doar o farsă.

Lydia stătea ca o stană de piatră și o privi țintă pe Polly:

- O farsă? repetă ea indignată.

Când îi reveni glasul Polly sări de pe pat și ca urmare a unei hotărâri bruște se repezi la dulap, scoțând la nimereală lenjerie și haine. Un moment Lydia crezu că Polly își face bagajul pentru a părăsi pentru totdeauna Quade's Harbor și pe Devon.

- Polly, la ce te-ai referit când ai spus că a fost doar o farsă?

Proaspăta doamnă Quade dispăru după un paravan.

- Nici măcar atât n-ar fi trebuit să spun, murmură ea trăgând cu ochiul de după paravanul spaniol. Sper că nu-i vei povesti lui Devon sau fratelui său nimic despre asta?

Dezorientarea Lydiei începu să ia proporții periculoase.

- Devon Quade este un om bun, Polly. Dacă-l vei răni în vreun fel vei avea o dușmancă în mine.

Polly privi iscoditor de după paravan. De data asta ochii i se îngustaseră.

- Așa! Te sfătuiesc să-l lași în pace pe Devon al meu - altfel îți rup urechile!

Dar Lydia nu se lăsă intimidată.

- Chiar este *Devon al tău*? insistă ea.

Polly ieși de după paravan. Avea o rochie verde care-i scotea în evidență părul negru și tenul de culoare deschisă. Tăcută îi întoarse Lydiei spatele, iar aceasta începu să-i închidă nasturii rochiei.

- Nat Malachi - acesta este bărbatul cu care trăiam eu de la venirea mea în San Francisco - făcea tot felul de afaceri împreună cu mine. Se dădea drept preot și se făcea că mă căsătorește cu un minier sau un tăietor de lemne, cărora eu le furam portofelul - mai târziu, pe când dormeau. Cu Devon aveam de gând același lucru, dar ... când m-a atins, s-a schimbat deodată ceva. Eu m-am schimbat.

Lydia era pur și simplu uimită. Citise despre asemenea afaceri prin cărțile de duzină, dar niciodată nu întâlnise pe cineva care se ocupa cu așa ceva. O fixă pe Poly îndelung, cu o privire mirată, până ce într-un sfârșit se dezmetici.

- Trebuie să-i povestești totul lui Devon, spuse ea într-un târziu.

Polly scutură din cap cu sălbăticie.

- Nu! Și nici tu nu-i vei spune. M-ar da afară.

Asta nu și-o prea putea imagina Lydia, deși bănuia că Devon va fi rănit dacă va afla adevărul.

Polly o prinse pe Lydia de umeri.

- N-o să mă trădezi cu nici un cuvânt! îi porunci ea nervoasă.

Lydia îi îndepărtă mâinile de pe umerii ei și se ridică.

- Nu pot promite că nu voi spune nimic, spuse ea rece.

Și constată că simțea un triumf foarte nepotrivit la aflarea faptului că Devon era la urma urmei încă necăsătorit. Dar această senzație nu dură. Lydia știind prea bine că Devon o iubea pe Polly. Acest lucru era prea evident.

Ochii negri ai femeii se umplură de lacrimi.

- Dumnezeuule atotputernic, șopti ea distrusă. Nu mă va ierta niciodată!

Lydia nu știa în ce măsură acest lucru era adevărat. În intenția de a o consola puțin pe Polly, îi atinse ușor brațul apoi ieși fără zgomot din cameră.

Frumusețea acestei zile fusese tulburată și Lydia nu-și mai dorea decât să se retragă în camera ei. Dar unul dintre principiile ei cele mai importante îi spunea să nu se ascundă de lume, chiar și atunci când dorește acest lucru cu ardoare.

Își luă un șal, din cauza brizei ușoare care se pornise, și părăsi casa. Pentru a nu-l întâlni pe Brigham ocoli fabrica de cherestea și biroul acestuia. Și după tot ce știa acum nu se simțea în stare nici să dea ochii cu Devon, așa că se ținu departe și de construcție.

O potecă îngustă de după casă se strecura printr-o pădurice de pini, cedri, tufişuri de mure şi ferigă înaltă. Pe ici pe colo licăreau raze de soare prin frunzişul în care păsările îşi începeau concertul de după amiază.

În vârful dealului pădurea se răcea şi ochii Lydiei se măriră de încântare când descoperi în mijlocul unei poienite verzi o căsuţă din trunchiuri de copaci. Uşa de la intrare se afla în colţul din stânga al căsuţei, o singură fereastră pe partea dreaptă.

Locul acesta îi păru Lydiei ca vrăjit, poate pentru că dădu peste el pe neaşteptate. Nu s-ar fi mirat dacă din căsuţă ar fi ieşit vrăjitoarea lui Hânsel şi Gretel şi ar fi salutat-o.

Zâmbind la acest gând îşi încrucişă mâinile la spate şi strigă:

- Hei! E cineva acasă?

Nici un răspuns, doar piuitul nervos al păsărilor, ce păreau supărate pe Lydia fiind că le tulburase liniştea.

Ocoli micuţa casă şi constată că nu exista o altă intrare şi nici o a doua fereastră. Dar acest lucru nu era de mirare într-o regiune, în care şi în ziua de azi te puteai trezi cu un atac din partea indienilor. O casă cu cât avea mai puţine intrări, cu atât mai siguri erau locuitorii ei.

Lydia îşi aminti de povestea istorisită de Millie despre mama şi sora ei, care se ascuseseră sub podea în timpul unui atac al indienilor. Fără îndoială că aceasta era căsuţa pe care Brigham o construise pentru tânăra sa mireasă.

Acest gând o indispuşă şi se aşază pe una dintre treptele de la intrare. Sprijinindu-şi bărbia în palmă încerca să şi-o imagineze pe fosta soţie a lui Brigham Quade, dar nici o imagine nu voi să se contureze. Nicăieri în acea casă mare nu zărise vreo fotografie sau vreun tablou al mamei fetelor, cel puţin nu în camerele în care intrase până acum. Pe de altă parte nici nu se uitase vreodată după aşa ceva.

Lydia rămase o vreme şezând acolo impresionată de pacea aceluia mic luminiş, dar nici aici nu-i dădu pace dilema care o chinuia de la discuţia cu Polly. Nu îi putea spune lui Devon ceea ce ştia pentru că el fusese bun cu ea şi n-ar fi vrut sub nici o formă să-l rănească atât de brutal. Poate că ar fi trebuit să vorbească cu Brigham despre aceasta, fiind evident faptul că el era capul familiei, dar se temea de reacţia lui. Era foarte uşor de închipuit cum s-ar fi enervat, ar fi urlat la toate personajele acestei drame şi s-ar fi certat cu fratele său, poate chiar pentru totdeauna.

Fără să fi ajuns la vreo concluzie privitoare la comportamentul ei în viitor, Lydia porni spre casă.

Pe scările din curte stătea Jake Feeny cu o ţigară în colţul gurii şi cu un coş cu cartofi lângă el. Tocmai curăţase unul şi-l aruncă într-un vas cu apă, când se apropie Lydia. Aceasta îi zâmbi şi se aşază lângă el. Nu mai ai un cuţit? întrebă ea căutând prin coşul cu cartofi.

Domnul Feeny i-l întinse pe al său şi o privi îngândurat, dar prietenos.

- Ai curăţat mulţi cartofi acolo de unde vii? o întrebă el.

Lydia dădu din cap afirmativ, răsă şi arătă spre muntele împădurit din faţa lor, de unde venea zgomotul neîntrerupt al fierăstrăului.

- Destui, pentru a face un munte ca ăsta de mare, domnule Feeny, supse ea.

Bucătarul nu-i răspunse zâmbetului, dar îşi frecă bărbia nebarbierită studiind-o pe Lydia cu respect.

- Jake, spuse el. Spune-mi Jake.

Capitolul 5

Brigham asudă mânuindu-și fierăstrăul de tăiat bușteni. În ciuda anilor de muncă grea îl dureau mușchii spatelui și ai umerilor și îl ardea pielea palmelor. Strângea din buze și tăia mai departe, gândurile însă nu se lăsau controlate atât de ușor ca și corpul - de îndată ce nu se mai concentra, gândurile îi alunecau înspre Lydia McQuire.

Nu avea nimic de obiectat privitor la silueta ei, deși nu i-ar fi stricat să se mai îngrășe puțin, iar părul ei era moale și lucăa ca mătasea în soare. Dar ochii ei - acei ochi albaștri ca vioarelele - țarê-l mai nelinișteau. Acești ochi văzuseră multă suferință și totuși în ei se întrevedea faptul că erau capabili de a fi fericiți, în ei se ascundea o pasiune ce s-ar fi dovedit sălbatică și neînfrânată dacă ar fi fost dezgropată.

Brigham scutură din cap. Asta o crezi doar tu, se gândi el. Lydia este dură și tare, iar cochetăria, delicatețea și focul, lucruri care fac o femeie adevărată, au fost îndepărtate de grozăviile la care a asistat în război.

Dacă ai gândi rațional, își spuse el supărat, i-ai completa un cec, ai îmbarca-o pe primul vapor și ai uita că ai cunoscut-o vreodată.

Zâmbi involuntar și-și șterse cu mâneca sudoarea de pe frunte. Apoi apucă fierăstrăul cu puteri proaspete și începu să se încadreze în ritmul partenerului său. Numai Devon putea s-aducă acasă cea mai obraznică și neastâmpărată ștrengăriță-yankeu din Noua Anglie să i-o înmâneze ca pe un suvenir din orientul îndepărtat.

Tovarășul său scoase un strigăt de avertisment, dar Brigham era atât de distrat încât în ultimul moment observă copacul prăbușindu-se și abia avu timp să se ferească. Copacul căzu cu un zgomot asurzitor pe pământul ce se cutremură sub picioarele lui Brigham.

- La naiba, Brig, strigă partenerul său, arătând nervos spre copacul căzut. Asta a fost cel mai bun fierăstrău al meu, și-acum zace îngropat sub copac!

Brigham își șterse din nou fața. Tare și-ar fi dezbrăcat cămașa și ar fi lucrat mai departe la bustul gol, dar lucrul acesta era prea periculos; crengile unui copac prăbușindu-se puteau sfâșia pielea unui om la fel de ușor ca un vârf ascuțit de sabie.

- Ia mai termină cu vâlcăreala și încearcă să-l scoți, spuse el răstit. Dar nu Zeb era cel asupra căruia se îndrepta furia lui Brigham; era furios pe el însuși pentru că încălcase una dintre legile sale: un bărbat nu trebuie să se gândească niciodată la whisky, mâncare sau femei când lucrează în pădure, căci acest lucru l-ar putea costa viața pe el sau pe unul din camarazii săi.

Zeb, un bărbat tânăr și uscățiv din Carolina de Sud, se strecură prin frunziș pentru a-și recupera fierăstrăul de sub copac.

Când Brigham se întoarse îl descoperi în spatele său pe Jack Harrington, contabilul său, neîndemânatic și emoționat. Ochelarii rotunzi îi alunecaseră pe vârful nasului, în spatele urechii drepte avea înfipt un creion, iar în brațe ținea strâns la piept - de parcă ar fi fost o biblie - un bloc-notes.

- Ce naiba, Harrington? Nu mai veni prin spatele meu! Dacă aveam un topor în mână acum n-ai fi arătat prea bine!

Harrington tremura în costumul său ieftin și Brigham se întrebă de ce acest tânăr nu poartă oare pantaloni de în, cizme de lucru, bretele și cămașă de bumbac, așa ca toți ceilalți.

- Am venit pentru domnișoara McQuire, spuse el. Doamna Chilcote mi-a spus că ar fi angajat-o ca guvernantă, dar nu găsesc nici o copie a numirii ei.

Din cauza unei erori de felul acesta Harrington este în stare să nu închidă ochii toată noaptea, se gândi Brigham cu un dram de milă.

- Asta din cauză că nu sunt încă sigur dacă să o pun pe domnișoara McQuire pe lista de plată sau să-i cumpăr bilet de vapor spre San Francisco. O să te anunț când mă voi decide.

- Eu nu știu, domnule, îl contrazise Harrington curajos. Mie nu-mi plac neclaritățile. Asemenea decizii n-ar trebui amânate prea mult.

Brigham oftă.

- Înainte să-ți dau un răspuns trebuie să vorbesc cu domnișoara.

- Ea vrea să rămână?

- N-am idee, răspunse Brigham zâmbind. Cine știe dacă nu cumva înoată chiar acum în larg spre prima barcă?

Harrington clipi derutat, își trecu repezit mâna peste părul său lins și spuse:

- Oh, glumiți, domnule. A fost foarte amuzant. Într-adevăr - foarte amuzant.

Brigham își dădu ochii peste cap.

- N-ai nimic mai bun de făcut decât să mă calci pe nervi? mârâi el. Vorbește dumneata cu domnișoara McQuire și întreab-o dacă vrea să rămână ca guvernantă a fetelor mele. Oferă-i un dolar pe săptămână plus casă și masă.

Tânărul zâmbi fericit și porni înapoi grăbit. Harrington nu era niciodată mulțumit, dacă nu avea de rezolvat vreo

problemă, dar era un contabil bun, și doar asta îl interesa pe Brigham.

Când se îndreptă spre biroul său, Brigham simți cum îl dor oasele de atâta efort și pentru prima oară de la moartea Isabellei se bucura să se întoarcă în casa cea mare pe care o construisese cu atâta nădejde. Păși în micul spațiu din trunchiul de copac gol, luă niște hârtii și porni spre casă.

Pe grilajul din capătul intrării stătea Millie cocoțată, iar încântarea de pe fața ei când îl văzu îl făcu pe Brigham să se rușineze. Dar îl îngrijoră și tensiunea care-i alungă bucuria din ochi.

- Ești bolnav, tati? A fost cineva rănit?

Întrebările acestea dureau și ar fi îmbrățișat-o pe micuță dacă n-ar fi fost atât de murdar și transpirat.

- Nu, copile, spuse el, și-i mângâie drăgăstos părul.

Millie îl conduse în casă, iar el merse mai încet pentru ca ea să poată ține pasul cu el.

- Putem merge la pescuit, explică ea cu o voce plină de speranță. Încât Brigham se opri și se lăsă pe vine privind-o. Până apune soarele mai este destul timp și pariez că azi mușcă păstrăvii foarte bine, adăugă ea.

Brigham zâmbi. Nu-și dorea nimic mai mult decât o baie, un pahar cu băutură și timp pentru a-și aduna gândurile, dar nu putu să stingă scânteile bucuroasei nerăbdări din ochii fiicei sale.

- Avem echipament de pescuit prin casă?

Millie topăi încoace și încolo de bucurie și Brigham se gândi la toate ocaziile în care se convinsese pe sine că ar fi suficientă grija pe care le-o poartă fetelor. Ce prostie din partea mea, se gândi el acum, să aștept din partea fiicelor mele să se simtă iubite, doar pentru că le asigur hrană și un acoperiș deasupra capului!

- Da! strigă Millie, radiind de bucurie. Avem în șopron și știu și pe unde să săpăm după rânne!

Brigham o sărută pe frunte și se ridică.

- Bine, du-te și adu ce ne trebuie cât timp fac eu o baie.
O să prindem un coș întreg de păstrăvi pentru astă seară.

Millie dădu din cap afirmativ și alergă cu rochița fluturându-i prin iarbă spre casă. Brigham o urmă îngândurat. N-ar fi crezut niciodată că un așa mic gest de atenție din partea lui aduce atâta bucurie copilei.

Intră prin veranda din spate în bucătăria goală, umplu un lighean mare cu apă fierbinte din cazanul sobei și ieși cu el afară. Se dezbrăcase de cămașă și tocmai își săpunea bustul când simți privirile ei și se întoarse încet.

În spatele lui stătea Lydia, nemișcată, asemeni unei căprioare care a adulmecat pericolul; brațele îi erau încărcate cu lemn pentru foc, părul frumos îi înrăma fața ca un nor vaporos de culoarea mierii. Sâniile se ridicau și se coborau din pricina respirației precipitate, iar obrații i se înroșiseră de parcă Brigham ar fi surprins-o într-o situație scandalosă.

Inima lui se zbătea atât de tare de parcă vroia să se desprindă de el pentru a se lega de a ei. Brigham scutură din cap alungând această imagine nebună, aruncă apa din lighean în tufa de mure și își luă prosopul de pe marginea verandei.

Lydia se îndreptă spre verandă făcând un mare ocol în jurul lui Brigham care aproape că bloca ușa bucătăriei fără a manifesta nici o intenție de a-i face loc. Ezită, uitându-se de la Brigham la ușă și iar la el, pentru a se îndrepta într-un sfârșit hotărât spre scări.

El așteptă până când ea fu atât de aproape încât ar fi putut-o atinge, apoi îi făcu loc să treacă. Fustele ei atinseră piciorul lui Brigham într-un contact fugitiv, care îl făcu pe acesta să simtă un dureros junghi în zona soldurilor. În urma ei rămase o vagă aromă de săpun și ace de pin iar Brigham simți o dorință atât de puternică încât transpiră prin toți porii.

După o scurtă luptă interioară o urmă în casă, dar spre dezamăgirea - și ușurarea sa -, Lydia nu se vedea pe nicăieri.

Brigham urcă scările spre cameră scuturând din cap, apoi își luă o cămașă curată. Când reveni jos, Millie îl aștepta deja pe verandă cu o undiță în mână, în timp ce Charlotte îi privea de la distanță.

Fluierând vesel, o luă pe drumul care ducea spre lacul ce se afla după dealul cu vechea căsuță și cimitirul indienilor.

- Vino cu noi, Charlotte, îi spuse Brigham fiicei sale mai mari, și într-adevăr aceasta se puse tăcută în mișcare, deși își ridicase bărbia în mod maiestuos și nu comentă cu nici un cuvânt cele ce tocmai se întâmplau.

După ce ajunseră la lac, Millie porni în căutare de râme, iar Charlotte și Brigham se așezară unul lângă altul pe malul înierbat al lacului. În timp ce Brigham prindea cârligul de firul subțire, Charlotte împletea o coroană din flori de păpădie.

- Te căsătorești cu domnișoara McQuire? întrebă ea, fără să-și privească tatăl.

Brigham zâmbi.

- Nu, Charlotte, nu cred.

Fata oftă și se încruntă.

- Nici nu e bună de așa ceva, explică ea pe un ton sever. Domnișoara McQuire a lucrat în război ca soră medică și a văzut bărbați goi.

De data aceasta Brigham nu reuși să se ascundă și râse încet. Și din cauza asta nu e bună să-mi fie soție? întrebă el întinzându-se pe iarba moale și încrucișându-și brațele sub cap.

Charlotte îl cercetă cu ochii albaștri și blânzi.

- Bineînțeles că nu, tată, răspunse ea punând accent pe fiecare cuvânt de parcă Brigham și-ar fi pierdut auzul sau mintea. Nici o femeie serioasă n-a văzut vreodată un bărbat care nu era îmbrăcat!

Brigham se ridică în cot.

- Într-un fel mă bucur că gândești așa, Charlotte. Dar există și excepții și una dintre ele este să îngrijești bolnavi și

răniți. Doar nu i se putea cere domnișoarei McQuire să vindece numai răni ce nu erau ascunse sub haine.

Pomeții înalți ai Charlottei se făcură de un roșu purpuriu, iar ea își cobori privirea stingherită. Brigham fu cuprins de o furie tacită gândindu-se la Isabela care-și părăsise fiicele luându-le în felul acesta fără mamă. Căci din păcate erau unele lucruri pe care pur și simplu nu le putea discuta cu ele.

- Îți place de ea?

Brigham oftă și se gândi la reacția sa când trecuse Lydia pe lângă el în drumul spre bucătărie.

- Cred că e o tirană mică și încăpățânată care găsește că doar părerea ei ar fi corectă, răspunse el sincer, apoi zâmbi trist. Dar ai dreptate, Charlotte, îmi place de ea.

Fata terminase coroana de flori și și-o așeză pe cap.

- Știi, cu oricum m-am hotărât să mă țin departe de ea, explică ea plină de demnitate și se strâmbă când apărură Millie cu o mână de râme roz care se zvârcoleau. Pentru că sunt sigură că omnișoarei McQuire o să i se facă dor de bărbații goi și se va întoarce la război.

- Războiul s-a terminat, Charlotte, spuse Brigham. Luă un vierme gras și-l înfipse în cârligul undiței. Și bărbații goi s-au îmbrăcat și au plecat acasă.

Millie făcu ochii mari.

- Ce bărbați goi?

Brigham râse și aruncă undița în apă.

- Ei, nimic, spuse el.

Charlotte se întinse în iarbă și scoase un suspin dramatic:

- O viață, viață - tu cel mai rău dintre toate chinurile!

Millie îi aruncă o privire disprețuitoare.

- O, Charlotte, Charlotte, se prosti ea cu o voce exagerat de pițigăiată, tu cea mai proastă dintre toate oile!

- Ajunge, spuse Brigham, când Charlotte sări în picioare pentru a-și apăra onoarea, și Millie scoase un strigăt de luptă demn de orice indian. O să alungați peștii!

După vreo oră și jumătate prinseră destui păstrăvi pentru cină și se întorceau către casă. Millie explodând de bucurie, Charlotte adâncită în rolurile ei tragice pe care le juca mai tot timpul. Brigham își simțea inima-i rănită, scăldată într-o lumină caldă.

În acea mâncară păstrăvi, deși Jake pregătise friptură de porc, și fiecare își primi porția sa de pești. Numai Polly, palidă și absentă, renunță la ea. Lydia observă cât de îngrijorat își privea Devon soția și o dureau sufletul pentru cei doi. Doamna Chilcote rămăsese în camera ei căci simțise o gripă apropiindu-se iar Millie vorbea neconținut. Charlotte părea să se gândească la ceva anume dar din fericire fără să-i influențeze pofta de mâncare. Și Brigham era atât de liniștit și echilibrat cum nu-l văzuse Lydia niciodată.

Deși acum purta cămașă, Lydia îl vedea în gândul ei stând în curte pe jumătate gol și se întrebă cum de imaginea unui bust de bărbat putea avea un asemenea efect asupra ei, după ce numai Dumnezeu mai știa câte busturi văzuse ea în război. Căci atunci când îl văzuse pe Brigham stând acolo îi venise să-i acopere pieptul cu mâinile și să-i mângâie părul de pe piept...

O cuprinse o senzație de stinghereală și închise rușinată ochii în timp ce o roșeață fierbinte i se urcă în obraji. Când redeschise ochii observă privirea lui Brigham odihnindu-se asupra ei. Avea o figură serioasă, dar ochii îi luceau amuzați.

Parcă i-ar fi citit gândurile... Dar asta-i exclus, se liniști Lydia; nimeni nu putea să citească gândurile altuia.

Întinse mâna după platoul cu sfeclă roșie și se servi din nou. Furculița se lovi de porțelan și zăngăni când așeză platoul înapoi, iar privirea lui Brigham alunecă pe pulsul ce se vedea zbătându-se în artera gâtului ei.

Conform cu principiul ei de a ataca atunci când se simte încolțită, Lydia spuse cu voce tare să audă toată lumea :

- După ce terminăm masa, aş dori să vorbesc cu dumneavoastră, între patru ochi, domnule Quade.

El zâmbi încă foarte amuzat şi Lydia se întrebă ce găsea atât de nostim la ea.

- Cum doreşti, domnişoară McQuire, răspunse el.

Lydia simţi privirea întrebătoare în ochii soţiei lui Devon; faţa ei frumoasă era palidă de teamă. Evident, Polly credea că Lydia e pe cale de a-i trăda încrederea. Însă un semn cu capul din partea Lydiei păru să o liniştească.

Când terminară de mâncat, Lydia se sculă şi-l urmă pe Brigham în camera de lucru. Acesta rămase în picioare în faţa şemineului privind fix la flăcările ce păreau să-i povestească ceva fascinant.

Lydia îşi încrucişă braţele şi se postă în faţa lui Brigham, pentru că acest bărbat avea ceva ce-i slăbea puterile chiar atunci când avea cel mai tare nevoie de ele.

- Cer şase dolari pe lună în loc de cei patru pe care mi i-ai oferit prin domnul Harrington, explică ea. Şi bineînţeles că trebuie să construim o şcoală. O clădire care ar putea să funcţioneze şi ca biserică sau sală de întruniri.

Brigham îşi întoarse încet capul pentru a o privi, dar ea nu putu să-i vadă expresia, faţa lui fiind în umbră.

- Doreşti o şcoală întreagă pentru doi copii?

Lydia îşi îndreptă umerii şi se strădui să pară puţin mai mare.

- Da, domnule Quade, răspunse ea răbdătoare, fiind însă conştientă de tremurul din vocea ei. Este cam acelaşi principiu pe care funcţionează o casă de păsărele în grădină. La început e posibil să pară puţin absurd, dar cu timpul va apărea o pasăre şi apoi alta şi în curând toată grădina va fi plină de piţigoii sau măcelandrii. Făcu o pauză şi arătă cu un gest. Dacă faceţi loc pentru copii, domnule Quade, faceţi loc şi pentru familiile lor.

Brigham se întoarse spre ea.

- Am construit şase case bune, răspunse el, şi au rămas toate goale. Ai vreo explicaţie şi pentru asta?

Lydia oftă.

- Veţi avea nevoie de casele acestea, şi în curând de şi mai multe, de îndată ce oraşul va avea o inimă.

Brigham îşi frecă bărbia gânditor.

- Şase dolari pe lună sunt prea mult, spuse el, după o tăcere îndelungată. De unde ştiu eu că meriţi un salariu atât de mare?

Lydia nu renunţă.

- Sunt sigură că-i plătiţi cu tot atât sau chiar mai mult pe oamenii care au grijă de boii şi măgarii din tabăra de tăietori. Sau poate că educaţia fiicelor dumneavoastră nu merită atât de mult.

Brigham se uita ţintă la ea, curajul ei îl uimea, apoi, răs.

- Cinci dolari şi cincizeci de cenţi, negocié el. Fetele merită fără îndoială mai mult decât animalele, dar sunt şi mai uşor de stăpânit. Mă rog, în cele mai multe cazuri.

Oferta lui îi păru acceptabilă Lydiei. Oricum, la început îi oferise doar patru dolari, iar acum va primi cinci şi jumătate.

- Şi şcoala? insistă ea.

- O puteţi inaugura la toamnă, cedă Brigham.

Lydia zâmbi.

- Bun. Pentru că atunci voi avea nevoie de ea. Până atunci voi explora cu Millie şi Charlotte împrejurimile, pădurile şi plaja şi mă voi rezuma la ştiinţele naturale.

Brigham scutură din cap.

- Ştiinţe naturale, spuse el uşor dispreţuitor. Învaţă-le pe fetele mele să coasă, domnişoară McQuire. Sau să gătească. Acestea sunt lucrurile care mai târziu le vor fi folositoare.

Vorbele sale puneau la grea încercare răbdarea Lydiei.

- Am impresia, domnule Quade, spuse ea apăsător, că există lucruri care-ţi vor fi dumitale foarte folositoare, şi pe

care ar trebui să le înveți cât mai repede. Lumea s-a schimbat. Femeile își cer și ele locul în această lume nouă, și-l vor primi.

Brigham se aplecă într-atât către ea, încât frunțile lor aproape că se atingeau și din nou Lydia simți acea dorință ciudată și fierbinte trezindu-se în interiorul ființei ei, dorință care-i provoca amețeli și-i transforma picioarele în gelatină.

- Chiar ești atât de sigură, că știi ce vor femeile? o provocă el cu voce scăzută după care o sărută pe neașteptate.

Lydiei i se întâmplase destul de des, să se trezească cu un timid sărut de adio din partea vreunui soldat recunoscător, ce credea să se fi îndrăgostit de ea, dar un sărut ca acesta nu mai primise niciodată. Buzele lui Brigham erau tari și provocatoare și totuși îi simțea gura moale precum catifeaua și atât de atrăgătoare și seducătoare ca și aroma crinilor într-o seară de vară.

Cu o tandrețe blândă și experimentată o determină să-și deschidă buzele. Lydia simți limba lui caldă care se uni cu a ei într-un sărut de bun venit senzual, urmat de o zadarnică luptă și o dulce înfrângere. Bustul său tare și musculos se lipea de sânii ei moi și oricât încerca Lydia să-și tragă puțin răsuflarea, Brigham nu o lăsă și nu încetă să o sărute și să o cucerească.

Părea să nu mai aibă pic de vlagă, când Brigham se desprinse de ea, dar el observă și o prinse de umeri. Timp de o clipă lungă și umiltoare nu putu decât să se uite neajutorată în sus la el.

Brigham îi atinse buzele tremurânde cu degetul și sparse gheața râzând încet.

- Noapte bună, domnișoară McQuire, spuse el. Vise plăcute.

Se simțea o oarecare aroganță în glasul său, dar Lydia nu mai avea putere să reacționeze. Spera doar să nu fi dat dovadă de neseriozitate lăsându-se sărutată de domnul Quade în felul acesta.

Lăsându-se? se întrebă ea când aproape să se împiedice părăsi în grabă camera și zona de influență a domnului Quade. Nu numai că a acceptat ca domnul Quade să-și permită asemenea lucru dar ar fi vrut chiar mai mult, fie-i iertat! Căldura ciudată pe care o dezlănțuise în trupul ei prin acel sărut, nu se stinge ușor.

Preocupată de gândul acesta și altele asemănătoare, aproape că se sperie când intră în camera ei și-o găsi pe Polly stând lângă șemineu.

- I-ai spus lui Brigham ceva despre mine? întrebă soția lui Devon. Suna disperat dar și puțin supărat.

- Nu, oftă Lydia. Și nici nu am de gând. Dar va trebui să-i spui tu lui Devon. Ar trebui să mergi la el și să-i spui adevărul - acum.

- S-ar enerva teribil.

- Nu mă îndoiesc. Dar Devon e înțelept. După ce se va gândi un timp la treaba asta, cu siguranță că va fi înțelegător.

- Da, cu siguranță. Suna neajutorat și fără speranță. Polly se așeză într-un fotoliu de lângă șemineu.

- Tata mi-a spus întotdeauna că într-o bună zi mă vor ajunge păcatele din urmă și cred că avea dreptate. Era preot Lydia, și dorea să cunoască părerea lui Dumnezeu începând cu stelele și planetele și terminând cu culorile din cravata domnului Lincoln!

Lydia stătea pe lada de la piciorul patului încă șocată din cauza sărutului lui Brigham dar se străduia să se concentreze la cele spuse de Polly.

- L-am iubit pe tatăl meu, continuă Polly îngândurată. Era mai rău decât un indian Pownee pe care-l durea măseaua, dar așa era tata, și totuși aș fi făcut orice pentru o privire dragăstoașă din partea sa.

Lydia tăcea ascultând.

- Am crescut în Kansas, în țara indienilor, povesti Polly mai departe. Aveam o căsuță mică și câteva vite, și când tata

pleca la parohie, cu rămâneam singură la fermă. Știa că mă tem de Pownee și de bandiți, dar spunea mereu că Dumnezeu are grijă de mine. Făcu o pauză. În schimb Dumnezeu mi l-a trimis pe Nat Malachi.

Fără voința ei, Lydia se simți atrasă în povestea aceasta și credea că vede căsuța mică și singuratică, vitele și fetița aceea fricoasă care fusese Polly o dată.

- Bărbatul care te-a ajutat să-l înșeli pe Devon, spuse Lydia fără reproș.

- Da, răspunse Polly absentă. I-am spus lui Nat că nu poate rămâne deoarece tata nu-i acasă și nu se cade, dar Nat mi-a spus că a văzut o duzină de indieni după deal și că aveam nevoie de cineva care să mă apere.

Nat poate fi atât de șarmant, încât trezește în orice femeie gânduri păcătoase, cu toate că nu arată nici pe departe atât de bine ca Devon al meu. După o săptămână mă convinsese că-l iubesc și că nu mai vreau să trăiesc fără el.

M-a iubit în mijlocul preriei sub cerul liber și după prima dată începusem să savurez ceea ce-mi făcea și cum mă atingea. Începuse să-mi trebuiască.

Și-apoi a venit tata și m-a prins cu Nat. M-a certat, mi-a spus că sunt o păcătoasă și nu vrea să mă mai vadă niciodată. Polly avea lacrimi în ochi. A doua zi am plecat cu Nat. Tăcu o vreme înainte să-și sfârșescă istorisirea. Nat nu e un om bun dar știe să iubească o femeie până geme de extaz și o aduce în situația în care face orice pentru el. Când, la un moment dat părea să fie recrutat de armata Statelor unite, am cumpărat bilete de vapor și-am plecat la San Francisco. Acolo a lucrat un timp pe docuri dar s-a plictisit repede. La început, când am început să mă prefac măritată cu diferiți marinari și minieri mi s-a părut o glumă, un mod simplu și nevinovat de a câștiga bani. Dar azi aș da orice să nu se fi întâmplat.

- Ești căsătorită cu Nat Malachi? întrebă Lydia așteptându-se la ce-i mai rău. Peste faptul că n-ar fi valabilă

căsătoria sa, ar mai trece Devon, dar peste bigamie? Nu, peste asta n-ar trece sigur.

Polly răsă amar.

- Nu, slavă Domnului. Când mă gândesc de câte ori l-am rugat să-mi cumpere un inel ...

Lydia închise ochii pentru un moment.

- Crezi că Nat va veni aici să te caute?

- Era beat când i-am povestit de Devon. Cred că n-a priceput nimic din ce i-am spus.

- Presupunând că ar fi înțeles totuși și că ar veni la Quade's Harbor să te caute? insistă Lydia. Știi ce ar însemna asta pentru Devon?

Polly își acoperi fața cu palmele..

- S-ar putea ajunge la v'clanțe, continuă Lydia. Gândește-te, Polly, cum te-ai simți dacă Devon ar păți ceva! Cât de mult ai regreta că nu i-ai spus de Nat!

Polly își coborî mâinile încet. Apoi dădu din cap afirmativ.

- Ai dreptate, Lydia. Mai bine să mă respingă decât să fie în primejdie. Și Nat știe să fie la fel de rău ca și tata. Se ridică țepănă. Nu sunt o ființă rea, Lydia, spuse ea rugător. Poate că putem fi totuși prietene, tu și cu mine.

Lydia îi atinse ușor brațul.

- Sigur, Polly. Sunt convinsă de acest lucru.

Polly ieși tristă. Când rămase singură, Lydia se dezbracă, rămânând doar în lenjeria de corp și se așeză cu o carte în fața șemineului. Din când în când auzea voci din camera aflată la capătul coridorului, dar nu neobișnuit de tare. Când tocmai începuse să sere că Devon a ascultat-o și a înțeles-o pe Polly, auzi o ușă trântită atât de tare încât tresări.

Incapabilă să-și stăpânească curiozitatea, trase cu ochiul pe coridor prin ușa întredeschisă și-l văzu pe Devon ieșind val-vârtej din cameră. Ținuta sa era o dovadă clară a furiei care pusese stăpânire pe el.

Capitolul 6

O neliniște interioară îl determină pe Brigham să-și ridice ochii de pe hârtiile din fața sa când Devon trecu pe lângă birou. Brigham își cunoștea prea bine fratele pentru a nu observa, chiar și în lumina lămpii cu petrol, că ținuta lui degajată nu era reală și că ceva trebuia să-l fi supărat. Se ridică și ieși în hol.

Devon, unicul său frate, prietenul său cel mai bun, partenerul său. Cu toate că nu vorbeau niciodată despre dragostea ce-i lega, Brigham ar fi suportat orice chin, și-ar fi jertfit orice pentru a ține tot ce-i rău departe de Devon.

- Așteaptă! spuse Brigham, când Devon era pe cale de a ieși din casă.

Fratele său se opri și lăsă capul pe spate de parcă ar fi admirat stelele. Glasul îi era aspru și spart.

- Acum nu pot vorbi, Brig, spuse el, și fără să privească înapoi ieși în noapte și se depărtă.

Știind că n-are nici un sens să-l urmeze, Brigham intră înapoi în casă.

În hol stătea Lydia, cu părul împletit într-o coadă groasă, cu trupul ei frumos proporționat ascuns doar de un capot de casă subțirel. Ochii albaștri îi erau plini de îngrijorare.

- Nu mergi după el?

Brigham scoase o înjurătură și-și trecu mâna prin păr. Avea impresia că Lydia cunoștea mai bine decât el problemele lui Devon, și acest gând îl irita.

- Nu! se răsti el. Dar dumneata?

În lumina slabă care pătrundea prin ușă văzu cum își schimbă culoarea.

- Eu ... nu, sigur că nu. Eu doar eram îngrijorată.

- Ce se întâmplă aici de fapt? se răsti Brigham din nou. Devon nu e un tip zăpăcit, dar așa ca acum nu l-am mai văzut niciodată!

Lydia își scoase bărbia în afară și răspunse încăpățanată.

- Aș trăda încrederea cuiva dacă aș răspunde la această întrebare. Trebuie să-i întreb pe Polly sau pe Devon.

Brigham se simțea rupt pe dinăuntru, senzație pe care nu o mai încercase niciodată; o parte din el dorea să-și urmeze fratele pe când cealaltă parte vroia să nu se mai desprindă de această femeie niciodată. Să-i simtă trupul puternic cedând într-un extaz înflăcărat sub el, era doar una dintre dorințele pe care le avea. Altele, ca de exemplu, dorința de mângâiere, de companie, de râs și furie se ascundeau după acest instinct primitiv. Și cu toate că datoria sa era să se îngrijească de Devon, nu putea să se gândească la nimic altceva decât la Lydia și la lucruri pe care nici nu le visase vreodată cu atât mai puțin să le fi trăit.

Devenind conștient de direcția în care o apucaseră gândurile sale, Brigham își reveni. N-o cunoștea pe această femeie. Nici măcar nu o agrea în mod deosebit. Fratele lui alerga prin întuneric cu sufletul rănit, iar el stătea aici și-și imagina lucruri care nu existau decât în romanele de dragoste ieftine.

- La naiba, Lydia, spuse el răgușit, în caz că-mi ascunzi ceva ce ar trebui să știu pentru a-mi ajuta fratele, n-o să ți-o iert niciodată.

Lydia își trecu mâna prin păr, încurcată.

- Noapte bună, domnule Quade, spuse înțepată, îi întoarse spatele și plecă în camera ei fără să mai spună nimic.

Soarele tocmai răsărise când Polly se îndrepta în dimineața următoare spre șantierul lui Devon. Acesta nu se întorsese în cameră după ce ea îi mărturisise înșelăciunea și nu-și putea închipui unde l-ar putea găsi.

Într-adevăr, Devon făcuse un foc în poienița de lângă viitorul său magazin, iar acum stătea rezemat de o stâncă lângă foc. Când simți apropierea soției sale își ridică privirea. Expresia ochilor săi, ce înainte de mărturisire fuseseră atât de drăgostoși, erau acum seci, neîncrezători și reci.

- Pleci, spuse el fără glas, cuvântul acesta putând să însemne atât o constatare cât și o rugămintă.

Polly simți că se sufocă. Credea că își aude tatăl citind din biblie: Vei recunoaște adevărul, și adevărul te va elibera. În acest caz însă adevărul îl eliberase pe Devon, pe când ea, Polly, rămăsese poate pentru totdeauna propria ei prizonieră.

- Vrei să plec? întrebă ea după o tăcere chinuitoare. Devon studia razele de soare ce se oglindeau în apă și deși vocea lui era foarte scăzută și nici nu se întorsese spre Polly, ea îi auzi cuvintele foarte clar.

- O să-ți iau bilet de vapor spre San Francisco.

Mai întâi era tatăl ei care luase toate deciziile în viața ei, apoi Nat Malachi, iar acum Devon. Polly era obosită de-atâta supunere, dar nu știa cum să se comporte. Pentru un moment își dori să fie ca Lydia McQuire, curajoasă și hotărâtă.

- Nu mă-ntorc în San Francisco, explică ea ferm rămânând surprinsă atât ea cât și Devon. Dar nefiind dorită aici voi lua prima șalupă de corespondență spre Seattle. Acolo nu-mi va fi greu să-mi găsesc un soț bun. Am auzit că în orașul acela e mare criză de femei.

Polly îl văzu pe Devon cum își încheștează pumnii și trăi un scurt moment de satisfacție; când Devon se ridică, ea oscilă între teamă și o tensiune plină de speranță.

Dar Devon nu veni la ea pentru a o prinde de umeri și a-i interzice să-l părăsească. Își adună puterile, iar pe față îi apăru o trăsătură aspră, aproape brutală.

- Atunci du-te, spuse el. Mult succes.

- Devon ...

Sufletul ei părea să se strângă; făcu un pas înspre Devon, apoi se opri. Era soțul ei, partenerul ei de viață, în ciuda falsei cununii; cu el aflase ce înseamnă să iubești și să fi iubit. Dar asta se terminase acum, trebuia să se trezească din acest vis.

Cât de mult și-ar fi dorit să aibă copii de la acest bărbat, să-i maseze spatele și picioarele când venea obosit de la lucru; cât de mult i-ar fi plăcut să râdă cu el că id făceau vreo glumă, să plângă când el era trist. Dar toate acestea îi rămâneau interzise, aceste bucurii dulci, și de vină erau doar prostia și minciunile ei.

- Îmi pare rău, spuse ea, atât de încet, încât nu era sigură dacă el a auzit-o.

Polly se întoarse în casa mare de pe deal, în camera în care stătuse cu Devon și unde în brațele sale cunoscuse extazul. Își scoase verigheta de aur de pe deget, o puse pe scrin lângă peria de păr a lui Devon și începu să-și împacheteze puținele lucruri pe care le numea proprietatea ei înainte de a-l cunoaște pe bărbatul care-l va considera mereu soțul ei.

Când privi în oglinda mare de deasupra scrinului, nu se văzu pe sine ci patul din spatele ei. Niciodată - orice i s-ar mai întâmpla în viață - nu va împărți patul cu un alt bărbat, nu se va mai căsători și nu-și va lua nici un iubit. Și niciodată nu-și va vinde trupul pentru bani, fiind sigură că nu va mai suporta nici cea mai mică atingere din partea altui bărbat decât Devon.

Șalupa de corespondență ajungea la prânz, și Polly era în port. Bineînțeles, sperase până în ultimul moment că Devon

va apărea și o va împiedica să plece, dar el nu era de văzut nicăieri și chiar și prin hârâitul asurzitor al motoarelor auzea în depărtare bătăile ritmice ale ciocanului. Spre deosebire de ea, el mai avea un vis pe care-l putea urma.

- Ar fi o prostie să pleci, remarcă Lydia în spatele ei.

Polly se sperie atât de tare încât era să cadă în apă.

- Eu nu sunt așa vitează și tare ca tine, răspunse ea cu demnitate.

- Prostii, spuse Lydia, fără a schița vreun zâmbet. Bineînțeles că ești tare. Trebuie să fii, n-ai de ales.

- Devon nu mă mai vrea, spuse Polly cu privirea în pământ. Cât timp așteptase șalupa îi trecuse de mai multe ori prin cap ideea de a se arunca în apă și de a aștepta până se înecă, dar o ultimă rămășiță de putere o împiedicase. Dar asta nu era totul - o cuprinsese și o teamă ciudată, teamă că va rata ceva important dacă va muri acum, oricât de fără speranțe părea viața ei la ora actuală.

Lydia oftă.

- Încetează să gândești cu capul lui Devon, Polly, spuse ea. Ai propria ta minte care ți-ar spune ce să faci dacă ai fi gata s-o ascuți.

Polly o privi ținând pe această ciudată femeie, frumoasă și puternică, ce stătea în fața ei și se întrebă de unde toate aceste idei nebunatice pe care le avea mereu Lydia.

- Ai putea să-l ai acum, Lydia, spuse apoi. Devon e liber, în ochii Domnului și al oamenilor și știu că-l găsești destul de atrăgător.

Lydia își încrucișă brațele.

- Bine, spuse ea pe un ton blând și provocator în același timp. Dacă chiar nu-l vrei pe Devon, atunci urcă-te în barcă și du-te la Seattle. O să-l consolez eu.

Polly simți o durere străfulgerându-i inima. Ea îl iubea pe Devon și era sigură că și el o iubea pe ea, deși dezamăgirea îl orbise. Dar Lydia era o femeie frumoasă și fermecătoare, iar

Devon își dorea atât de mult un cămin și o familie, încât fusese în stare să plece departe pentru a găsi o femeie pe care s-o aducă acasă. După un anumit timp de suferință, o va observa pe Lydia după care va începe să-i facă curte.

Ochii soției lui Devon se umplură de lacrimi.

- Devon merită să fie fericit și tu ai putea să-i dai ceea ce are nevoie, spuse ea hotărâtă și-și ridică geamantanul.

Lydia îi atinse brațul.

- Măcar vei serie? o întrebă calmă.

Îngrijorarea ei era ca un balsam pentru inima rănită a lui Polly. Ar fi putut fi prietene atât de bune dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel.

- Da, răspunse ea și se întoarse repede pentru a evita o despărțire cu lacrimi, apoi pași pe scândura îngustă a bărcii.

Lydia se simți părăsită mergând pe drumul spre casă. Știa că-l poate câștiga pe Devon ca soț, dacă ar aștepta până i s-ar vindeca rănila, apoi l-ar consola încet-încet. Problema însă era, că interesul pe care-l avea ea înainte față de el se transformase într-o afecțiune fraternă. Brigham era cel care o atrăgea; Brigham era cel care-i trezise spiritul de luptă.

Faptul, că domnul Quade cel poruncitor nu prea corespundea gustului ei, nu era de mare importanță.

Pe drum o întâlni pe Millie împodobită cu pene de găină în păr și pictată ca un indian gata de război. Apăruse de după un tufiș.

Așa cum era de așteptat, Lydia scoase un țipăt în semn că se speriasse.

- Sunt o sălbatică, o anunță Millie mândră.

Lydia râse și o îmbrățișă.

- Cred că mulți ar fi de părerea asta. De unde ai penele?

- Din cotețul de găini. E plin de pene pe-acolo.

Lydia se gândi la păduchi și alte creaturi neplăcute și se strâmbă.

- Cred că nu ți-ar strica o baie, spuse ea, apoi începu să culeagă penele din părul fetei.

- Sălbaticii nu fac baie, afirmă Millie, deși nu protestă când se văzu furată de podoabele ei din cap. Cel puțin nu în apă. Fetișoara ei drăguță și murdară îi ardea.

- În sânge, poate, propuse ea. L-am auzit o dată pe tata spunând că unele indience își spală părul cu urină și untură de pește.

Lydia era șocată dar nu spuse nimic pentru a nu-i da ocazie copilei să exprime alte constatări de acest gen.

- Unde-i Charlotte? se informă ea în schimb.

- Cine știe? răspunse Millie ridicând din umeri. În Camelot sau în pădurea Sherwood. Sau poate într-un castel din Spania.

Lydia zâmbi.

- Ești un copil precoc, îi spuse ea când ajunseră acasă. De unde ai auzit de toate aceste locuri?

Millie se bucură de interesul Lydiei.

- Știu să citesc, răspunse ea mândră. Și Charlotte îmi spune multe povești. Visul ei este să fie răpită într-o bună zi de un șah frumos și să călărească prin deșert pe spatele unei cămile. Charlotte spune că șahul se va îndrăgosti atât de tare de ea încât își va desființa haremul.

- Lydia roși. În Noua Anglie nu i s-ar fi permis unei fete să dezvolte asemenea idei scandaloase.

- Cerule, dar ce știe Charlotte despre haremuri? întrebă ea.

Mă tem că o grămadă de lucruri, recunosc Millie dându-și importanță, fapt care o făcu să semene cu tatăl ei. Bineînțeles că multe sunt inventate de ea.

- Bineînțeles, o aprobă Lydia.

Era bucuroasă că Jake nu era prezent. Umplu oalele și celelalte vase cu apă și le puse pe sobă. Apoi făcu focul și se îndreptă spre unul dintre șoproane unde văzuse ea o albie.

Millie sporovăia voioasă în timp ce Lydia încălzea apa.

- Face și Charlotte baie? întrebă ea curioasă.

Lydia ridică o sprânceană și în același moment auzi sunetul strident al sirenei de pe vaporasul de corespondență. O coplesitoare tristețe o cuprinsese la gândul neneorocirii celor doi, Devon și Polly.

- Numai dacă se pictează ca o sălbatică și se tăvăleşte toată după-amiaza prin desiş.

După ce se încălzi apa, Lydia o ajută pe Millie la dezbrăcat și micuța intră ascultătoare în cadă.

- În mod normal, spuse Millie, fac baie doar sâmbăta seara. Și câteodată în apa în care s-a îmbăiat și Charlotte.

Din nou se auzi șalupa și Lydia închise ochii chinuită.

- Polly a plecat, așa-i? întrebă Millie. O să mai vină?

Lydia o căută pe Millie de păduchi înainte să o săpunească.

- Nu știu, spuse într-un stărsit și-i întinse fetei săpunul.

- Poftim, Pocahontas. Spală-ți fața.

- N-o să-mi fie dor, de ea, explică Milli cu aceea sinceritate copilărească. Stătea tot timpul în camera ei. La fel ca tușa Persephone.

Lydia aproape că uitase în vârtoarea evenimentelor de bătrâna doamnă.

- Poate că mătușa ta e bolnavă, spuse ea îngrijorată.

Millie se ridică și Lydia îi întinse un prosop greu din damasc. Se minuna mereu de acele mici obiecte de lux care se aflau în această casă izolată, și se întrebă, dacă acest lucru se datora decedatei soții a lui Brigham sau mătușii Persephone.

- Nu, spuse Millicent, în timp ce se ștergea.

- Tușa Persephone nu e bolnavă. Numai că se ascunde de Charlotte și de mine. O obosim și-i provocăm migrene.

- De lucrul ăsta nu mă îndoiesc, spuse Lydia lucidă. O să văd ce-i cu ea după ce te îmbraci tu. Ridică degetul în semn de amenințare când Millie, înfășurată în prosop, urca scara. Și

dacă cumva te mai joci de-a indienii, fii te rog un sălbatic curat și cu intenții pașnice.

N-o mira faptul că Millie nu-i răspunse nimic.

Lydia goli albia și o duse în șopron, înainte de a se îndrepta spre camera tușii Persephone.

În fața ușii ezită, oscilând între îngrijorare și o oarecare împotrivire de a se amesteca în treburile altora. Învinsă însă îngrijorarea și Lydia ciocăni la ușă.

- Intră, strigă o voce plâpândă.

Tușa Persephone stătea pe un divan cu o cârpă udă pe frunte. Perdelele de la ferestre erau trase și o vagă aromă de levănțică plutea prin cameră.

- Doamnă Chilcote?

O mână palidă se mișcă spre baticul ud.

- Da? Cine e?

Lydia se stăpâni să nu zâmbească. Văzuse destule boli serioase pentru a recunoaște o persoană care-și închipuie doar că e bolnavă.

- Eu sunt, Lydia, răspunse ea, așezându-și mâna pe cea a tușii Persephone. Am vrut doar să văd dacă aveți nevoie de ceva.

Doamna Chilcote își luă compresa de pe frunte și se uită la Lydia. Fața îi era roz, ochii îi sclipeau, dar nu de febră ci de energie înăbușită.

- Cred că pe dumneata nu te pot duce, spuse ea. Ar fi deci absurd să joc teatru în continuare.

De data aceasta Lydia nu-și mai stăpâni râsul și se așază pe marginea patului când doamna Chilcote se ridică în capul oaselor.

- Ceva, ceva tot vă apasă, spuse Lydia calmă. Altfel nu v-ați ascunde în camera asta întunecată.

Doamna Chilcote întinse mâna după un flacon de parfum și-și parfumă încheieturile mâinilor cu apă de levănțică.

- Am vrut doar să-ți dau ocazia să te faci indispensabilă, îi răspunse ea. N-ai idee, domnișoară McQuire, cât de mult are nevoie această familie de dumneata!

Lydiei îi plăcea foarte mult să fie de ajutor, dar acest lucru o făcea și ușor sceptică. Văzuse ce efect aveau cerințele necontenite asupra unui om, indiferent dacă ele erau întemeiate sau nu. Era frumos să dai, o faptă nobilă - să-i ajuți pe ceilalți - dar sufletul care dă nu trebuie să rămână fără hrană.

- Cred că știți că Polly a plecat, spuse Lydia, bănuind că doamna Chilcote știa tot ce se întâmplă în casă.

Și într-adevăr bătrâna doamnă dădu din cap afirmativ și oftă.

- Da. Am văzut-o când s-a îmbarcat dar nu-mi pot explica de ce și-a părăsit soțul așa dintr-o dată.

Lydia rămase tăcută. În caz că Persephone chiar nu știa - fapt de care Lydia se îndoia având în vedere istețimea bătrânei - nu va fi noua guvernantă cea care-i va povesti.

Doamna Chilcote o studie pe Lydia gânditoare.

- M-aș bucura dacă mi-ai spune Persephone, spuse ea simplu. Știi ce înseamnă numele meu?

Lydia scutură din cap.

- Vine din greacă, draga mea, și înseamnă întruchiparea primăverii.

Lydia zâmbi.

- Ce drăguț. Primăvară. Ce frumos, ce liniștitor era acest loc, unde aerul nu mirosea a praf de pușcă și frică, unde sângele nu îneca iarba, iar urechile nu erau asurzite de țipete și tunete...

- De ce ești așa tristă? întrebă Persephone și se aplecă spre Lydia într-un fel care-i arăta că bătrâna doamnă nu prea înghite pretexte. N-ai decât douăzeci de ani și totuși în ochii dumitale se oglindește tristețea a o mie de ani de suferință!

Uimită de sinceritatea bătrânei, Lydia întoarse capul. Ochii îi ardeau.

- Când voi muri, răspunse ea răgușită, Dumnezeu nu va avea motiv să mă trimită în iad, oricât de rele ar fi păcatele mele. pentru că eu am fost deja acolo, și am dat mâna cu necuratul.

Când auzi pomenindu-se de cel mai temut dintre toți ingerii căzuți, doamnei Persephone i se tăie răsuflarea, dar întinse mâna și cuprinse degetele reci ca gheața ale Lydiei.

- Spune-mi la ce te referi, copila mea, îi porunci ea liniștită. Ai fost și dumneata târâtă prin acest război îngrozitor?

Lydia își umezi buzele.

- Cine n-a fost? răspunse ea tulburată și apoi începu să-i povestească totul acestei femei blânde și care avea o mare tărie de caracter. Îi povesti, oprindu-se din când în când, despre cum își urmăse tatăl în război și prin ce trecuse acolo, îi descrie corturile murdare, bălțile de noroi amestecat cu sânge, și îngrozitorul zgomot al ferăstrăului tăind oase omenești. Apoi, bălbâindu-se și făcând scurte pauze, dar fără a înflori ceva, povesti pentru prima oară după atâta timp unui om despre căpitanul J. D. McCauley, prizonierul din armata statelor sudiste, pe care-l ajutase să evadeze.

Dar Persephone nu păru deloc șocată ci doar impresionată.

- Acest căpitan McCauley a fost prins din nou de către yankei? întrebă ea îngrijorată.

Lydia scutură din cap, simpla amintire a acestui episod îi întorcea stomacul pe dos, iar pielea i se acoperi cu o sudoare rece. Văzuse soldați ai Uniunii spânzurați pentru dezertare și gândul că actul ei de trădare putea fi descoperit, iar ea putea fi executată, nu-i mai dăduse pace cât timp durase războiul.

- Nu sunt sigură că a scăpat.

- De ce-ai făcut acest lucru? o întrebă Persephone, fără urmă de reproș în glas ci doar cu un sincer interes.

- Pentru că guvernul plătea chirurgilor un premiu pentru fiecare amputare, răspunse Lydia simțind o și mai mare greață.

Într-o noapte, la scurt timp după ce murise tata, patrula a adus un căpitan McCauley la infirmerie. Avea doar o ușoară rană la brațul stâng, era de ajuns să i se fi cusut rana și putea fi trimis în lagărul de prizonieri. Dar dr. James Steenbock a hotărât să-i taie brațul și să încaseze premiul. I-am adus căpitanului McCauley uniformă tatălui meu și i-am spus unde găsește un cal. Apoi le-am atras atenția paznicilor să-l lase să plece nestingherit.

Ochii Persephonei scelipeau și Lydia realiza deodată de unde moștenise Charlotte acea predilecție pentru povestirile dramatice.

- Ai dat dovadă de mult curaj, Lydia! exclamă bătrâna doamnă în mod admirativ. Dar nu a bănuț nimeni că dumneata l-ai ajutat pe prizonier să evadeze?

- Ba da, Steenbock, răspunse Lydia amar. Dar neputând să dovedească și din cauză că ceilalți chirurghi aveau nevoie de ajutorul meu la masa de operații, nu s-a formulat nici o acuzație împotriva mea. Cam la o săptămână dr. Steenbock a vrut să-i taie unui tânăr din Kentucky, piciorul care trebuia doar cusut și pus în ghips. Atunci m-am dus la unul din ceilalți doctori și i-am spus ce se va întâmpla. Acesta a examinat cazul, dr. Steenbock a fost destituit din funcție și dus într-un lagăr de prizonieri, pentru a fi judecat după terminarea războiului.

Persephone era palidă și o privea pe Lydia cu ochi mari.

- El a știut că dumneata ai fost cea care l-a denunțat?

Lydia aprobă din cap. Nu va uita niciodată, cum o privise dr. Steenbock în ziua arestării sale în cortul de operații - cu o privire ce trăda toată răutatea sa și care părea să conțină o amenințare tacită.

În coșmarurile ei cele mai îngrozitoare acest doctor stătea la capătul patului ei cu bisturiul în mână și asemeni nenumăraților soldați pe care-i furase de mâini și picioare, Lydia stătea incapabilă de a se mișca, de a scăpa. Și

întotdeauna când se trezea din acest vis, simțea un țipăt de disperare în gât, țipăt pe care însă și-l reprima la fel de hotărâtă cum își reprima și frica sau amintirile.

Lacrimile pe care ea nu le vărsase niciodată, luceau în ochii Persephonei; bătrâna doamnă întinse mâna și o trase pe Lydia spre ea.

- Nu trebuie să-ți mai fie teamă, acum a trecut totul, spuse ea în semn de consolare. Nimeni nu-ți va mai face nimic, sub acoperișul lui Brigham ești în siguranță. Toți cei care-mi cunosc nepoții, mai degrabă s-ar lupta cu ferăstrăul cel mare din fabrică decât să se măsoare cu Brigham!

Lydia știa cât de mare și puternic era Brigham, dar nu dorea să devină dependentă de protecția lui, sau de orice altceva i-ar fi putut oferi el. Căci dacă lui i-ar veni vreodată ideea să o trimită acasă, nu numai că s-ar simți singură într-o lume rea, dar va fi și slăbită pentru că a renunțat la independența ei.

- Sunt în stare să-mi port singură de grijă, răspunse ea pe un ton prietenos dar ferm.

- Dar ai totuși de gând să rămâi un timp aici? întrebă Persephone repede.

Lydia aprobă din cap. Avea un salariu bun și dispunea de un loc sigur unde putea dormi și avea mâncare destulă.

- Atâta timp cât sunt binevenită! răspunse ea. Persephone radia.

- Minunat! Atunci nu văd de ce n-aș putea s-o vizitez pe draga mea soră Cordelia în Maine! strigă ea entuziasmată, se ridică și trase perdelele pentru a lăsa să pătrundă ultimele raze de soare de după amiază. În mod misterios, părea să se fi vindecat de migrenă.

Capitolul 7

Unul pleacă și alții vin, se gândi Lydia câteva zile mai târziu, când văzu un bărbat bărbos traversând platforma vapoasului de corespondență și coborând pe mal. Il urma o femeie slăbuță și firavă, căreia i se ținea câte un copil micuț de fiecare mână.

Lydia era entuziasmată pentru că acum va fi locuită, în sfârșit, una dintre cele șase căsuțe, iar unul din copii, o fetiță cu codițe negre și lucioase, era destul de mare pentru a merge la școală. Celălalt copil, un băiețel în pantaloni scurți, abea dacă ieșise din scutece.

Charlotte și Millie o însoțiră pe Lydia. Veniseră pe plajă în căutare de crabi și alte animale marine pentru a le identifica apoi după pozele dintr-o carte de științele naturii pe care o găsisese Lydia în biblioteca lui Brigham.

- Oamenii! șopti Millie impresionată, de parcă până în momentul de față nu văzuse niciodată o altă ființă umană.

Charlotte îi aruncă o privire disprețuitoare.

- Bineînțeles că sunt "oamenii", cap de oaie ce ești, spuse ea. Ce-ar putea să fie altceva?

Lydia se strădui să potolească cearta care tocmai izbucnise între cele două surori.

- Fata trebuie să fie de vârsta mea, spuse Millie, pentru a adăuga apoi vizibil emoționată: Oare i-ar place să fim prietene?

Millie se desprinsese de lângă Lydia și alergă spre chei în jos. Fața micuței străine se luminează când Millie îi vorbește, iar când ajunseră la capătului docului mergeau deja mână-n mână ca niște vechi prietene.

- O cheamă Anna, explică Millie mândră. Și acestea, Anna, sunt profesoara mea, domnișoara McQuire și sora mea Charlotte.

Deși Charlotte era adesea visătoare și absentă, nu avea o fire neprietenoasă. Acum zâmbea cald și spuse:

- Bună, Anna.

Lydia se uită la fața nesigură a bărbatului și a soției sale, apoi strânse mâna micuței.

- Bună, Anna, spuse ea și se întoarse spre băiat.

- Și pe el cum îl cheamă?

- Rolf, răspunse Anna timidă, dar nu fără mândrie.

- Hans Holmetz, se prezentă bărbatul mare ca un urs și-i întinse Lydiei o mână grea, plină de bătăături. Am auzit, că s-ar putea găsi de lucru pe-aici. Sunt puternic iar Magna știe să gătească și să facă curat.

Lydia nu era înputernicită să angajeze muncitori, dar nu se îndoia de faptul că Brigham îl va primi pe domnul Holmetz în echipa sa de tăietori de lemne.

- Bun venit în Quade's Harbor, răspunse ea prietenos și observă o lumină în ochii obosiți ai Magnei. Vă voi arăta unde-l puteți găsi pe domnul Quade ...

Hans și Magna schimbară câteva cuvinte într-o limbă pe care Lydia nu o înțelegea, și Hans puse jos sacul marinăresc pe care-l purtase pe umăr. sacul părea să conțină tot avutul acestei familii, căci alt bagaj nu mai aveau.

Nu e nevoie să-l căutați pe Brigham, răsună vocea lui Devon deodată din spatele Lydiei și ea se întoarse încet spre el.

Fața sa era serioasă, ochii albaștri care înainte străluceau strengărește, acum priveau inexpressivi în gol, tulle de barbă îi acopereau bărbia marcantă. Aveam nevoie de orice ajutor, pe care-l primim. Oamenii își pot alege casa care le place cel mai mult, iar eu voi avea grijă să primească provizii din magazinul firmei.

Disperarea mută ce se citea pe fața lui Devon o întristă pe Lydia, deși era în același timp bucuroasă pentru familia Holmetz.

Magna se apropie de Hans, evident de teamă, să nu fi tradus cumva greșit cuvintele lui Devon. Și într-adevăr, oferta sa era prea bună pentru a fi adevărată.

- Primim o casă? se interesează Hans gânditor.

Devon afișă un zâmbet trist și mângâie părul blond ca grăul al băiatului.

- Ai grijă te rog, Lydia, ca acești copii să primească ceva de mâncare, spuse el cu o blândă autoritate și din nou Lydia își dori din toată inima să-l poată iubi pe acest bărbat pentru a-i umple golul pe care-l lăsase Polly în viața lui.

După o altă scurtă dezbateră în limba lor guturală, Hans și Magna se decisese să lase copiii cu Lydia și cu fetele, în timp ce ei îl vor urma pe Devon în drumul spre case.

Anna și Millie fugiră mână-n mână înainte, pe când Rudolf pășea cuminte pe lângă Lydia, cu mâna sa mică și slăbuță într-a ei. Era evident că avea propriile sale îndoieli față de toți acești străini.

Ajunși în bucătăria casei, Lydia așeză copiii la masă, aduse lapte, brânză și pui rece din răcitor, rămas de seara trecută.

Când puse jos tava pentru a le turna lapte îi observă pe Anna și pe Rolf urmărindu-i mișcările cu ochii mari și infometati. Erau timpuri grele, consecințele războiului se simteau și în vest și era posibil ca acești copii să nu fi luat de câteva zile o masă consistentă.

Lydia simți un nod în gât când văzu cum își goliră copiii paharele de lapte, în timp ce Millie și Charlotte doar gustaseră.

O umbră apăru pe neașteptate în ușă, și Lydia se întoarse încet socotind că este Jake, bucătarul.

Dar în schimb, în prag stătea Brigham luând pentru un moment lumina soarelui cu umerii săi lați.

Lydia avu deodată ciudata senzație că Brigham se lupta cu propriul său corp, căci i se citea în ochii săi gri o vitalitate pe care corpul său cu greu și-o putea potoli.

Își salută din cap fetele, apoi pe copiii Holmetz cei timizi pentru ca într-un sfârșit s-o privească pe Lydia și să-i zâmbescă cu subînțele.

Zguduită din temelii de acest atac asupra simțurilor ei, nu putea decât să speră că Brigham Quade nu va descoperi niciodată ce putere avea asupra ei. Căci deja după acel prim și singur sărut, pe care-l schimbaseră între ei, își dădu seama cât de ușor i-a fi fost lui Brigham să o seducă, că i s-ar fi dăruit cu drag, dacă i-ar fi cerut-o ...

- O să-ți primești școala, spuse el zâmbind pe sub mustață.

Remarca sa la obiect o dezamăgi puțin pe Lydia, căci în sufletul ei se așteptase la ceva mai poetic, dar bineînțeles că era și ușurată. În prezența copiilor, o remarcă personală ar fi fost nepotrivită, ba chiar necuviinciasă.

- Când? întrebă ea scurt.

Brigham oftă, dar ochii săi zâmbeau.

- Oamenii mei încep azi cu tăiatul și rașchetatul lemnului de construcție, promise el. Cred că cel mai bine ar fi să construim școala în poiana dintre Main Street și cimitir. Voi alege personal locul de construcție.

Lydia ridică bărbia.

- Mulțumesc mult, spuse din nou scurt.

El râse, luă ligheanul din cârligul de pe perete și se îndreptă către sobă, pentru a-l umple cu apă fierbinte din

cazan. Între Lydia și Brigham avea loc un schimb atât de intensiv de senzații, de parcă nici nu ar fi fost copiii acolo.

- Cu câtă împotrivire pronunți cuvintele, domnișoară McQuire! o necăji el, îndreptându-se către ușă cu ligheanul în brațe. Dar la urma urmelor e o prostie din partea mea să mă aștept la altceva din partea unei emancipate din Noua Anglie, nu-i așa?

Lydia îl urmă până la ușă privind tăcută și supărată cum își spăla fața și mâinile. Deși știa că el vrea doar s-o necăjească, ura să i se spună "emancipată", simțindu-se înjosită.

- După câte știu și dumneata te tragi tot din Noua Anglie, domnule Quade, spuse ea întepată. Și ai putea fi mai politicos.

El își ridică privirea spre ea și râse. În gene îi străluceau stropi de apă, părul negru îi era ud tot - și era foarte atrăgător. Lydia se ținu bine de tocul ușii, înfrângându-și pornirea de a merge la el și a-l mângâia pe păr.

- Haide, spuse el zâmbind, spune tot ce ai pe suflet, domnișoară McQuire! tot ce nu-ți place, poate atunci vei avea inima mai ușoară.

Dar Lydiei i se pusese un nod în gât, se prinse și mai bine de tocul ușii. Credea că reușise să-și ascundă mânia și faptul că cineva ca Brigham Quade putea să privească în sufletul ei cu ușurință, o mânia și mai tare. I-ar fi plăcut să se năpustească asupra lui Brigham, să-l zgărie și să-l lovească, dar nu pentru că acesta i-ar fi făcut ceva rău, ci din cauza sentimentelor violente pe care de atâta timp le strânsese în sufletul ei.

- Nu sunt nervoasă, spuse ea. Copiii sporovăind vioiși păreau deodată foarte departe.

Brigham zâmbi și-și plimbă privirea, deloc jenat, de-a lungul trupului Lydiei, ceea ce - spre supărarea Lydiei - îi pricinui niște furnicături plăcute în tot corpul.

- Mincinoaso, spuse el zâmbind ștregărește.

Lydia fu cuprinsă de o furie teribilă, dar închise ochii luptând împotriva ei, pentru că știa cât de greu va fi de înfrânt furtuna din sufletul ei, odată dezlănțuită.

Brigham o studie cu ochii scînteindu-i ironici, privirea sa conținând însă și o provocare mută. Dar când se întoarse, vrînd să verse ligheanul, o barieră invizibilă cedă în sufletul Lydiei.

Uită de copii și de legile civilizației și se năpusti asupra lui Brigham ca o leoaică însetată de sânge. Mărîind și scuipînd ca una dintre acele pisici mari se agăță cu o mână de cămașa lui, iar cu cealaltă îl lovea furioasă în spate.

Brig o împinse în iarba moale și ingenunche peste șoldurile ei dar nu-i ținu mâinile și nici nu se feri de loviturile ei.

În acest moment îngrozitor ea vedea în el războiul, chinurile, durerea, foamea, țipetele răniților pe câmpurile de luptă și toată nedreptatea și brutalitatea războaielor puse la cale de oameni și duse tot de ei. Iar într-un fel oglindea și neajutorarea Lydiei față de toate aceste lucruri.

Îl prelucra pe Brigham cu pumnii, până îi dispăru și ultimul strop de putere din brațe, apoi se lăsă în iarbă obosită și speriată de comportamentul ei. Peste obraji îi alunecau lacrimi ce-i picurau apoi în păr.

Brig o luă în brațe.

- Micul meu yankeu, spuse el încet sărutîndu-i tîmpla umedă. Războiul s-a terminat. Nu ai de ce să te mai temi.

Abia acum Lydia își reveni puțin, realizînd ce spectacol trebuia să fi făcut.

Charlotte și Millie stăteau în ușa bucătăriei uitîndu-se la ei înfrigurate.

- O, Doamne, șopti Lydia încercînd să-l împingă pe Brigham de lângă ea, deși se simțea cam amețită.

Brigham se ridică, o ajută și pe ea să se ridice pe picioare, apoi o trase la pieptul său.

- E-n ordine, micuța mea, murmură el liniștind-o. Dar aroma pielii și cea a părului său umed îi provocară o și mai mare neliniște și slăbiciune și dorința scandaloasă, ca el să o ridice, să o ducă pe scări în sus spre patul său și să preia controlul asupra sufletului și corpului ei ... cel puțin pentru un scurt timp. Și tocmai acest lucru, această dorință de a-l simți aproape, o simți ea ca cea mai periculoasă.

După ce inspiră adânc, se desprinsе de el, făcu un pas înapoi netezindu-și cu mâini tremurînde, părul despletit.

Timp de un moment Brigham o privi tăcut, apoi se întoarse și se îndreptă spre bucătărie. Charlotte și Millie îi făcură loc să treacă. Lydia se întoarse cu spatele pentru a nu privi copiii. Nu avea răspuns la întrebările din ochii lor, la fel cum nu avea nici pentru cele din inima ei.

Se așeză pe treptele verandei cu brațele încrucișate în jurul taliei și așteptă să se liniștescă. Apoi intră în casă.

Din fericire Brigham nu se mai afla în bucătărie, și nici Charlotte. Dar Millie, Anna și Rolf o priveau îngrijorați, iar ea căuta disperată o explicație pentru comportamentul ei.

Dar, bineînțeles că așa ceva nu exista. Modurile de comportament irațional nu se putea explica.

Devon bătea un cui într-una din ultimele scânduri care formau acoperișul noului său magazin. Mai lipseau șindriile dar scândurile trebuiau să țină măcar o parte din ploaia de vară, departe de pereți și podele. După o privire către cerul albastru și senin, în care, după cum se spune, nu e bine să te încrezi, aruncă ciocanul cât colo într-o criză de supărare și deznădejde.

Își înălță capul oîtînd și privi peste apă spre munții îndepărtați și acoperiți de zăpadă, a căror priveliște obișnuia să-l consoleze în cele mai disperate clipe ale vieții.

- Devon?

La sunetul acestei voci feminine inima începu să-i bată ca nebună. Devon crezând mai întâi că s-a întors Polly și ar fi fost gata să o primească cu brațele deschise. Dar era Lydia cea care stătea în spatele său și care arăta atât de tristă și deprimată tot așa cum se simțea el. Avea în mână un coș împletit și o cană cu cafea.

- Credeam că poate dorești să mânânci ceva, spuse ea timidă, parcă temându-se să nu fie trimisă înapoi.

Devon zâmbi și-și frecă bărbia țepoasă dar nu făcu nici un gest de a lua coșul. În schimb se informă.

- Dumneata mai ești liberă, domnișoară McQuire?

Lydia roși, ceea ce-l încurajă pe Devon determinându-l chiar să zâmbească.

- Nu știu la ce te referi, răspunse ea încet, deși i se vedea pe chip că știa foarte bine.

- În San Francisco erai de acord să te căsătorești cu mine, constată el calm. De fapt nu o iubea pe Lydia dar o aprecia și o admira și poate că aceasta ar fi fost o bază mai bună pentru o căsnicie, mai bună decât pasiunea neînfrănată pe care o simțea pentru Polly. Aceasta nu-i pricinuisese decât neșezuri. Mai e valabil lucrul ăsta?

- Nu, răspunse Lydia hotărât. Trebuie să înțelegi că în San Francisco eram foarte disperată.

Devon râse, pentru prima oară în aceste zile, și deși suna aspru și puțin forțat se simți foarte bine.

Lydia roși din nou.

- N-am vrut să spun că în calitate de femeie trebuie să fi disperată ca să te măriți cu unul ca dumneata, Devon ...

El ridică din sprâncene.

- Nu?

- Nu. Dar eu și cu dumneata nu ne-am potrivit. Ai nevoie de cineva care poartă ciorapi de mătase, nu șosete de lână.

Devon își încrucișă brațele și se aplecă spre ea.

- Șosete de lână? repetă el zâmbind pe sub mustață. te crezi chiar atât de neprezentabilă, Lydia?

Lydia se simți jignită.

- N-am vrut să spun asta, răspunse ea. Mă referam la faptul că eu sunt practică, și voluntară și ... rezistentă. Fața ei ardea de rușine, arăta de parcă ar vrea să o rupă la fugă în orice moment. Pe când dumneata, Devon, ai nevoie de o femeie gingașă care are nevoie de grija dumitale. Inspiră adânc. O femeie ca Polly.

Timp de câteva momente bune atenția lui Devon fusese distrasă de la suferința inimii sale, dar la auzul numelui iubitei, îi reveniră toate acele sentimente melancolice. Simțind deodată nevoia de a fi singur, Devon îi întoarse Lydiei spatele.

- Devon, spuse Lydia blând, du-te la Seattle și adu-o înapoi. Locul ei e aici, lângă tine.

Devon înghiți în sec. Ar fi spus ceva, dar nu era în stare să scoată nimic rațional din el, așa că o lăsă pe Lydia fără nici un răspuns.

În acea noapte își duse toate bunurile sale cele mai importante în căsuța de pe deal, căsuța în care locuise împreună cu Brigham și Isabel în acele vremuri grele.

Mai târziu, în timp ce tăia lemne pentru foc la lumina lanternei, auzi un foșnet pe cărare și Brigham păși în lumină.

Acesta aprinse un chibrit de coaja aspră a unui pin, apoi duse chibritul spre țigara ce-o avea între buze.

- E prea plină casa pentru tine? întrebă el într-un tîrziu.

Devon nu mai vroia să doarmă în camera lui căci acolo păreau să miroasă toate a Polly, a aroma ei proaspătă și curată, iar el auzea peste tot dezmierdările ei tandre și gemetele de plăcere înăbușite. Dar asta nu dorea să o dezvăluie nimănui, nici măcar fratelui său.

- Cred că ar trebui să știi, spuse el în loc de răspuns, ridicând toporul pentru a mai tăia un lemn. Am de gând să-i fac curte Lydiei.

Timp de un moment Devon avu impresia că fratele său înțepenisese, dar apoi se gândi că trebuie să i se fi părut din cauza luminii. Nu, Brigham era mulțumit cu târfa lui scumpă pe care o vizita la Seattle, și ultimul lucru care și-l dorea era o soție.

- De ce? întrebă Brigham încet.

- De ce nu? Devon era ud de transpirație și tăiase deja atâtea lemne cât să-i ajungă pentru toată iarna, dar simțea că trebuie să taie în continuare pentru a nu exploda ca praful de pușcă într-o tigaie încinsă. Doar tu nu o vrei.

Brigham îi smulse lui Devon toporul din mână și-l azvârli într-un tufiș. Apoi îl prinse de gulerul cămășii.

- Lydia nu este o târlă! spuse el printre dinți. Iar eu nu voi accepta ca tu să o folosești ca și cum ar fi una, Devon!

Devon se desprinsese din prinsoarea lui Brigham.

- Am spus că-i voi face curte nu că o voi folosi ca pe o târlă, răspunse el calm. Mă voi căsători cu Lydia.

- Ba nu, asta n-ai s-o faci, Devon!

- Așa? Și de unde-ți iei tu acest drept asupra ei, Brig? Poate că tocmai ai fost ales în funcția de rege și mi-a scăpat mic treaba asta?

Fratele său oști din greu, iar acest oști îi spuse lui Devon mai multe decât ar fi recunoscut Brigham.

- Dacă o vrei pe Lydia, spuse el, va trebui să treci peste mine. Spunând acestea își stinse țigarea cu piciorul, îi întoarse spatele și porni pe cărare în jos.

- Să fiu al naibii, șopti Devon, apoi începu să râdă.

Lydia se bucura de călătoria spre Seattle, deși era și puțin tristă, din cauză că doamna Persephone pleca în est. Vaporașul de corespondență era atât de plin cu lăzi și valize, încât Brigham jură că se va scufunda sub greutatea aceea încă înainte de a părăsi portul.

Charlotte și Millie veniseră și ele pentru a-și conduce mătușa până la vaporul cel mare cu care urma să călătorească în jurul Cape Horn-ului, și erau foarte emoționate pentru că Anna Holmetz le povestise că în Yesler's Hall ar fi un urs dresat. Singurul lucru care le mai scădea din bucurie era gândul la despărțirea de mătușa Persephone.

Numai Devon rămăsese acasă, spre ușurarea Lydiei. De când îi spusese, cu câteva zile în urmă, că i-ar place să se căsătorească cu ea, îi așeza în fiecare zi la cină flori pe scaun și în general se purta ca un caraghios.

Lydia se străduia să fie tolerantă, știind că Devon, de fapt, nu dorea decât să-și distragă gândurile de la pierderea femeii iubite. Dar i-ar fi plăcut mai mult dacă el ar fi lăsat-o în pace, căci ea avea destul de furcă cu propriile-i sentimente.

Și toate aceste sentimente aveau o legătură cu Brigham și cu fratele său mai mic.

Din ziua aceea îngrozitoare, când își pierduse controlul și se năpustise ca o pisică sălbatică asupra lui Brigham, Lydia era chinuită de dorințe și fantezii păcătoase.

Seara, în pat își imagina că Brigham ar fi lângă ea, atingându-i cu mâinile sâniilor goi. Numai gândul la așa ceva făcea să i se întărească sfârcurile și să i se precipite respirația. Câteodată mergea atât de departe, visându-l între pulpele ei ... și tot ce i-ar face.

Dar întrebarea fără răspuns era, de ce îl dorea atât de tare sau în ce fel îi va liniști Brigham dorința arzătoare. Știa doar că-și va pierde mințile într-una din aceste nopți de vară fierbinți, dacă această agitație a simțurilor nu-i va fi calmată în sfârșit.

Stătea cu Millie și cu Charlotte lângă balustradă, în timp ce vaporașul se îndepărta de port, iar Millie, plictisindu-se, începu să țopăie pe punte în sus și-n jos.

- Cum de se poate purta în asemenea hal? întrebă Charlotte și-și trecu mâna prin părul blond ca miera.

- Pentru că nu are decât zece ani, îi răspunse Lydia zâmbind. Tu nu te purtai tot așa când erai copil, Charlotte?

Charlotte se bucură că Lydia nu o mai considera un copil, exact cum intuise Lydia.

- Nu. Adică - câteodată, dar eu nu m-am mînjit niciodată cu sirop de afine pregătindu-mă de război și nici n-am rămas cocoțată prin copaci. I s-a întâmplat vara trecută și tata a trebuit să se urce după ea și s-o dea jos.

Lydia zâmbi imaginându-și situația dar se și bucură că nu fusese de față. Munca lui Brigham era destul de periculoasă și Lydia sigur ar fi tras o sperietură zdravănă văzându-i, pe el și pe Millie, într-o asemenea situație riscantă.

În acest moment Millie tocmai vroia să fugă pe lângă Brigham, dar el o prinse și o ridică pe umeri. Apoi se îndreptă spre Lydia, care stătea la balustradă și care ar fi dorit să nu dea ochii cu el. Lydia se uită împrejur în speranța că Persephone să fie pe-aproape, dar aceasta se instalase comod într-un scaun iar Charlotte îi ținea companie.

Brigham nu-i spuse nimic Lydiei, era adâncit într-o discuție cu fiica sa cea mică. Abia când nu se mai văzu nimic din Quade's Harbor și după ce Millie fugise la sora ei mai mare, Brig i se adresă Lydiei.

- Te vei căsători cu fratele meu? întrebă el încet.

Lydia, încurcată, începu să se joace cu mânușile.

- Asta nu știu încă, minți ea. Trebuie să recunoști că Devon e foarte șarmant. Nu găsești că e frumos din partea lui să-mi trimită flori în fiecare seară și să scrie poezii pentru mine?

- Poezii? Brigham era atât de uimit încât aproape că se înecă cu acest cuvânt.

Deci lucrurile stăteau așa cum bănuise Lydia. Brigham nu s-ar fi gândit niciodată să cucerească o femeie în acest stil romantic și demodat. În schimb o aruncă în iarbă și se cățăără

pe șoldurile ei. Dar cine a spus că Brigham avea de gând să-i facă curte?

Nu - Lydia era aproape sigură că intențiile lui Brigham erau orice dar nu nobile.

La fel ca și ale ei.

De teamă ca Brigham să nu-i ceară să recite câteva versuri dintr-una din "poeziile" fratelui său, Lydia schimbă subiectul, căci n-avea nici talentul nici inspirația necesară pentru a crea versuri.

- Millie mi-a povestit că în Yesler's Hall ar fi un urs dresat, spuse ea.

Timp de un moment, Brigham se uită la ea nehotărât de parcă nu știa ce să facă, să o sărute sau să o arunce peste bord.

- Când se va sătura să danseze îl putem înlocui cu Devon. Dar atunci va trebui să îți tu biciul.

Lydia roși.

- Asta a fost o remarcă foarte răutăcioasă!

Brigham ridică din umeri.

- Cum așa? Tu cânti și el dansează. Și-acum să nu te prefaci că nu-ți plac atențiile lui - știu că așa este.

- Posibil. Dar de ce te interesează pe tine treaba asta?

- Îți arăt eu de ce, spuse Brigham, iar apoi, în mijlocul punții, în fața ochilor lui Dumnezeu și al pasagerilor, o trase la el și o sărută atât de profund încât ea își pierdu pălăria și părul i se despletă.

După ce se termină, ea îl fixă consternată, iar el se aplecă, îi ridică pălăria de pe jos și i-o înmână cu o plecăciune ironică.

- Tot ce este în legătură cu tine mă interesează, spuse el, apoi o lăsă acolo și plecă pur și simplu.

Capitolul 8

După primul moment destul de șocant, în care încă mai simțea buzele lui Brigham pe gura ei, Lydia se aplecă și culese acele de păr risipite în jurul ei. Apoi se feri de privirile micului grup de curioși - mătușa Persephone, Charlotte și Millie - și-și prinse părul blond într-un coc ordonat. Respirând adânc, rămase lângă balustradă până când furtuna pe care Brigham o dezlănțuise în simțurile ei, se transformă într-o furie rece și mută.

Timp de două ore, unul dintre cele mai frumoase peisaje le trecu prin fața ochilor, păduri verzi - catifelate, creste de munți acoperite cu zăpadă, lucruri care vorbeau de existența lui Dumnezeu mult mai convingător decât cel mai conștiincios preot. Din când în când Lydia vedea câte-un indian culegând crabii pe plajă sau mergând la pescuit în barca lui îngustă.

În tot acest timp Brigham fusese destul de isteț să nu se apropie de Lydia. Însă la sosirea în Seattle preluă din nou comanda și tușa Persephone, Charlotte, Millie și Lydia fură urcate într-o trăsură. Bagajul lor urma să fie adus puțin mai târziu. Lydia fu foarte liniștită văzu că Brigham nu le conduse la hotel.

Dar liniștea ei dură până în momentul în care începu să se întrebe încotro s-o fi dus Brigham.

- Unde-o fi? murmură ea fără să-și dea seama.

Doamna Persephone zâmbi concludent, căci după tot ce se întâmplase, nu mai era pentru nimeni un secret faptul că Lydia se simțea atrasă de Brigham. Oricât lupta împotriva acestui lucru și se străduia să-și ascundă sentimentele, era evident pentru toată lumea ce se întâmpla.

- Brigham are prieteni de afaceri în Seattle, răspunse doamna Chilcote.

Charlotte oftă și spuse visătoare

- Sunt sigură că se întâlnește cu o doamnă misterioasă cu părul lung și îmbrăcată într-o rochie albă!

Millie oftă și ea exprimând o părere total diferită:

- Prostii! Bineînțeles că se întâlnește cu o femeie, dar nu-i nimic misterios în asta. Se pupă cu el pentru bani!

Tușa Persephone întoarse capul pentru a-și ascunde un zâmbet, iar Lydia era uimită de precocitatea dovedită de Millie. Dar se și temea că ceea ce tocmai spusese copila ar putea fi adevărat.

Vocea îi tremura când i se adresa fetei.

- Haide, Millicent, câteodată am impresia că ești o pitică de paisprezece ani care face pe copilul. De unde Dumnezeu ai asemenea idei nebunești?

- Eu știu cum stau lucrurile, răspunse Millie cu o superioritate ce o răni pe Lydia amintindu-i de Brigham. Copila își aținti privirea ochilor gri asupra guvernantei ei.

- Tata te-a pupat când eram pe vapor, observă ea. O să-ți dea bani pentru asta?

Charlotte chicoti și Lydia roși.

- Evident că nu! răspunse ea consternată.

Persephone râse.

- Aproape că-mi pare rău că vă părăsese acum, explică ea. Voi pierde cel mai mare spectacol al secolului.

Lydia nu intenționa să participe la vreun spectacol.

- Nu înțeleg, la ce vă referiți, se adresă bătrânei doamne pe un ton politicos dar ferm.

- Ia gândește-te puțin, spuse Persephone.

Lydia tăcu și nu se mai uită la nimeni până când trăsura ajunsese în fața Hotelului Imperial. Peter și Eustace Wallace, prietenii ai familiei Quade le așteptau pe Millie și Charlotte, care urmau să petreacă după amiaza și seara împreună cu fiica lor Bertha.

După ce Lydia și Persephone se instalară, fiecare în camera ei, Lydia își spală mâinile și fața și-și prinse din nou părul, iar în tot acest timp nu se putu gândi la nimic altceva decât la sărutul lui Brigham. La gândul că el ar putea săruta, pe bani sau pe gratis, altă femeie în acest mod intim, o cuprindea o gelozie cumplită. Furioasă, strânse din buze chinându-se să se gândească la altceva.

Își propusese ca azi să o caute pe Polly și era hotărâtă să o și găsească.

Dar neștiind de unde să-și înceapă căutarea, rămase pe trotuarul din fața hotelului privind gânditoare în jurul ei.

Seattle era, în ciuda impresiei pe care o făcea, un oraș mic. Lydia descoperi că pădurea ajungea până în stradă și că orașul dispunea de o micuță biserică.

Deși Lydia era aproape sigură că din cauza sentimentelor de vinovăție, pe Polly, în mod sigur n-ar fi găsit-o într-o biserică, intră totuși în acest loc răcoros și se așeză pe una din băncile simple de lemn.

- Pot să vă ajut cu ceva?

Lydia tresări. În spatele ei stătea o femeie durdulie cu un zâmbet prietenos pe fața-i ciupită de vărsat de vânt.

- Mă numesc Lydia McQuire, spuse Lydia după o scurtă ezitare și se ridică întinzând mâna către femeie.

- O caut pe prietena mea Polly ... Se întrerupse pentru că nu știa cum o chema pe Polly cu numele ei de față. Polly Quade, spuse ea într-un sfârșit.

- O cunoașteți?

Femeia scutură din cap.

- Nu. Dacă numele de "Quade" îi spunea ceva, și sigur îi spunea, nu i se putea citi pe față. Prietena dumneavoastră a trecut pe aici? Era în drum spre San Francisco sau spre Orient?

Lydia oftă.

- Mi-ar plăcea să știu.

- E singură?

Lydia își aminti cât de tristă fusese Polly și de inexpresivitatea ochilor lui Devon când îl văzuse ultima dată.

- Da. Cred că da. Cu siguranță că a încercat să găsească vreun hotel ieftin și poate chiar și o slujbă.

Femeia dădu din cap aprobator.

- E posibil să găsească pentru vreo societate de tăietori de lemne prin pădure sau să lucreze la Hotel Imperial. Poate s-a căsătorit. În Seattle cum apare o femeie singură, oricât de urâtă sau rea ar fi ea, bărbații stau deja la coadă pentru a o duce la altar.

Lydia se simți jenată. De când părăsise hotelul, o urmăriseră priviri bărbătești curioase, fluierături și comentarii impertinente.

- Cred că Hotel Imperial ar fi prea scump pentru prietena mea. Nu există nici o pensiune prin Seattle?

- Ba da. Dar o femeie serioasă nu și-ar închiria cameră acolo. Pensiunea este chiar după States Rights Sallon, și am auzit că acolo saltelele colcăie de ploșnițe.

Femeia avea dreptate, într-un asemenea loc Polly n-ar fi locuit. La fel ca și Lydia, mai bine ar fi înnoptat într-un loc ca acela.

Îi mulțumi femeii și părăsi biserica pentru a se întoarce la Imperial, încercând să se intereseze în continuare de Polly.

Dar nici aici nu găsi vreun răspuns; nu se auzise de Polly ca clientă, cameristă sau bucătăreasă.

Femeile sunt rare în Seattle, se gândi Lydia iritată; cineva ca Polly nu putea trece neobservată!

Hotărâtă, porni spre States Rights Saloon dar ezită să intre. Apoi însă, când se gândi la Jim barmanul, care fusese singurul ei prieten în San Francisco și care știa tot ce se întâmplă prin oraș, prinse curaj.

Deschise ușa și aruncă o privire în local. Era gol cu excepția unui bărbat roșcat în spatele tejghelei care ștergea paharele cu un colț al șorțului său; într-un colț al localului stătea un client ce părea inofensiv, moțând cu capul pe masă.

- Fiți amabil, spuse Lydia nesigură și fără să intre, sunteți barmanul?

Bărbatul de la tejghea ridică privirea spre ea. Ochii săi de un albastru închis, trădându-i originea irlandeză, se măriră de uimire, apoi se îngustară.

- Căutați o cameră? întrebă el plin de speranță.

Lydia încurcată, trase cu ochiul la trecători. Trei bărbați și două femei cu figuri dure o măsurau cu priviri șocate.

- Nu, răspunse ea enervată. Ați putea ieși un moment să vorbesc cu dumneavoastră?

- Am treabă, doamnă. Dacă doriți să vorbiți cu Brendan O'Shaunessy fără să strigați prea tare așa încât să vă audă tot orașul, va trebui să intrați.

Lydia inspiră adânc și pași peste prag. În fața tejghelei, constând dintr-o scândură aspră și câteva sticle goale, se opri.

- Caut o femeie pe nume Polly Quade.

Brendan O'Shaunessy puse jos paharul pe care tocmai îl ștergea, se aplecă spre Lydia și-i șopti secretos:

- Vă referiți la mireasa lui Devon, care-a șters-o de la el?

Lydia nu se miră că se zvonise atât de repede.

- Da, spuse ea încet.

- Gătește pentru muncitorii unei fabrici de cherestea, explică domnul O'Shaunessy trecându-și privirea sticloasă de-a lungul trupului ei. Căutați de lucru, domnișoară? Sau un bărbat?

Lydia făcu prudentă un pas înapoi și răspunse

- Nu. Am o slujbă bună și n-am nevoie nici de bărbat. Își îndreptă umerii și soldurile. Mulțumesc pentru ajutor, spuse ea și se îndepărtă iute.

Ce ghinion, gândi ea. Când vru să iasă dădu nas în nas cu Brigham Quade. Acesta își încrucișă brațele măsurând-o pe Lydia cu o privire gânditoare.

- N-am știut că bei pe ascuns, remarcă el în bătaie de joc.

Imaginea sa îi aminti Lydiei de senzațiile tumultuoase declanșate în ea de sărutul lui de azi dimineață și constată, spre dezamăgirea ei, că încă nu se liniștise de tot.

- Nici nu fac asemenea lucruri, răspunse ea glacială. Mă interesez de Polly.

- Te așteptai să o găsești în States Rights Saloon?

Lydia nici nu se gândi să-i explice că după părerea ei, barmanii erau cea mai bună sursă de informație într-un oraș.

- Poate, răspunse ea scurt. Dacă-mi dai voie să trec, te rog.

Brigham îi făcu loc cu o plecăciune și Lydia trecu pe lângă el. Dar abia ajunse pe trotuar că Brigham o prinse de braț și o întoarse spre el.

Arăta al naibii de bine, - chiar și în pantalonii aspri de lucru, în cizmele tocite și cămașa din flanel în pătrățele, deschiată la gât. Timp de un moment, minunat și înfricoșător totodată, Lydia avu impresia că o va săruta din nou. Dar în schimb, el îi dădu drumul și scoase un oftat adânc.

- N-ar trebui să te amesteci în treaba asta! o slătui el. Devon și Polly trebuie să se descurce singuri.

Lydia se ridică pe vârfuri și-i spuse furioasă:

- Nu mă amestec! Polly este prietena mea și vreau să văd ce mai face.

Fără un cuvânt Brigham scoase din buzunar un teanc de bancnote și luă o bancnotă de douăzeci de dolari.

- Dă-i asta, spuse el.

După o privire mirată spre bani, Lydia se uită la Brigham, îi văzu figura îngrijorată și se întrebă din nou, ce să creadă despre acest bărbat.

Cu un gest nervos își trecu mâna prin părul negru.

- Interesează-te de adresa ei și spune-i că-i voi trimite prin Harrington bani până se recăsătorește.

Lydia înghiți în sec. I-ar fi plăcut să-l găsească antipatic, dar era pur și simplu imposibil să treci cu vederea generozitatea și simțul său pentru decență și cinste.

Aprobă din cap tăcută, luă banii și plecă.

Insistența ei fu răsplătită. O găsi pe Polly în cortul cantinei uncea dintre tabere, unde tânăra femeie pregătea cafea pentru o duzină de bărbați. Lydia își suflecă tăcută mânecile și apucă o cană de cafea ca s-o ajute pe Polly.

În sala de întruniri va fi un bal astă seară, spuse unul dintre bărbați. N-ai vrea să mă însoțești, copil frumos?

- Nu vrei să te măriți cu mine? întrebă un altul rânjind cu toată gura, arătându-și dantura îngălbenită și plină de carii. Miroasea urât, părul grizonat îi stătea în toate direcțiile dar părea convins că simpla sa prezență ar trebui să declanșeze în Lydia o violentă pasiune.

- Altă dată! răspunse ea scurt. Îi umplu paharul și trecu la următorul. Polly stătea înlemnită fixând-o pe Lydia și-și reveni abia când unul dintre muncitori își trânti paharul pe masă.

În următoarea jumătate de oră, în timp ce muncitorii mâncau, Lydia își concentră toată energia, turnând cafea și ferindu-se de mâinile insistente ale bărbaților. Când, în sfârșit cortul se golise, Polly se apropie de ea.

- Ce faci aici, Lydia?

Lydia scoase banii lui Brigham și îi întinse Polliciei.

- Poftim, spuse ea. Brig ... domnul Quade m-a rugat să ți-i dau și să-mi notez adresa ta. Vrea să-ți trimită prin contabilul său o sumă de bani la intervale regulate până te recăsătorești.

Polly fixă bancnota, apoi o luă și o băgă în sân.

- Ce mai face Devon?

Lydia se așeză la una din mesele grosolane și își sprijini bărbia în palmă.

- Răspunsul ți-l poți da și singură, răspunse ea fără urmă de tristețe în glas.

Ochii tinerei femei se umeziră.

- A început să-ți faci curte?

- Da. Dar nu cred că pe mine mă vrea.

Polly își șterse lacrimile cu colțul șortului.

- Habar n-ai cât de mult îmi lipsește, recunosc eu ea încet.

Lydia îi prinse mâna aspră și roșie de-atâta muncă.

- De ce nu te întorci la el?

Polly scutură din cap.

- Imposibil, Lydia. M-ar trimite înapoi și asta chiar n-aș mai suporta.

Figura îngrijorată a Lydiei se luminea deodată, venindu-i o idee.

- Totuși te-ai putea întoarce în Qudee's Harbor, spuse ea gânditoare. Cu siguranță că Brigham ți-ar oferi o slujbă asemănătoare cu cea pe care o ai aici - l-am auzit spunând că-ai fi nevoie de bucătari în pădure.

Polly o privi neîncrezătoare.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Lydia, cum aș putea trăi în munți printre bătăranii aceia? Nu mi-ar da pace nici un moment ... O urmă de speranță îi licări în ochi și Polly începu să zâmbescă. M-ar urmări cu cereri în căsătorie ...

Lydia dădu din cap aprobator, zâmbind și ea.

- Și dacă nici lucrul ăsta nu-l aduce la realitate pe Devon Quade, atunci nu știu cu ce v-ar mai putea ajuta cineva!

- Chiar crezi că o să meargă?

Lydia ridică din umeri.

- Știu eu? Dar poți găti la fel de bine în Quade's Harbor ca și în Seattle.

Polly se gândi un moment și aprobă din cap.

- Cu banii ăștia, arată către sân, îmi pot cumpăra haine și bilete până în Quade's Harbor. Restul îl păstrez pentru cazul în care Devon nu va reveni la realitate.

Lydia se ridică și o îmbrățișă.

- Trebuie să mă întorc la hotel, spuse ea. Tușa Persephone se va trezi în curând și-și va dori companie.

Ieșind din cort condusă de Polly, Lydia auzi în depărtare sunetul unei viori și ciudatul timbru al unui instrument necunoscut ei.

- Astă seară e bal, spuse Polly și Lydia își aminti de mulțimea de invitații pe care le primise. Ascultă gânditoare muzica răgușită dar veselă. Deși nu știa dacă are talent la dans - nu avusese niciodată ocazia să-și dea seama de acest lucru - simți deodată cât de mult i-ar fi plăcut să meargă la acest bal.

- Suntem la Imperial, spuse ea și simți o energie stranie punând stăpânire pe picioarele ei. Cel mai bine, treci mâine dimineață să vorbești cu Brigham înainte să te imbarci.

Polly o aprobă.

- Da. Nu vrei să te conduc înapoi la hotel?

- Atunci ar trebui să te întorci singură, răspunse Lydia scuturând din cap. Nu, Polly, mă descurc eu. Ne vedem mâine dimineață.

În timp ce Lydia se întorcea încet la hotel, strada era luminată de lună și de lumina ce cădea pe trotuar prin ușile deschise de la States Rights Saloon.

Lydia se strădui să ignore muzica ce se auzea din sala cea mare, căci această muzică părea să-i rănească sufletul ca o

mână invizibilă. Și deodată se simți purtată în vremuri trecute, vremuri mai bune în care nu cunoscuse războiul și în care mai avea speranțe și iluzii.

Ajunsă la hotel se grăbi pe scări în sus și ciocăni la ușa mătușii Persephone.

Bătrâna doamnă tocmai lua masa în cameră la o măsuță lângă geam.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Lydia, spuse ea cu reproș, credeam că te-a răpit vreun negustor de sclavi! Unde-ai umblat atâta timp?

Lydia își trase un scaun mai aproape.

- Am ajutat-o pe Polly să-și servească muncitorii și ea m-a invitat să iau masa cu ea.

- Să-și servească muncitorii!? repetă Persephone uimită.

- Da, lucrează ca bucătăreasă într-o fabrică de cherestea.

Bătrâna doamnă împinse farfuria deoparte și râsuflă mulțumită. Probabil că subiectul Polly se încheiase pentru ea.

- Ai vreun program în seara asta, Lydia?

Lydia se gândi cu nostalgie la muzică, la dans și la frivolitatea unei asemenea petreceri și se hotărî că cel mai bine era să-și țină în frâu natura ei temperamentală.

- Mă voi retrage în camera mea în curând. Charlotte și Millie se vor întoarce mâine dimineață, iar după amiază trebuie să vă imbarcați dumneavoastră ...

Persephone se ridică, își netezi rochia de satin și-și atinse cocul grizonat cu un gest copilăresc.

- Recunosc că mă cam dezamăgești câteodată, Lydia. În ochii tăi strălucește muzică și bați ritmul cu piciorul de când ai intrat în cameră ... Vei participa la acest bal chiar dacă va trebui să te trag de urechi până acolo.

Lydia o privi uluită. -

- Dar ...

Persephone o întrerupse bătând din palme poruncitor.

- Fără comentarii! Dansul îți va face bine și va avea un efect calmant și asupra lui Brigham.

Lydia rămase fără grai și Persephone o împinse către ușă. Pe coridor bătrâna doamnă o măsură cu o privire critică.

- O rochie roz ți-ar sta cel mai bine, dar din fericire ești destul de frumoasă și în rochia ta din stambă. Bărbații se vor bate pentru tine!

Lydia se simți rănită, căci până acum avusese impresia că tușa Persephone dorea s-o apropie de Brigham. Dar acum părea că se grăbește s-o mărite cu primul venit.

Bătrâna doamnă luă mâna Lydiei trăgând-o către scări.

- Cred că în criza asta de femei mai găsesc chiar un admirator în plus, explică ea râzând tinerește. Ce poveste fantastică îi voi avea de povestit Córdelici!

Muzica și râsetele pătrundeau prin ușile deschise ale sălii de bal la sosirea celor două femei și Lydia zâmbi nerăbdătoare.

Într-un capăt al sălii se afla o scenă unde cânta la vioară un bărbat dolofan cu o clapă la ochi și doar o bretea la pantaloni. Lângă el, pe o ladă întoarsă cu fundul în sus, stătea un uriaș blond, cu o pânză de ferăstrău obișnuită, cu ajutorul căreia producea acele sunete ciudate pe care le auzise Lydia în drum spre hotel.

Pe ringul din lut tare, presat și presărat cu rumeguș, câțiva bărbați învârtteau niște indience nu prea frumoase. Alții dansau împreună într-un mod foarte stângaci și Lydia zâmbi indulgent. Și probabil că ar fi bătut în retragere dacă tușa Persephone n-ar fi ținut-o.

Cam în același timp în jurul Lydiei se adună o gloată de bărbați și ea roși când aceștia începură să se holbeze la ea și la Persephone de parcă ar fi fost două găini premiate la o expoziție. Apoi înaintea ei se înfățișă un tânăr mare și puternic, foarte arătos, cu un păr roșcat care strălucea ca cuprul în lumină.

Încurajat de ceilalți făcu o plecăciune și-i întinse Lydiei mâna.

Lydia îi dădu mâna, deși nu dansase niciodată cu un partener, și se liniști când observă că și mătușa Persephone fusese răpită pe ringul de dans de către un bărbat chel cu brațe de fier. Bătrâna doamnă zâmbi, și o roșeață gingașă și tinerească îi coloră obraji.

După primul partener se prezintă un al doilea, apoi un al treilea. Lydia simțea că i se taie răsuflarea, ametea dar ar fi putut dansa veșnic.

Când se trezi deodată în brațele lui Brigham îndreptându-se spre ringul de dans abia atingând podeaua, crezu că totul se întâmplă doar în imaginația ei. Dar apoi recunoscă o aspră trăsătură în jurul gurii sale și selipirea supărată a ochilor și știu că Brigham era din păcate foarte real.

- Mă surprinzi pe zi ce trece, domnișoară McQuire, spuse el. Ce-ți veni să vii aici și să defilezi prin fața atâtor bărbați?

Lydia râse. Dansul, atenția deosebită, muzica și plăcerea de a se ști cea mai dorită parteneră de dans, i se urcară la cap ca un vis dulce.

- Asta e ce fac eu, domnule Quade? Defilez?

- Da, spuse el nervos, răsuflarea sa caldă atinge buzele Lydiei, trupul său se lipise de trupul ei moale.

- Te voi duce chiar acum la hotel!

Ceilalți oameni din sală nu mai erau decât niște pete colorate pentru Lydia, nimic nu mai pătrundea până la ea decât Brigham, apropierea lui și dorințele scandaloase pe care el le trezea în ea.

- Rămân aici, răspunse ea încăpățânată.

Pe fața lui Brigham apără o expresie de resemnare, apoi fără nici un avertisment o ridică, o aruncă pe umăr ca pe un sac de cartofi și se îndreptă spre ușă.

Lydia se zbătu și încercă să scape, dar el era mult prea puternic pentru ea și ea știa că era zadarnic să opună rezistență. O duse afară pe trotuar, traversă strada cu ea și în fața hotelului o aruncă pe picioare atât de brusc, că Lydia simți scuturătura în toate oasele.

Furia o lăsase fără grai. Pentru un moment nu putu decât să stea acolo și să-l fixeze pe Brigham tremurând de nervi.

Dar Brigham părea și mai nervos decât ea.

-Ai noroc că n-ai ajuns pe unul din vapoarele acelea din port - pe drumul spre un bordel din America de Sud! se răsti el.

Lydia simți cum pălește.

- Asta n-o spui decât ca să mă intimidezi! spuse ea furioasă. În afară de asta n-am fost nici un moment în pericol. Tușa Persephone era cu mine și nici unul dintre acei bărbați n-ar fi îndrăznit ... Se întrerupse speriată.

- Tușa Persephone! strigă ea și vru să traverseze strada înapoi pentru a o recupera pe bătrâna doamnă dornică de aventuri.

Dar Brigham o prinse de brăț și o reținu.

- Mătușa mea și-a petrecut toată seara în camera ei, spuse el liniștit.

Mai întâi Lydia fu doar uimită, apoi realizează că mătușa Persephone o păcălise. Evident ea sperase că Brigham și Lydia se vor întâlni la dans ... întrebarea era, o făcuse cu bună sau rea intenție. Oricum Brigham părea gelos, fapt care o bucură pe Lydia, și poate că exact acest lucru îl intenționase mătușa Persephone.

Pe de altă parte exista posibilitatea ca șireata doamnă să fi dorit să scape în acest fel de un musafir nedorit, sperând că Brigham o va alunga pe Lydia dacă vede cât de mult savurează ea atenția altor bărbați. La fel cum și Devon o alungase pe Polly.

O tristețe copleșitoare puse stăpânire pe Lydia la gândul că va trebui să părăsească Quade's Harbor și fetele și chiar și pe Brigham, fie-i iertat. Dar mândria ei îi interzicea să arate ceva din toate aceste gânduri.

Înainte să-și prezinte demisia, Lydia fu condusă de Brigham pe scări în sus până în holul hotelului Imperial.

- Se pare că nu există decât o singură cale pentru a te scuti de neplăceri, domnișoară McQuire, spuse el. Dar pentru asta va trebui să te iau de nevastă.

Capitolul 9

Lydia era atât de buimăcită încât rămase fără grai până când ajunseră în apropierea camerei ei. Ferma convingere a lui Brigham că ea îi va accepta propunerea fără să protesteze o indispușe și îi spori furia.

- Mai degrabă m-aș mărita cu ursul din Yesler's Hall! spuse ea printre dinți și-l măsură pe Brigham din cap până în picioare cu o privire supărată.

Dar el nu se lăsă intimidat.

- Nu mă îndoiesc, apuse calm. Cu siguranță că l-ai învăța și alte șmecherii pe bătrânul ăla fără dinți și-o să-l faci să se plimbe cu tine prin oraș cumișel și legat cu o sfoară. Brigham oftă. Nu, Lydia. N-ai fi fericită cu un bărbat care să te domine, știi și tu.

Chiar și numai apropierea acestui bărbat îi provoca fiori Lydiei, dar ea ridică bărbia și-l privi cu ochi scânteietori.

- Recunosc lucrul ăsta, domnule Quade, spuse ea. Nu vreau un bărbat care să se lase călcat în picioare, dar nici unul care să facă lucrul acesta cu mine!

Brigham se apropie și mai tare și Lydia simți o dulce slăbiciune urcându-i din genunchi până la inimă.

- Asta crezi tu despre mine? se informă el întinzând cuvintele. Crezi că aș fi un soț tiranic?

Lydia se gândi la autoritatea calmă și tăcută cu care Brigham își conducea afacerile și cu care trăgea sforile în Quade's Harbor. Nu exista nimeni în comunitate, cu excepția lui Devon, care să nu fie obligat să urmeze indicațiile lui Brigham și să dea socoteală pentru acțiunile sale.

- Bineînțeles că așa va fi, răspunse ea curajoasă, căci acum stătea cu spatele la ușă și nu trebuia decât să o deschidă pentru a scăpa de Brigham.

Dar acesta puse amândouă mâinile pe tocul ușii, una în dreapta, cealaltă în stânga Lydiei așa încât aceasta nu se mai putea mișca. Și abia acum Lydia observă pentru prima dată micuțul semn de pe bărbia lui marcantă.

- Eu sunt stăpân la mine-n casă, spuse el, și lucrul ăsta nici nu se va schimba vreodată. Dar ți-aș putea oferi un cămin frumos, Lydia, și siguranță. Pentru un moment își atinși ochii de culoare gri pe buzele Lydiei, iar ea simți cum se cutremură. Ți-aș putea oferi copii.

Un fior o trecu pe Lydia; știa că nu la Charlotte și Millie se referă el, ci la copiii care urmau să se nască ...

Inima îi bătea să-i sară, pieptul i se zbătea de excitație. Dar apoi observă că el nu-i vorbise despre dragoste - și lucrul acesta nu avea voie să-l uite niciodată!

Buzele lui Brigham erau la câțiva milimetri de gura Lydiei, intenționa să o sărute. Dar Lydia știa că dacă acest lucru se va întâmpla voința ei se va îneca într-un val de pasiune, iar ea va fi de acord cu orice-i va propune Brigham, oricât de scandalos ar fi.

- Nu vrei să ai proprii tăi copii, Lydia? întrebă el cu voce joasă și răgușită. Băieți. Fetițe ... Buzele sale le atinseră pe ale ei, le tachinau, le ademeneau și trezeau în ea dorința de mai mult. Mulți copilași mici și drăguți.

Ea închise chinuită ochii.

- Da, șopti ea. Se aflau tot pe coridor și oricine ar fi trecut pe acolo i-ar fi putut vedea în această situație compromițătoare. Dar pe Lydia n-o mai interesa acest lucru, nu era capabilă să facă nici o mișcare.

Cu o tandrețe uimitoare pentru un bărbat atât de mare cum era Brigham, el îi cuprinse sânul drept alunecând ușor cu degetul peste micul sfârc ce se întărise și care părea să tânjească după ceva ce Lydia nu pricepea, ceva ce ea dorea cu fiecare fibră a trupului ei.

- Mai gândește-te, spuse Brigham, înainte ca gura sa să atingă buzele ei pentru un moment, din păcate cam scurt. Apoi, pe neașteptate, făcu un pas înapoi.

Lydia îl privi nedumerită temându-se să nu alunece de-a lungul ușii ca o păpușă de cârpă, fără viață. Dar se stăpâni, căută prin buzunare cheia și descuie ușa. Când întoarse încă o dată capul spre Brigham, văzu că acesta se afla deja pe trepte.

Se gândi la vestita stradă Skid Road cu mulțimea ei de bordeluri, cârciumi, saloane și cazinouri și spera că Brigham nu era în drum spre această stradă pentru a se relaxa cu o femeie ce-și vindea serviciile pentru bani.

Ultimele lui cuvinte îi mai răsunau încă în urechi când aprinse veioza. *Mai gândește-te*, spusese el, dar ceea ce intenționase să spună de fapt era: *Mai gândește-te cum ar fi să stai goală în brațele mele și să facem un copil ...*

Ostând se așeză pe marginea patului. Mulțumită lui Brigham Quade și a efectului imoral ce-l avea asupra simțurilor ei nu se va mai putea gândi la nimic altceva toată noaptea.

Era o zi frumoasă, plină de soare, parcă făcută special pentru o croazieră: În golf se aflau ancorate un vapor și o corabie grozavă iar Charlotte își imagina cum ar fi dacă s-ar urca pe corabia aceasta să călătorească peste mări și țări, să cunoască oameni străini și se simți deodată ca o pasăre închisă

într-o colivie. Își iubea tatăl, unchiul, sora, dar tare și-ar fi luat zborul ... De când se știa își tot dorise să părăsească Quade's Harbor și toată plictiseala lui fără pic de romantism.

Mătușa Persephone tocmai urca într-o barcă ce trebuia să o ducă, împreună cu alți pasageri, până la vaporul cel mare, iar Charlotte ar fi preferat să se ascundă într-una din bărcile de salvare de pe vapor. Câteodată era convinsă că-și va pierde mințile dacă nu va trăi cât de curând o aventură.

Dar nici chiar ea cu toată fantezia ei nu era în stare să-și imagineze cum s-ar fi putut înlăptui o asemenea escapadă, atâta timp cât tatăl ei se afla prin preajmă iar vaporul departe în port. N-ar reuși nici măcar să se strecoare în barcă. De înotat până la vapor nici nu putea fi vorba, deși Charlotte era o înotătoare bună și rezistentă.

Își îmbrățișă și sărută mătușa dar cu gândul era din nou la vaporul ancorat în port. Când Persephone urcă în barcă și toți ceilalți erau ocupați să-i facă cu mâna, Charlotte se întoarse și admiră stâlpul înalt al corăbiei și pânza ce se întindea din vârful catargului până pe punte. Cineva scrisese ENCHANTRESS cu litere aurii, ornamentate cu multe înflorituri.

Charlotte privea fascinată.

Pornă neobservată de-a lungul cheiului. Tatăl ei spusese o dată că aceste corăbii ar fi doar relieve din trecut și că ele vor fi înlocuite cu vapoare, iar lucrul acesta o întristă pe Charlotte și o umplu de o mâhnire tăcută.

Și-l închipui pe căpitanul acestei corăbii nemaipomenite ca fiind un pirat chipeș, un bărbat care pe vapor se simțea la fel de bine ca și tușa Persephone în salonul ei. O cuprinse o ciudată senzație, i se puse un nod în gât și în ochi îi apărură lacrimi.

Fiecare părea să plece pe undeva, pe drumul către mari aventuri. Toți în afară de ea.

- Charlotte!

Cu o oarecare împotrivire Charlotte se întoarse spre tatăl ei.

- Da, tată, vin acum! strigă ea. Poate că planul ei începuse să se contureze în acest moment; mai târziu n-ar fi putut spune când îi venise ideea.

- Mergem să ne uităm la urs! strigă Millie cu fețișoara roșie de emoții. Te costă un ban întreg ca să intri și să te uiți la el!

Charlotte oftă. Unii oameni erau atât de ușor de distrat.

Domnișoara McQuire îi zâmbi Charlottei, iar aceasta se bucură. Tare i-ar fi plăcut să fie prietenă cu Lydia dar îi era frică să o îndrăgească prea mult, căci se temea că Lydia ar putea să plece într-o bună zi.

Mâncară în sala de mese a restaurantului, apoi porniră spre Yesler's Hall.

Dispoziția melancolică a Charlottei se amplifică atunci când zări acea biată creatură cocoțată pe o albă răsturnată. Ursul purta o zgardă din piele roșie, iar blana îi era pe alocuri atât de tocită încât se vedea pielea. La porunca dresorului, ursul deschise botul pentru a "vorbi" și Charlotte putu să vadă că acesta nu avea nici un dinte în gură.

Întoarse capul și își lipi obrazul de brațul tatălui ei.

El o mângâie pe cap.

- E-n ordine, Charlotte, șopti el. Nimeni nu-i face nici un rău.

Charlottei îi dădură lacrimile. Ceea ce o supăra nu era spectacolul animalului, ci lipsa lui de libertate și demnitate. Ar fi trebuit să bântuie prin munții înalți, prin pădurile dese, vara la vânat iar în anotimpul rece într-o peșteră călduroasă, în care să poată hiberna ...

- Pot să ies? întrebă ea încet.

Brigham se gândi puțin apoi aprobă din cap.

- Stai pe-aproape. Vaporașul vine într-o oră, așa că vom pleca acasă.

Charlotte dădu din cap afirmativ, apoi aruncă o ultimă privire compătimitoare ursului și se grăbi spre ușă.

Stâlpii înalți de pe ENCHANTRESS îi atraseră atenția și Charlotte uită de urs. Corabia nu se afla departe de locul unde se afla ea - putea să dea o fugă până acolo și să se uite la ea până să părăsească Yesler's Hall cu ceilalți ...

Câteva minute mai târziu, Charlotte se afla la marginea rampei admirând corabia. Bănuia că aceasta a fost prin China și Hawaii, poate chiar și prin Europa și Australia. Cu ochii închiși se închipui stând lângă balustrada corăbiei privind în depărtare cum răsar ținuturi străine, exotice.

O ciudată senzație o cuprinse. În cazul în care cineva se afla pe corabie, acesta nu era de văzut, iar o privire peste umăr nu confirmă că nici pe chei nu era nimeni care să-i acorde vreo atenție deosebită.

Porni pe rampă în sus, apoi se trezi pe punte. Corabia se clătina ușor sub picioarele ei, dar Charlottei îi plăcu această senzație. Își imaginează că se află în drum spre Londra pentru a lua ceaiul cu regina.

- Hei! strigă ea în timp ce briza sărată îi bătea prin rochița de tafla.

Nu răspunse nimeni. Charlotte își dădu capul pe spate privind în sus către stâlpul principal cu pânze. O dorință copleșitoare de a privi în depărtare de acolo de sus puse stăpânire pe ea și începu să se cațere. Deodată era domnița Marian care escalada un zid cu vie pentru a-l preveni pe Robin Hood de o cursă pe care i-o întinsese șeriful din Nottingham.

Senzația de putere, de libertate era amețitoare. Charlotte îi dădu capul pe spate lăsând vântul să i se joace prin părul blond închis și se prinse mai bine de sfîrși. Se urcă mai sus, tot mai sus până putu să recunoască fermele și locuințele indienilor de prin păduri.

- Hei! strigă o voce. Tu de sus! Ce faci acolo?

Charlotte se uită în jos, ceea ce fu o greșală, căci deodată distanța până la punte îi păru îngrozitor de mare. Un tânăr cu păr lung și negru, cu pantaloni strâmți și bluză marinărească o privea supărat de jos. Charlotte înghiți în sec, mâinile i se înțepeniră în jurul sforilor. Era deodată convinsă că nu va putea împiedica acea cădere a ei oricât de tare s-ar fi ținut.

- Ajutați-mă, spuse ea, dar cuvintele ei erau doar niște soapte pe care bărbatul de jos cu siguranță că nu le auzise.

Totuși Charlotte simți o mișcare în sfori și când îndrăzni să se uite iarăși în jos, îl văzu urcând iute ca un paianjen în pânza sa.

Curând ajunse lângă ea.

- Hai fetișo, spuse el foarte prietenos. O să te ajut să cobori.

Charlotte își umezi buzele uscate.

- Sunteți căpitanul? se informă ea cu voce tremurătoare, pentru că trebuia să spună ceva ca să nu intre în panică și să înceapă să țipe ca un fierăstrău ce intră într-un copac.

Cu părul negru prins în spată în coadă, arăta ca un pirat. Ochii săi albaștri erau de un albastru atât de deschis încât Charlotte avu pentru un moment impresia că se va îneca în ei, iar dinții săi albi contrastau puternic cu fața arsă de soare când îi zâmbi Charlottei. Avea în jur de douăzeci de ani.

- Nu, micuțo, spuse el ținând-o atent de talie. Dar ENCHANTRESS va fi a mea într-o bună zi, de îndată ce unchiul meu se va convinge că sunt în stare să o conduc. Dar acum, vino. Să coborâm încet.

Charlotte începu să tremure.

- Mi-e frică.

- Păcat că nu te-ai gândit la asta înainte, spuse el nerăbdător. Cum te cheamă?

- Ch-Charlotte, se bălbâi ea. Charlotte Quade.

Din nou acel surâs orbitor.

- Bună, Charlotte. Eu sunt Patrick Trevarren. Îmi acorzi acest dans?

Ea îl fixă mirată până își dădu seama că el doar glumea, pentru a-i ușura ei situația. Se ținea strâns de sfori și așeza cu atenție un picior după celălalt tot mai jos, recunoscătoare pentru brațele puternice ale lui Patrick, care o ținea strâns de talie.

- Eu ... eu nu știu încă să dansez, răspunse ea și în același moment se ura pentru acest răspuns stupid de copil.

Se aflau cam la jumătate din distanța pe care trebuia să o parcurgă când Charlotte se uită din nou în jos. Puntea, marea și cerul începură să se miște ca piesele mobile ale unui caleidoscop.

- Nu reușesc, spuse ea încet.

- Ba da, poți, spuse Patrick ferm. Pune-ți mâinile în jurul gâtului meu și te duc eu până jos.

O costă multă voință să-și desprindă mâinile de pe sfori, dar apoi își încolăci brațele în jurul gâtului domnului Trevarren și-l ținu atât de strâns de parcă ar fi intenționat să-l sugrume.

Cu o mână el o ținea strâns în timp ce pe cealaltă o folosea la coborâre. Se mișca atât de ușor și fără dificultate printre sforile acelea precum o maimuță într-o junglă de liane. Dar abia ajunseră pe punte, că expresia lui prietenoasă dispăru și-i dădu drumul Charlottei destul de brutal.

- Cineva ar trebui să-ți tragă o mamă de bătaie! mârâi el cu mâinile în șolduri. Cum ți-a venit ideea să te cațeri pe tachelaj?

Charlotte se simți atât de umilită încât își simți pulsul zvâcnind în obraji.

- Să nici nu-ți treacă prin cap să te atingi de mine căci vei simți biciul tatei! spuse ea amenințându-l, deși nici nu era chiar atât de sigură de reacția tatălui ei, dacă va afla de această

escapadă. Și te rog să nu înjuri în prezența mea, domnule ... căluț de mare!

Pentru un moment Patrick o privi încruntat, apoi râse.

- Așa un copil obraznic n-am mai întâlnit niciodată! Du-te acasă, Charlotte Quade, și joacă-te cu păpușile. Pe o corabie ca ENCHANTRESS nu e loc pentru fetele mici!

Dacă Charlotte ura ceva, atunci era faptul de a fi tratată ca un copil. Avea treisprezece ani, în multe locuri o vârstă, la care fetele se căsătoreau și aveau copii. Se întoarse fără să mai spună nimic și se îndreptă majestuos spre rampă.

- Nu te enerva! îi strigă Patrick.

- Du-te și înacă-te, domnule Trevarren! răspunse Charlotte, dar abia ajunsese pe chei și o și rupse la fugă, de teamă ca salvatorul ei arogant să nu o ajungă din urmă și să o ducă înapoi pe tachelaj.

Când îndrăzni, înșărit, să privească din nou spre el, Patrick stătea lângă balustardă mult deasupra ei, înconjurat de o aură din raze de soare, care-i contura chipul frumos și puternic. Charlotte fu cuprinsă de o ușurare, care însă se transformă foarte repede în disperare.

Undeva, adânc în sufletul ei sperase totuși ca salvatorul ei să o urmărească.

Rămase mult timp în port privind spre tânăr, convinsă fiind că acesta este prințul din basmele citite de ea. Și odată cu această revelație mai veni una - și anume că nu-l putea avea pe Patrick Trevarren, pentru că era prea tânăr.

Cu lacrimi în ochi își apucă rochița-lungă și fugi spre Yesler's Hall.

În timp ce Brigham o studia pe Lydia care privea fascinată la urs, în gât i se pusese un nod dureros. O dorea pe această femeie încăpățânată cum nu mai dorise niciodată vre-o femeie înaintea ei.

O venă pulsa în spatele urechii stângi a Lydiei și Brigham era ca obsedat de dorința nepotolită de a o săruta în

acel loc. Dar deși de obicei nu se sinchisea de ce se cade și ce nu, trebui să se gândească la oamenii din jur și la fiica lui de zece ani care stătea lângă ei.

Se fățăia pe bancă încoace și încolo. Pe orice altă femeie ar fi sedus-o fără nici o problemă, dar nu pe Lydia. Ea era altfel.

Brigham oftă. Nu avea sentimente de tandrețe pentru ea, în nici un caz, căci nu credea în dragostea romantică și văzuse la Devon unde duce dragostea fără minte. Dar vorbise foarte serios cu o seară înainte când îi propusese Lydiei să devină soția sa.

Își încrucișă brațele, tuși, apoi se aplecă în față și-și sprijini coatele pe picioare. La naiba, ura să stea pe această bancă tare ca un școlar și mai degrabă s-ar fi dus afară să fumeze. Dar făcând asta ar fi trebuit s-o lase pe Lydia aici și despre lucrul acesta nici nu putea fi vorba. Majoritatea tăietorilor, muncitorii de prin păduri și fabrici se uitau la Lydia în loc să se uite la urs. Și cum ea nu purta verighetă, cu siguranță că cei mai mulți dintre ei ar fi început să-i facă curte în momentul în care Brigham ar fi dispărut.

Brigham privi încruntat spre Millie care urmărea spectacolul cu ochi mari și strălucitori. După plecarea mătușii Persephone faptul că el va locui sub același acoperiș cu o femeie nemăritată va isca zvonuri și critici. Ar fi fost un exemplu prost pentru copii și Dumnezeu știe ce idei le-ar veni celor două fete pline de fantezie.

În sfârșit spectacolul se terminase. Cu un gest posesiv Brigham o luă pe Lydia de braț și o ajută să se ridice.

- Vaporașul trebuie să fi ajuns deja, spuse el sec și pentru prima dată în viață își dori să poată vorbi poetic, ca Devon! Dar din păcate el n-avea un asemenea talent. E timpul să mergem acasă.

Să mergem acasă.

Aceste cuvinte nu-i amintiră Lydiei de imagini din Fall River și cu siguranță nici din Washington City sau Gettysburg. Nu, erau imagini din Quade's Harbor, imagini ale rândurilor de căsuțe mici și curate, ale chereștelei, ale munților majestuoși și ale golfului ..

Lydia roși. "Căminul" ei era acum casa cea mare de pe deal, deși legal n-avea nici un drept asupra ei.

Afară, în fața Yesler's Hall-ului stătea Charlotte pe un butoi, balansându-și picioarele și având o expresie foarte vinovată. Millie alergă la ea și-i povesti emoționată toate șmecheriile pe care le știa ursul.

Inima Lydiei se strânse dureros. Când începuse să-i iubească pe acești copii, de parcă ar fi ai ei?

Brigham o mai ținea încă de braț și atingerile lui o umpleau de o melancolie dulce-amăruie. Acum aproape că-și dorea să fi acceptat propunerea lui, chiar și numai pentru a afla ce anume dorea trupul ei atât de mult de la acest bărbat.

Bagajele îi așteptau deja în port, când Brigham, Lydia, Charlotte și Millie se urcară în șalupă.

- O să vă fie dor de mătușa Persephone, spuse Lydia, în timp ce se uitau cum era încărcat bagajul pe vaporas.

Brigham zâmbi trist fără să o privească pe Lydia și se simți și mai mizerabil.

- Da, o să-mi lipsească, spuse el. Dar era timpul să-și viziteze sora și să facă în sfârșit această călătorie în Europa, de care tot vorbește de cinci ani.

Lydia vru să-i atingă brațul dar apoi se răzgândi și-și retrase mâna.

- Mulțumesc că ne-ai condus până la Yesler's Hall.

În sfârșit se întoarse spre ea și deși nu zâmbea, ochii săi străluceau amuzați.

- Cred că ai avut mai mult succes decât ursul, spuse el, apoi se auzi un șuierat ascuțit și vaporasul de corespondență se puse în mișcare. Dar zgomotele provocate de șalupă păreau

departe, parcă la capătul unui tunel, în momentul în care Brigham întinse o mână și-i aranjă Lydiei o șuviță de păr de pe frunte.

Lydia închise ochii și strânse atât de puternic de balustradă încât i se albiră încheieturile degetelor.

Apoi își reveni, se uită la el și încercă să aplaneze tensiunea dintre ei cu o glumă.

- Dacă vreodată mi-ar trece prin cap să mă mărit aş ști unde să găsesc bărbați disponibili, spuse ea, amintindu-și de atenția masculină de care se bucurase în Seattle.

Umorul din ochii lui Brigham se transformă într-o sclipire supărată. Parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi se răzgândi și se îndepărtă.

- Ce are? întrebă Millie. Arată de-a dreptul furios.

Lydia se aplecă spre ea și-i șopti:

- Așa și este. În locul tău m-aș ține departe de el.

Millie aprobă din cap și se îndreptă spre cealaltă parte a șalupei. Charlotte stătea și se uita spre port cu expresia absentă.

Lydia ezită, căci nu era sigură dacă tânăra fată dorește sau nu companie.

- Charlotte? Lydia o servi cu bomboane de caramel pe care le cumpărase în Seattle. O bomboană pentru gândurile tale.

Charlotte îi dăruie un zâmbet visător.

- Ți-ai dorit vreodată o aventură atât de tare încât să ai impresia că înnebunești?

Lydia se gândi la propria ei copilărie. Nu, nu prea era timp de vise și iluzii, nu la tatăl ei care câștiga prea puțin pentru a trăi amândoi și care-și îneca dezamăgirea și singurătatea în whiskey.

- Nu prea, răspunse ea sinceră, dar știu cum te simți. Abia aștepti să fi mare, așa-i?

Fata aprobă din cap și Lydia observă pentru prima oară ce frumoșete neîmpomenită devenise fata asta, cu ochii ei

mari și strălucitori, cu pomeții înalți și părul blond închis. Și din nou se întrebă, cum o fi arătat mama acestei fete.

Soția lui Brigham.

- Mă simt ca ursul din Yesler's Hall, spuse Charlotte. Privirea ei era îndreptată tot spre corabia ancorată în port.

- Ceva la care să te uiți și pe care să-l comanzi.

Lydia îi cuprinse ușor umerii.

- Crești și devii o femeie, Charlotte, și lucrul acesta e atât de minunat și emoționant dar are și părțile lui proaste.

Charlotte îi aruncă o privire recunoscătoare, apoi se încruntă.

- Cel mai probabil este că mă voi căsători cu un muncitor oarecare și voi locui într-una din cele șase căsuțe.

Ideea de a întemeia un cămin într-un loc atât de liniștit și micuț ca Quade's Harbor îi părea Lydiei foarte atractivă, dar Charlotte era mult prea tânără și prea plină de viață. Dispoziția ei se schimba mereu, lucru cauzat de schimbările ce se petreceau în corpul ei. Fără nici o îndoială că se gândea la mama ei, ceea ce nu era și cazul lui Millie, și îi ducea dorul.

- Nu trebuie să te căsătorești dacă nu vrei, o asigură Lydia, deși nu era nici ea sigură. Brigham era în multe privințe cam demodat și exista posibilitatea ca el să considere ca fiind dreptul său alegerea unui bărbat pentru Charlotte, de îndată ce i-ar fi venit timpul de măritiş.

Vaporul mergea monoton, iar Charlotte se îndreptă spre Millie care stătea pe lada cu provizii. Lydia zâmbi când o văzu cum fură două portocale din cutie.

Era încă lumină când șalupa ajunsese la destinație, dar spre mirarea Lydiei Devon nu era la șantierul său și se întrebă dacă Polly nu cumva ajunsese înaintea lor. Poate că cei doi îndrăgostiți se împăcaseră demult ...

Domnul Harrington, contabilul lui Brigham, veni alergând pe deal în jos.

- Domnule Quade! strigă el de departe, Domnule Quade!

- Ce s-a întâmplat, Harrington? întrebă Brigham iritat și sări peste balustradă înainte ca vaporușul să fie ancorat de chei. Ce-i cu scandalul ăsta?

Bietul Harrington abia mai râsufla.

- Domnul Devon a avut un accident, spuse el gâfâind. A căzut ieri pe când lucra în pădure ... Mă tem că e destul de grav.

Lydia se clătină neajutorată și observă obrajii lui Brigham pâlind. Acesta îl apucă pe Harrington de guler și-l scutură fără milă.

- Unde-i Devon?

- În casă, răspunse Harrington, l-au dus în casă.

După ce-i aruncă Lydiei o privire acuzatoare și rugătoare totodată se întoarse și alergă în susul dealului.

Capitolul 10

Brigham se opri gălăind la capătul patului mare, pat în care el și Devon veniseră pe lume.

Fața lui Devon era plină de vânătăi, ochii i se umflaseră. O tăietură adâncă pornea de la frunte și se prelungea în părul lipicios de sânge. Pieptul său gol arăta de parcă ar fi fost prelucrat cu un bici, iar brațul stâng îi era bandajat grosolan.

- Am făcut tot ce-am putut, spuse Jake Feeny ridicându-se din umbra patului. E rău, Brigh. Chiar că e rău.

Brigham își trecu mâna prin păr cu un gest neajutorat și se clătină. Ar fi vrut să urle, să strige, să se îmbete și să distrugă tot orașul, casă cu casă, scândură cu scândură. Dar știa că nu avea voce. El era Brigham, fratele mai mare și mai puternic care știa întotdeauna ce-i de făcut.

- Ați trimis după doctor? se informă el în timp ce se apropie de pat și atinse fruntea plină de sânge uscat a fratelui său.

Jake aprobă din cap.

- Sam Baker a luat cel mai bun cal și a plecat spre Seattle. Ne temeam că durează prea mult până vine șalupa.

Devon se mișcă ușor sub atingerea fratelui său, și Brigham își suflecă mânecile și se îndreptă spre ligheanul cu apă.

- Cum s-a întâmplat? întrebă el în timp ce umezea un prosop curat cu care șterse apoi fruntea plină de sânge a lui Devon.

Jake avu nevoie de un moment pentru a se aduna. Era de foarte mult timp la firmă și frații Quade erau într-un fel "familia" lui.

- Nebun afurisit, spuse bătrânul într-un târziu și privi figura lui Devon cu furie drăgostoasă.

Cu coada ochiului Brigham observă apariția Lydiei, și i se păru că prezența ei îi dă puteri noi.

"Smintitu" ăsta s-a urcat într-un copac ca să-i taie vârful, continuă Jake. N-a vrut să-l lase pe Immerson să se urce, deși știm cu toții că suedzul e cel mai bun. Treaba aia afurisită s-a rupt sub el. Jake își stăpâni un suspin și-și trecu mâneca peste ochi. A căzut de la vreo zece metri, Brig.

Brigham evită să se uite la Devon căci nu putea suporta imaginea acestuia. În schimb privirea îi alunecă spre Lydia într-o rugămintă mută după sprijin și consolare.

Charlotte și Millie se înghesuiau în prag pe lângă Lydia, dar aceasta reuși să le trimită de-acolo cu o vorbă blândă, apoi intră în cameră și închise ușa. Faptul că o avea cu el era pentru Brigham ca o cană cu apă rece pentru un însetat.

- Du-te jos și pregătește ceva de mâncare, îi spuse ea lui Jake, apoi se apropie de Devon și-i cercetă fruntea. Fetele sunt obosite și flămânde și au nevoie de apă caldă pentru o baie.

Jake dădu din cap aprobator și dispăru.

Lydia își îndreptă privirea asupra lui Brigham.

- Ai grijă, Brig, spuse ea încercând să-și amintească de când îl tutuiește. Știu că în momentul acesta nu ai control asupra sentimentelor tale, dar gândurile ți le poți controla. Căci tot ceea ce-ți trece acum prin cap, se transmite fratelui tău.

pentru că voi sunteți mult mai apropiați decât alți frați și nici măcar nu pot accentua destul de tare cât de important este să ai încredere în puterea lui, în capacitatea și voința lui de a trăi.

Brigham nu pricepu tot ce spusese ea, dar vorbele ei îi întăriră oarecum sufletul iar el își îndreptă puțin umerii.

- O să fac tot ce pot pentru a-l ajuta, răspunse el fixându-și fratele de parcă în felul acesta ar fi putut transmite o parte din puterea sa acestui corp suferind. "Totul", repetă el parcă făcând un jurământ.

Lydia se apropie de Brigham punând mâna ei pe a lui, care tot mai ținea prosopul umed. Brigham prinse puteri noi, și o nouă senzație îi străbătu corpul ca un fulger, și se întinse ca un foc în pădure.

- Mai adu-mi niște apă, îl rugă Lydia și-i luă prosopul cu care curătasese rănilor lui Devon. Am nevoie de săpun, whisky și cârpe curate ... Și spune-i lui Jake să dezinfecteze niște ace de cusut în apă clocotită. Făcu o pauză gândindu-se. Maș de pisică probabil că nu aveți în casă, voi folosi mătase de cusut.

Brigham se îndreptă nesigur către ușă; o senzație pe care n-o putea identifica îi pusese un nod în gât.

Lydia îl cercetă cu privirea, se apropie de el și-l alungă din cameră.

- Adu-mi ce-mi trebuie, spuse ea de parcă ar fi vorbit cu un copil. Și pe urmă ar fi cel mai bine dacă te-ai retrage undeva și-ai prelua controlul asupra gândurilor tale. Dacă asta îți va reuși, se vor liniști și sentimentele și Devon va simți. Îi va da ceva de care să se țină - o lumină în întuneric.

Brigham ridică mâna, îi atinse ușor obrazul și plecă. Nu era greu să facă rost de lucrurile cerute de Lydia, dar nu dorea să-l lase singur pe Devon.

Recunoscuse totuși, cât de rațională era propunerea Lydiei. N-avea voie în nici un caz să-i transmită lui Devon temerile sale și groaza; toate aceste sentimente i-ar fi făcut rău fratelui său. De aceea Brigham făcu ce-i recomandase Lydia.

părăsi casa și se îndreptă spre căsuța de pe deal neluând în seamă ploaia ce cădea asupra lui.

Ajuns acolo aprinse lampa cu petrol, făcu foc în șemineu, și se așeză în vechiul balansoar sprijinindu-și capul în mâini.

Supărat, Brigham începu să-și ordoneze gândurile.

Devon era tânăr și puternic.

Devon avea toată viața înaintea. Avea vise și oameni care-l iubeau.

Devon se va însănătoși. Va trăi.

Lydia clăti rănilor lui Devon cu o grijă infinită și în același timp îi șoptea cuvinte liniștitoare. Îi cusă rana de pe frunte cu ață fină și albă și dezinfectă cusătura cu whiskey. Ajutată de Jake, care între timp se liniști în măsura în care putea fi folosit la ceva, îi bandajă coastele și cercetă cu degete îndemânate ruptura brațului stâng. Oasele trebuiau aranjate, dar auzind gemetele chinute ale lui Devon, Lydiei îi dădură lacrimile.

Îl rugă pe Jake să aducă gheață pe care o trecu peste buzele uscate ale lui Devon.

- Te vei face sănătos, Devon, îl informă ea cu o figură serioasă ce nu se lăsa contrazisă. Ești destul de tare iar noi avem nevoie de tine - Polly, Brigham, Jake, fetițele și eu. Noi toți avem nevoie de tine, Devon.

Un geamăt slab se auzi și el încercă să ridice o mână. Lydia observă că Devon era conștient, se aplecă peste el și-l sărută pe frunte. Următoarele zile vor fi cam grele, Devon, șopti ea și-l mângâie drăgostos pe păr. Vei fi deseori ispitit să renunți, dar asta nu ai voie s-o faci. Dacă ne părăsești, toate lucrurile frumoase pe care ți le-ai propus pentru viitor nu se vor întâmpla. Copiii tăi nu se vor naște nicicând, o ramură întreagă a familiei Quade se va pierde la fel ca tot ce ai realizat tu până acum.

Un instinct o determină să-și ridice ochii și o văzu pe Polly stând în ușă, tremurând, cu hainele șifonate și părul ciufulit de vânt și ploaie. Se ținea strâns de tocul ușii cu ochii ei negri mari de groază. Lydia se repezi la ea și o prinse de braț.

- Dacă acum începi să plângi, Polly, vei strica tot ce am reușit până acum, îi șopti ea. Dacă nu poți să fi tare - mai tare decât ai fost vreodată - atunci Devon se va descurca mai bine fără tine.

Polly privi spre Devon mușcându-și buzele. Dar apoi dădu din cap aprobator, se apropie de Devon și luă mâna lui sănătoasă într-a ei. Fără să spună ceva îl sărută ușor pe gură.

Lydia îi aduse un scaun și Polly se așează fără să lase mâna lui Devon.

- Domnișoară McQuire?

În ușă stătea Millie cu ochii mari. Lydia o atinse ușor pe umăr.

- Da, Millie?

Micuța înghiți în sec.

- O să moară unchiul meu?

Lydia trase copila spre ea și o duse către scări. Văzuse prea des moartea pentru a nu ști cât de repede și de neașteptat poate să vină aceasta.

- Sper că nu, spuse ea pentru că nu găsea corect să o mintă. Astă seară nu se mai poate face nimic pentru el. Cel mai bun lucru este să mergeți le culcare și să vă gândiți la unchiul Devon așa cum era el. Adormiți cu gândul că este sănătos și puternic ca întotdeauna. Crezi că ați putea face asta pentru el?

Millie aprobă din cap.

- Îi voi spune și Charlottei.

Lydia o sărută.

- Mulțumesc, Millie.

Charlotte aștepta în capul scărilor și părea la fel de îngrijorată ca toți ceilalți. Probabil că auzise discuția dintre Millie și Lydia căci spuse:

- O las pe Millie să facă baie prima și după aceea am să-i citesc o poveste. Măine dimineață avem voie să-l vedem pe unchiul Devon?

- Poate, răspunse Lydia și o mângâie pe obraz. Vorbim la micul dejun, bine?

Millie și Charlotte schimbă o privire.

- Bine, răspunseră ele în cor.

După ce fetele dispărură în bucătărie Lydia simți că nu mai suportă să stea în casa aceea. Se îmbracă cu o pelerină cu glugă, luă un felinar și porni spre căsuță în speranța că-l va întâlni pe Brigham. O lumină slabă pătrundea printre copaci și-i arăta drumul.

Când ajunse la cabană era udă până la piele în ciuda pelerinei și felinarul se stinsese din cauza aerului umed. Ciocăni de mai multe ori dar cum nu răspundea nimeni era pe punctul de a intra neinvitată, când apărură Brigham în prag, mare, vital și tulburat de cele mai tari emoții.

Făcu un pas înapoi și Lydia trecu repede pe lângă el spre șemineul în care ardea un foc plăcut. Se dezbracă de pelerină răsuflând ușurată.

- Cum îi mai merge? glasul lui Brigham era aspru ca sunetul unui ferăstrău în acțiune.

- Având în vedere împrejurările, destul de bine, răspunse Lydia liniștită. Dar n-am venit pentru Devon, ci pentru tine.

O trăsătură aspră apărură pe chipul lui Brigham.

- N-ar fi trebuit să părăsești casa într-o noapte ca asta, spuse el. Ai fi putut avea greutăți.

Lydia oftă și-și scutură fustele umede.

- Dacă m-aș fi temut de greutăți, Brigham - răspunse ea - nici n-aș fi venit în vest.

El o privi lung.

- Fetele ce fac?

Lydia zâmbi.

- Poți fi mândru de ele. Charlotte și Millie se comportă ca niște mici domnișoare.

Își întoarse fața de la Lydia și privi flăcările de parcă acestea i-ar fi putut da soluția la toate problemele la care el nu găsea răspuns.

- Devon e cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, spuse el după o lungă tăcere. Când eram mici mă lăsam pedepsit în locul lui când făcea vreo prostie. Pur și simplu nu puteam să mă uit cum îl biciuiau.

Inima Lydiei se opri de groază. Făcu un pas spre el.

- Îl biciuiau? repetă ea impresionată.

Brigham rânji dar în ochi și în voce nu avea pic de umor.

- Cred că pe tata îl durea mai tare decât pe noi. Cu inima nu era niciodată acolo.

- Și totuși te pedepsea pe tine în locul fratelui tău? întrebă ea consternată.

- Făceam mereu în așa fel încât să par eu cel care merită bătaie. Și asta s-a întâmplat de nenumărate ori.

Lydia se întoarse spre Brigham și-și încrucișă brațele peste piept.

- Sper că nu aplici aceeași metodă și copiilor tăi, spuse ea tăios.

- N-aș putea să văd cum ar fi bătute Charlotte sau Millie. Brigham oftă.

- Fii fără griji, Lydia, nici eu n-aș putea. Și probabil că asta este motivul pentru care fac tot ce le place și se comportă ca sălbaticile.

Lydia n-ar fi putut spune mai târziu ce o determinase să-și lase deodată capul pe umărul lui Brigham. În același moment afară fulgeră pe undeva iar lumina fulgerului lumină pentru o clipă camera întunecată.

Brigham cuprinse umerii Lydiei și o privi aproape mirat. Apoi o sărută pe neașteptate.

Un fior plăcut o trecu când Brigham îi atinse colțul gurii cu limba și un al doilea fulger coborî spre ei când ea deschise buzele pentru a-i răspunde la sărut. Cu un suspin neajutorat închise ochii și se lipi de el.

Nu protestă, nici n-ar fi fost în stare, când Brigham îi cuprinse fundul, o ridică ușor și o strânse și mai tare la piept.

Trupul lui tare și masculin și excitația evidentă păreau să fie sursa fulgerelor din trupul ei plin de o intensitate arzătoare.

- Du-te acasă, șopti el răgușit înainte să o desprindă de el și să-i prindă fața în palme. Du-te înapoi, Lydia. Imediat.

Lydia nu mai era capabilă de nici un gând limpede. sentimentele îi erau mai răvășite ca oricând și mintea îi lucra atât de încet de parcă ar fi băut prea mult vin dulce. Dar, în ciuda căldurii ucigătoare, care-i curgea ca lava prin vene, nu i-ar fi venit niciodată ideea să se dăruiască lui Brigham. Vroia doar să-l țină în brațe și să fie ținută de el scăpând în felul acesta de lumea înșelătoare și nesigură.

- Rămân, îl contrazise ea și-i cuprinse talia. Brigham o sărută atât de pasionat încât ea se temu că-și va pierde echilibrul.

- Lydia, murmură el.

Ea își puse mâinile pe umerii lui și simți mușchii puternici sub degete. Alunecând cu mâinile mai jos simți inima lui bătând repede și cu totul altă emoție o încercă.

Încet începu să-i descheie cămașa și deși el murmură slabe cuvinte de protest, nu încercă să o împiedice. Gemu încet când Lydia își lipi obrazul de pieptul său.

O ridică în brațe și o strânse tare.

- N-ar fi trebuit să vii, spuse el.

Lydia nu înțelese la ce se referise el, dacă ea n-ar fi trebuit să vină la cabană sau la Quade's Harbor, dar oricum îi

era indiferent. Era ca vrăjită și nu-și mai dorea nimic decât să fie aproape de Brigham.

Ochii lui gri exprimau mândrie, dar și o tăcută rugămintă când se aplecă și o sărută din nou.

După ce o sărută, o luă în brațe și se îndreptă cu ea spre pat, și deși mâinile îi tremurau de pasiune, mișcările îi erau tandre și atente de parcă ar fi ținut în brațe o păpușă de porțelan foarte scumpă. Încet, începu s-o dezbrace.

După ce o dezbracă și de ultima haină începu să se dezbrace și el. Lydia îl privea fascinată. Trupul lui Brigham era puternic și musculos, iar el era fascinant de masculin și atât de minunat încât Lydiei i se tăie respirația.

Brigham se întinse lângă ea și-și lăsă mâna să alunece ușor peste sânii ei, îi mângâie sfărcurile gingașe până se întăriră. O sărută pe gât, pe obraji și pe bărbie iar când degetele sale alunecară de-a lungul trupului ei în jos, Lydia simți o dulce fierbințeală în toate membrele.

Închise ochii și se întinse gemând când mâinile lui se apropiară de centrul feminității ei trezite de curând. Căldura declanșată de mângâierile lui experimentate devenea tot mai insuportabilă. Își simțea inima bătând până în gât, ba chiar până pe buze și deodată își dădu seama că acest moment îi fusese hărăzit de la începutul începuturilor. Ca și cum s-ar fi născut numai pentru a fi instrumentul la care să cânte acest bărbat...

Brigham îi desfăcu picioarele și-și făcu loc între ele, apoi alunecă încet mai jos. Lydia îi simți buzele fierbinți pe burtă, sărutările lui îi lăsau urme de foc pe piele.

Era scandalos, Lydia savura această plăcere cum nu savurase niciodată altceva. Pielea îi era umedă de sudoare, inima îi bătea ca nebună, iar capul i se zbatea de pe o parte pe cealaltă ca în extaz.

Mângâierile și sărutările lui Brigham deveniră tot mai intense și Lydia scoase un strigăt de plăcere când îi simți buzele între picioare.

Brigham o transpuse într-o stare de dorință oarbă și Lydia se învătea de pe o parte pe cealaltă gemând și strigând de plăcere. Dar Brigham nu încetă să o excite, să-i sporească plăcerea, își continuă dezmierdăriile ținând-o strâns până când asupra Lydiei se abătă o furtună de senzații care o purtară pe tărâmurii necunoscute.

Mirată de această nouă experiență nemaipomenită și crezând că Brigham o va lua acum, își întinse brațele spre el. Dar spre mirarea ei, el se întinse lângă ea și o trase înspre el.

-Brigham, șopti ea plină de dorință.

Buzele lui îi atinseră tâmpile.

-Nu în noaptea asta, dragostea mea. Nu, atâta timp cât nu ai control asupra sentimentelor.

Sufletul Lydiei se strânse de singurătate și dezamăgire în timp ce rațiunea, care tăcuse în tot acest timp, triumfă.

Brigham avea dreptate, ea nu era în toate mințile. Gemuse sub mâinile și buzele lui, se întinsese ca o târfă, i se oferise ca un mieluşel și suspinase de plăcere când o satisfăcuse.

Și toate acestea din cauză că era isterică de atâta grijă, bolnavă de frică pentru Devon pe care-l iubea ca pe un frate. Dorise să-l consoleze și să se lase consolată de el dar aceasta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă ar fi avut mintea limpede.

Începu să plângă încet străduindu-se să nu se trădeze cu vreun sunet. Dar Brigham observă, o mângâie pe obraz și-i șterse lacrimile cu degetul.

-E-n ordine, Lydia, spuse el răgușit și o strânse mai tare în brațe. Am mers prea departe, recunosc, dar nu se va mai întâmpla niciodată. O sărută, foarte neromantic, pe vârful nasului. Îmi pare rău.

Lydia se gândi la senzațiile pe care el le trezise în ea și-și aminti de acel moment scurt și glorios în care sufletul părea să i se desprindă de trup, pentru a se uni cu sufletul lui.

-N-aș vrea să-ți pară rău, îl ruga ea cu o tristețe mută, dar nu avea să-i dea nici o explicație și chiar dacă ar fi avut n-ar fi putut să scoată din ea nici un cuvânt.

Brigham o mai ținu mult timp în brațe, ceea ce era ca un balsam pentru sufletul ei răvășit. Cât de des consolase ea pe alții și ce rar primise consolare! Într-un anume fel, îmbrățișarea lui Brigham era mult mai frumoasă și mai îmbătătoare decât mângâierile sale.

La un moment dat Lydiei îi trecu prin cap faptul că un asemenea schimb de senzații între bărbat și femeie ar trebui să fie reciproc. Întinse timidă mâna și-i atinse organul tare.

Când i-l cuprinse, Brigham gemu ușor, înjură încet și-i îndepărtă mâna.

- Mă străduiesc să fiu un gentleman, spuse el. Dar dacă mai faci încă o dată lucrul ăsta, nu iau nici o răspundere asupra mea. Ai înțeles?

Ochii Lydiei se făcură mari la auzul tonului periculos dar era și curioasă de ce-i putea face. Dacă era asemănător cu ceea ce tocmai o învățase sau poate chiar mai bine, n-avea de ce să fie gentleman - pentru că nici ea nu va mai fi o doamnă.

- N-am știut cum se simte, spuse Lydia încet.

Brigham gemu chinuit și se desprinsese de ea.

-Te rog, Lydia, încetează să vorbești despre asta! Abia mai suport!

Cuprinsă de o rușine copleșitoare, Lydia se ridică în capul oaselor și întinse mâna după haine. Fața îi era roșie, roșie și buza de jos îi tremura. Cum să mai dea ochii cu Brigham după toate ce se întâmplaseră?

Mâna lui cuprinse umărul ei drept.

-Am nevoie de o femeie, explică el pe un ton mai degrabă lucid și căruia îi lipsea acea căldură necesară. Fetele

mele au nevoie de o mamă, acum mai mult ca oricând. Te mai întreb încă o dată - te măriți cu mine?

Avusese nevoie de toată puterea ei pentru a se ridica din pat și a se îmbrăca. Știa că Brigham îi urmărea fiecare mișcare, dar nu era nimic de făcut căci cabana avea o singură cameră.

-Știu că am venit în portul Quade Harbor cu condiția să mă căsătoresc cu tine, spuse ea cu voce tremurândă, și tragicul adevăr era că tare s-ar fi reîntors în pat pentru a se dărui lui Brigham, pentru a-l excita până când el le-ar fi dăruit satisfacția supremă. Dar pentru prima oară în viața mea mă văd silită să-mi încălc cuvântul. Nu mă pot căsători cu tine, Brigham.

Auzi arcurile patului scârțâind și se grăbi și mai tare cu îmbrăcatul.

Apoi îl simți pe Brigham stând atât de aproape în spatele ei încât îi simțea respirația caldă în ceafă.

- De ce nu? întrebă el încet.

Lydia își mușcă buza, ochii i se umplură cu lacrimi.

-Pentru că nu vreau un bărbat care nu mă iubește, șopti ea când reuși în slăbșit să adune putere pentru un răspuns. Ar fi mai rău decât niciunul.

Brigham nu spuse nimic și nici nu se mai atinse de ea. Lydia simți cum pleacă de lângă ea, incapabil sau indispus să-i dea ceea ce-și dorea ea cel mai tare de la el. În momentele imediat următoare începu să plângă după visul pe care Brigham mai întâi i-l oferise și apoi i-l refuzase.

Capitolul 11

Vroia să se întoarcă singură acasă și ar fi rupt-o la fugă dacă n-ar fi fost întârziată de aprinderea lămpii și de îmbrăcarea pelerinei, dar Brigham nu-i permise o asemenea evadare.

O lăsă să aștepte blocându-i ușa cu corpul în timp ce se îmbrăca. Ochii săi scânteietori transmiteau un mesaj clar:

- Încearcă liniștită - încearcă numai să treci de mine!

Lydia îl fixă fascinată apoi se întoarse cu spatele și încrucișă brațele pe piept. Măine durerea mea va fi atât de mare, încât nici nu voi mai putea să mă uit la Brigham, se gândi ea și-și suprimă un suspin acoperindu-și gura cu mâinile.

Spre surprinderea ei, Brigham atinse ușor umărul.

- Bineînțeles că nu vreau ca tu să te chinui, spuse el aspru. Este foarte natural ca o femeie să se comporte așa când este iubită, nu e nimic rușinos în treaba asta.

Lydia roși puternic și se miră din nou de capacitatea lui de a-i citi gândurile.

- Hai să mergem înapoi, se rugă ea. Vreau să văd de Devon. Între timp o fi venit și doctorul.

- Da, aprobă Brigham oftând, îi puse Lydiei pelerina în jurul umerilor și aprinse felinarul.

Acum ploua și mai tare și Brigham era ud până la piele când intrară în bucătăria casei. Așeză felinarul pe masă și ieși tăcut pe coridorul întunecat, îndreptându-se spre scări.

Dură vreo câteva minute până când Lydiei îi reveni simțul practic și atunci puse pe sobă apă pentru ceai. Hainele îi erau ude și nici ea, nici Brigham nu aveau voie să răcească tocmai acum. Tocmai scosese o cană cu zeamă de lămâie și un borcan de miere din cămară, când auzi pași pe scări.

Brigham, gândi ea, simțind o mână de gheață în jurul inimii.

Dar nu era stăpânul casei cel care ieșise din umbră, ci căpitanul McCanley. Apariția sa o șocă pe Lydia într-așa măsură, încât trebui să se așeze pe un scaun părăsită de puteri.

Asta nu poate fi adevărat, gândi ea neîncrezătoare, privindu-l printre degetele mâinii.

Dar el îi spuse zâmbind.

- Bună, Lydia, și se apropie de ea, un bărbat zvelt cu un surâs cuceritor și cu păr brunet și rebel. Lydia cuprinse cantul mesei.

-Ce...?

Căpitanul McCanley cu firea lui plăcută și șarmul tipic al sudiștilor, nu arăta mult mai discret decât în acea infirmerie îndepărtată, când era pe cale să-și piardă brațul din cauza unui chirurg avid după premii. Doar că acum părea mai sănătos și mai puternic.

- Mă minunez mereu cât de mică este lumea, spuse el.

Lydia înghiți în sec. Apariția căpitanului McCanley îi adusese în amintire toate grozăviile războiului, în timp ce prezența sa - și faptul că trăia - îi demonstra în același timp, că viața mergea înainte la fel de regulat și de neschimbat ca și în anii tinereții.

- Ce faceți aici? întrebă ea când își recăpătă graiul.
Căpitanul oftă.

- Războiul a schimbat Sudul foarte tare, răspunse el cu tristă resemnare. Soția și copilul mi-au murit de febră galbenă și toate din jurul meu îmi aminteau de ei și de zile mai bune. Până la urmă m-am angajat ca medic pe un vapor, ENCHANTRESS, cu care am navigat în jurul lui Kap Horn. Eram de câteva zile în Seattle când am întâlnit un om care căuta un medic pentru portul Quade Harbor. Făcu o pauză și ridică din umeri. Și acum sunt aici. Ai făcut o treabă bună cu tânărul rănit, Lydia, adăugă el. Mai are câteva zile și nopți grele înaintea lui, dar cred că va trece peste ele.

Lydia ameți de ușurare. Devon se va însănătoși. Deodată în spatele ei începu să fluiera ceainicul.

-N-ai spus niciodată că sunteți medic, remarcă Lydia și-l privi țintă pe bărbatul care odinioară era dușmanul, pe care ea îl ajutase să evadeze.

McCanley râse încet.

-Majoritatea timpului eram inconștient de durere și febră, răspunse el. Apoi își atinse cu dragoste brațul drept și zâmbi. Îți sunt profund recunoscător doamnă McQuire, și cred că soarta mi-a dat acum ocazia să mă revanșez.

Lydia se uită cercetător la fața plină de mici riduri, dar încă destul de arătoasă și se întrebă cum l-ar putea privi cineva ca pe un dușman pe acest bărbat bun și blând.

-Veți rămâne în portul Quade Harbor? întrebă ea, ridicându-se de pe scaun cu picioarele tremurânde și luând niște câni din dulap.

-Posibil, răspunse căpitanul. Văd că locul acesta are nevoie de un doctor, iar eu am nevoie de un cămin. Se încruntă gânditor. Ce faci dumneata acolo, Lydia?

-Un leac împotriva răcelii. Doriți și dumneavoastră o cană?

Căpitanul McCanley zâmbi.

-Cu plăcere, aprobă el și se ridică. Cred că o să fie o noapte lungă.

-Rămâneți la Devon?

Doctorul dădu din cap afirmativ. Hainele sale, deși vechi și tocite, erau de cea mai bună calitate în ceea ce privește croiala și stofa, iar felul lui mândru de a fi îi amintea de căpitanului McCanley, cel cunoscut în război..

- Atunci vă aduc ceaiul sus. Lydia se întoarse și își făcu de lucru cu ceaiul. Își amintise deodată cât de simțitor era căpitanul McCanley și se temu că acesta ar putea să recunoască și partea mai sălbatică a naturii ei, o parte pe care o descoperise în această seară în brațele lui Brigham.

- Mulțumesc, răspunse el politicos.

Lydia se grăbi să aprindă un felinar și i-l întinse doctorului.

-Ce bine că sunteți aici, căpitane, spuse ea. Portul Quade Harbor are nevoie de dumneavoastră.

Cu un glas puțin obosit, căpitanul răspunse:

-Uită de căpitan, Lydia. Numele meu e Joseph.

-Joseph, repetă ea ascultătoare.

Într-o clipă Joseph, Lydia turnă ceai în câni și porni în căutarea lui Brigham. Acesta stătea pe coridor cu spatele rezemat de ușa camerei lui Devon și privea în depărtare de parcă ar fi fost în stare să vadă până în cel mai îndepărtat unghi al universului. Nu se schimbase, părul îi era ud și răvășit.

- O să răcești și-o să mori, spuse Lydia cu reproș și-l trase de mânecă pentru a-i atrage atenția.

Ochii săi goi trădau surpriză când o privi, aproape ca și cum ea l-ar fi chemat dintr-un loc îndepărtat. Și probabil că așa și era.

- Ce vrei? întrebă el atât de aspru de parcă ar fi uitat de tandrul episod din cabană.

Lydia cu siguranță că s-ar fi simțit rănită dacă nu și-ar fi construit din nou acele bariere interioare. Căci între timp își

dăduse seama că singura modalitate de a-și continua viața ca și până acum era să se comporte de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

- Vreau să bei asta, spuse rece și-i înmână cana cu ceaiul aburind. Și te rog schimbă-te. Nu avem nevoie de un al doilea bolnav în casă.

Brigham o studie uimit - se pare că puțini erau oamenii care-și permiteau să-i vorbească pe tonul acesta. Apoi luă cana și privi încruntat conținutul.

- Dacă nu e whisky aici, nu beau.

- Bineînțeles că nu e whisky, răspuse Lydia când se deschise o ușă și pe coridor apăru Millie. Sunteți un foarte rău exemplu pentru fiicele dumneavoastră, domnule Quade, adăugă ea, apoi, cu o privire severă, o trimise pe curioasa domnișoară Millicent Quade înapoi în camera ei.

Când vru să plece, Brigham o rețină :

- Nu am de gând să-ți fac jocul și să mă port de parcă n-ar fi fost nimic, domnișoară McQuire, explică el tăios. Nu sunt genul de bărbat care să ascundă adevărul. Pentru că lucrul acesta, draga mea, ar fi un exemplu rău pentru fetele mele.

Un fior de care se rușină o trecu pe Lydia când Brigham o atinse. La numai câțiva pași de ei zăcea Devon cu oase rupte și cu dureri insuportabile pentru un om, iar ea, Lydia, n-avea nimic altceva în cap decât să fie iar singură cu Brigham și să se piardă în beția dezmiertărilor lui...

- Tocmai tu îmi dai sfaturi! rupse tăcerea Brigham. Hainele tale sunt la fel de ude ca ale mele. Ar fi bine dacă te-ai schimba și te-ai încălzi puțin!

Vorbele în sine erau inofensive, dar în Lydia explodară ca niște mici ghiulele și-i aduseră în fața ochilor imagini ce-i dezlănțuiau pasiunea.

Îl măsură pe Brigham cu o privire supărată până acesta dădu drumul brațului ei, apoi se îndepărtă tăcută.

Își bău ceaiul, scormoni în focul din sobă, și se retrase în camera ei unde se schimbă de hainele ude și îmbracă o cămașă de noapte călduroasă. Apoi își uscă părul și începu să-l pieptene.

În alte împrejurări Lydia și-ar fi luat un capot și s-ar fi dus să vadă de Devon. Dar știind că acesta era pe mâini bune - căpitanul McCanley, adică Joseph și Polly - se lăsă pradă oboselii și se culcă.

Din fericire adormi repede și pentru prima oară după atâtea săptămâni n-o mai chinui nici un vis erotic. Când se trezi o observă pe Millie stând lângă ea, pe saltea.

- Oh! spuse copila mimând surpriza. Erai trează!

Lydia zâmbi.

- Da, ciudat, nu-i așa? Bănuia că Millie căuta consolare, iar ceilalți adulți din casă erau prea ocupați pentru a se ocupa de ea. Cum îți merge în dimineața asta?

Millie oftă exagerat.

- Acum, că a venit doctorul, mult mai bine. Și Charlotte l-a auzit pe tata spunând că unchiul Devon se va face bine. Se ghemui sub pătură și se lipi de Lydia. Mă bucur că există.

Lydia o trase mai aproape.

- Și eu, răspuse ea. Dar unde o Charlotte? Sau ar fi mai bine să întreb cine o să fie Charlotte în dimineața asta?

Millie chicoti.

- Cred că astăzi este ea însăși - dar oricum, e încă destul de devreme.

Lydia oftă.

- Ai dreptate. Dar hai să ne sculăm și să pregătim micul dejun, da? Îmi închipui că azi o să fie ceva agitație în casa asta.

În ciuda acestei decizii eroice mai rămaseră o vreme în pat ascultând ploaia ce bătea în geam.

Într-un sfârșit Lydia dădu păturile la o parte.

- Pariez că mă îmbrac și sunt înaintea ta în bucătărie, o provocă ea pe Millie.

- Hm... Millie se gândi scurt. Ce primesc în cazul în care câștig?

- Prăjitură cu ciocolată, propuse Lydia zâmbind.

- Prăjitură cu ciocolată! Millie sări din pat și fugi spre ușă. Pot să te ajut să o faci?

- Bineînțeles, răspunse Lydia. Nu se grăbi să-și aleagă cea mai frumoasă rochie cumpărată din banii lui Devon în San Francisco, apoi se spală pe față și pe dinți, își pieptănă părul și îl prinse într-o coadă simplă.

Când intră în bucătărie Millie o aștepta deja.

- Am câștigat, strigă ea triumfătoare.

- Fără îndoială, răspunse Lydia sec.

Jake pregătise deja micul dejun, în cuptor erau platouri cu sandvișuri cu șuncă și ouă. Lydia umplu două farfurii pentru ea și pentru Millie și se așezară la masa mare.

Dar abia începură să mănânce că își făcu apariția Brigham coborând cu zgomot scările și cu aceleași haine pe care le purtase și cu o zi înainte. Aruncându-i Lydiei o privire încăpățânată, se servi cu o cană din dulap și-și turnă cafea.

- După cum văd nu prea mi-ai ascultat sfatul, remarcă Lydia rece.

- Dorești să afli ce sfat o să-ți dau eu ție, Lydia, întreabă Brigham cu politețe glacială.

Lydia roși având în vedere sumedenia de posibilități scandaloase care-i trecură prin minte.

- Nu, spuse.

- Bună dimineata, tată, încercă Millie să păstreze pacea, ce amenința să se destrame. Ai fi de acord dacă m-aș duce acum la unchiul Devon. Îmi fac griji pentru el.

Brigham era un bărbat masiv cu o aură de severitate și autoritate dar sinceritatea liniștită a fiicei sale părea să-l

înmoaie. Se lăsă pe vine lângă scaunul ei și-i mângâie fețișoara cu degetul.

-Da, mititico, răspunse el, și-și puse mâna pe brațul ei.

Unchiul Devon arată puțin altfel decât de obicei, adăugă el pe un ton ce săgetă inima Lydiei, și probabil că nu te va recunoaște. Înțelege, așa-i?

Millie dădu din cap afirmativ.

- Da, tată, răspunse ea serioasă. Când o văzu plecând, Lydiei îi veni să alerge în urma ei rugând-o să mai rămână o clipă.

Dar bineînțeles că nu făcu una ca asta și după ce copila dispăru pe coridor, Lydia se trezi singură cu Brigham.

Înainte să poată spune ceva, Brigham se întoarse spre ea și ridică degetul amenințător.

- Nu vreau să aud morală, Lydia! spuse el când ea tocmai avea de gând să-l felicite că nu s-a ales cu o aprindere de plămâni. Am destule pe cap pentru a mai asculta și conferințele tale despre ceai cu lămâie și haine călduroase!

Lydia înlemni. Pentru nimic în lume n-ar fi recunoscut faptul că îi citise gândurile atât de precis ca o prezicătoare.

- Ciudat - nici n-aș fi ajuns la ideea asta, răspunse ea întepat. Ai mâncat ceva?

- Nu, spuse el aspru.

O furtună de sentimente se declanșă în Lydia și neîncrezându-se în glasul ei, se îndreptă iute și tăcută către scară.

Nu știa dacă era o ușurare sau o dezamăgire faptul că Brigham nu încercase să o oprească. Probabil amândouă, gândi ea rușinată, trecând prin coridor și îndreptându-se spre camera lui Devon.

Durerile amortite se abăteau asupra lui Devon ca loviturile unui ciocan uriaș. Și, deși într-o stare de vis, incapabil de a se reîntoarce la realitate, știa că ea era acolo. Simțea firea ei blândă - chiar și atunci când atingerile erau sub forma unor înțepături de ac sau repararea unui braț rănit.

Lydia.

Ea era cea care noapte de noapte veghease la patul lui și-l îngrijise neobosită, Lydia, cea care tot timpul îl asigurase că-l iubește.

Și el o iubea pe ea, lucrul acesta îl recunoscuse abia acum, și nu-și dorea nimic mai tare, decât să se căsătorească cu ea și să-i facă mulți copii. Încercă să-i pronunțe numele.

- Pssst, spuse o voce blândă și ceva rece și umed îi atinse fruntea rănită. Liniștește-te, dragostea mea, sunt cu tine și nu există nimic care să mă mai determine să te părăsesc.

Dragostea mea. Cuvintele și glasul acesta îl învăluiau pe Devon ca o plapumă moale și caldă, erau ca un balsam pentru rănilor sale. Ea îl iubea. Va rămâne la el, pentru totdeauna.

Lydia.

- Ar trebui să mănânci ceva și să te mai și odihnești, șopti Lydia către Polly, care stătea pe un fotoliu lângă patul lui Devon. Avea cearcăne sub ochi, părul îi era despletit și în dezordine, iar tenul ei de obicei impecabil avea acum o nuanță de gri. Te rog, Polly.

Dar Polly scutură din cap și înțepeni sub mâinile Lydiei ce se odihneau pe umerii ei.

- Nu-l las singur, răspunse ea.

- Nu-i vei fi de nici un ajutor lui Devon dacă te distrugi singură, spuse Lydia încet. Millie stătea pe covorul din fața patului lui Devon și se juca cuminte cu păpușile.

- Te rog, Polly - mănâncă ceva și întinde-te puțin. Rămân cu Devon până te vei întoarce.

Polly își aținti privirea asupra Lydiei, ochii ei aveau o sclipire bolnăvicioasă.

- Nu-l poți avea Lydia. Este al meu.

Lydia clipi pentru a-și stăpâni lacrimile și o mângâie pe umăr.

- Bineînțeles că este al tău, Polly, spuse ea.

Deși părea mai liniștită, Polly nu se clinti de lângă Devon, iar Lydia se văzu obligată să-i pregătească ceva de mâncare și să-i aducă în cameră.

Polly mănă de parcă era în transă, cu o expresie absentă și o privire ce părea să-l înghiță pe Devon.

Când se întoarse după tavă, Lydia aduse o găleată cu apă fierbinte pe care o vărsă în ligheanul de pe scria.

- Vino Millie, îi spuse ea fetei ce se juca pe covor.

- Doar vrem să facem prăjitură, nu-i așa?

Charlotte aștepta în bucătărie și în trei petrecură următoarea oră frământând aluatul, întinzându-l și făcând diferite forme din el. După ce făcură ordine și curățenie în bucătărie, Charlotte dispăru pe undeva prin casă, iar Millie se duse în salon cu păpușa.

Urcând din nou la etaj Lydia observă că Polly se spălase și îmbrăcată cu una dintre cămășile lungi de bumbac ale lui Devon, stătea lungită în pat, lângă el. Se lipise de el și chiar și în somn dădea impresia unei tigroaice gata de atac, în lupta pentru puil ei.

Lydia scoase o pătură din dulap și o întinse cu grijă peste prietena ei. Apoi luă ligheanul cu apa folosită și părăsi camera.

Afară ploua cu găleata.

Lydia o căută pe Charlotte și o găsi în camera de lucru a lui Brigham, stând într-un fotoliu cu un bloc de desen pe genunchi.

Tuși pentru a atrage atenția fetei asupra ei și o întreabă dacă are voie să vadă desenul.

Charlotte îi arată reproducerea uimitor de reușită a unei corăbii cu pânzele bătute de vânt. Este ENCHANTRESS, spuse ea.

- Nu găsești că este un nume minunat pentru un vapor?

- Da, aprobă Lydia zâmbind. Cred că pe această corabie a venit și doctorul McCanley în Seattle.

Charlotte privi iarăși marea și scoase un oftat tragic.

- Când va începe viața mea de-adevărat?

Lydia o mângâie ușor pe cap.

- Să nu crezi că e prea ușor să fii un om mare. Charlotte. Vei crește destul de repede, și vei părăsi această casă constatând că-ți vor lipsi foarte tare Millie și tatăl și unchiul Devon.

Charlotte se întoarse spre Lydia și o privi cu ochii ei luminoși, de culoarea chihlimbarului.

- Și tu îmi vei lipsi.

Lydia se aplecă și o sărută în creștetul capului.

- Și tu mie, micuța mea Charlotte cea dornică de aventuri. Am senzația că vei avea o viață foarte palpitantă.

Ochii Charlottei străluciră.

- Chiar? întreabă ea plină de speranță. Chiar crezi asta, Lydia?

- Da, răspunse ea și era foarte serioasă. Privind desenul fetei i se păru că vede un căpitan arătos și avu viziunea unui rai îndepărtat, cu flori exotice și oameni necunoscuți.

Fantezia mea a luat-o razna, gândi Lydia scuturând din cap.

Mai târziu, când ploaia încetă și se arată soarele, creșcurea și speranțele Lydiei și se hotărî să facă o plimbare împreună cu Millie și Charlotte. Auzind fluieratul ascuțit al vapoșului de corespondență, o luară în direcția portului.

Pe chei, așteptând sosirea vapoșului, stătea Joseph McCanley.

Inima Lydiei se strânse, Joseph va părăsi portul Quade Harbor.

Joseph văzu fetele jucându-se de-a prinslea la marginea mării și zâmbi. Râsul lor vesel se auzea prin aer ca o muzică. Lydia se apropie încet de McCanley.

Zâmbi forțat și spuse cu voce înăbușită:

- Pleci?

Joseph McCanley oftă și-i aruncă o privire dragăstoasă.

- Nu, am venit aici pentru a admira împrejurimile. Este extraordinar de frumos aici, nu-i așa? Locul acesta e atât de proaspăt și de neatinș de parcă Dumnezeu l-ar fi făcut abia ieri.

- Da, este adevărat, îi dădu ea dreptate puțin absentă. Cum îi merge lui Devon în dimineața asta? L-ai văzut?

Joseph zâmbi indulgent.

- Bineînțeles că l-am văzut, la urma urmei e singurul meu pacient. Nu și-a recăpătat încă cunoștința și cred că mai are dureri, dar posedă o voință de fier și nu mă îndoieste că va supraviețui. Deși există pericolul unor posibile... infirmități.

Lydia simți cum pâlește.

- Asta înseamnă că va rămâne infirm? șopti ea șocată. Știa că Devon mai degrabă ar fi preferat să moară decât să trăiască mai departe invalid. Doctorul arată cu degetul spre frunte.

- Hotărârea asta trebuie să o ia el însuși - aici sus.

Din nou se auzi fluieratul ascuțit și din cauză că Lydia nu pricepuse ce a vrut să spună doctorul, își concentră atenția asupra șalupei ce intra în port.

După ce aceasta fu ancorată și rampa coborâtă din șalupă debarcară mai mulți pasageri.

Primul era un bărbat cu părul alb, ciufulit și cu barbă deasă. Purta un costum negru, simplu și o pălărie rotundă, dar

ochii săi dădeau impresia unui om peste medie. Erau de un verde deschis și strălucitor și animați de un foc straniu. În spatele bărbatului coborî o femeie mare cu trăsături aspre, de a cărei rochie curată și tocită se țineau doi copii.

- Matthew Proophet, se prezentă bărbatul cu părul alb lui Joseph și Lydiei. Am venit aici pentru a propovădui cuvântul lui Dumnezeu.

- Bine-ați venit, spuse Joseph călduros și strânse prietenește mâna preotului.

Lydia se îndreptă spre femeie pentru a o saluta, dar aceasta ignoră mâna întinsă a Lydiei și spuse:

- Numele meu e Elly Collier - iar aceștia sunt băieții mei, Jessup și Samuel. Bărbatul meu a șters-o cu o indiană și ne-a lăsat fără nici un ajutor. Am auzit în Seattle, că pe-aici s-ar găsi de lucru.

Lydia o simpatiză pe doamna Collier din prima clipă din cauza firii ei simple și deschise și a curajului ei.

- Vă conduc la domnul Quade, se oferi ea.

- El e cel care angajează oamenii aici? se informă doamna Collier direct, fără a se mișca din loc.

-Da - ca să spun așa, cam tot ce există pe-aici este al lui, răspunse Lydia.

Joseph se ocupă de domnul Proophet, iar Charlotte și Millie îi cuceriră pe băieți imediat promițându-le prăjituri cu ciocolată. Lydia o conduse pe Elly la biroul lui Brigham.

Când femeile ajunseră la ciudata clădire, construită în interiorul copacului gol, Brigham tocmai ieși pe ușă, privind întrebător spre Lydia.

-Fratelui tău îi merge bine, îl asigură ea repede, apucă brațul puternic al femeii și spuse:

-Aceasta este doamna Collier. Caută de lucru - și dacă ai chiar și numai un dram de inteligență, Brigham, o vei angaja.

Capitolul 12

Elly Collier stătea mândră în fața lui Brigham, o femeie solidă îmbrăcată cu haine uzate și cu ochii de un albastru deschis, care văzuseră multă suferință.

- De fapt nu sunt o doamnă, spuse ea deschis. Zach și cu mine n-am stat niciodată în fața altarului.

Explicația ei declanșă un murmur general printre muncitorii din jur și mai mulți dintre ei începură să o studieze cu sincer interes.

Privirea Lydiei era ațintită asupra lui Brigham și aștepta curioasă hotărârea sa asupra soartei femeii. Și când acesta zâmbi având efectul unei raze de soare pătrunzând printre norii negri, Lydia fu cuprinsă de gelozie. Cât de mult i-ar fi plăcut să primească și ea un asemenea semn de recunoștință.

- Avem nevoie de o spălătoareasă în tabără, spuse el.

Nu-i mai dăruise Lydiei o a doua privire și era evident că o ignora conștient. Probabil că acum mă disprețuiește pe tru tot ceea ce s-a petrecut ieri între noi, gândi ea mâhnită. La urma urmei m-am lăsat dezbrăcată de el și sub mâinile sale

am gemut și m-am zvârcolit ca o târlă înfometată de dragoste...

O roșeață fierbinte îi coloră obrajii și conversația începu să treacă pe lângă ea, fără ca ea să priceapă vreun cuvânt.

Își încrucișă brațele în jurul corpului, gândindu-se la senzațiile minunate pe care le trezise Brigham în ea pe patul din cabană și avu impresia că re trăiește acele clipe.

- Am doi băieți, o auzi vorbind pe Elly când se trezi din vis și se concentrează din nou asupra conversației. Aș vrea să stea cu mine.

Brigham părea nerăbdător și dorea să pună capăt conversației.

- Bineînțeles, spuse el scurt. Atâta timp cât aveți grijă să nu stea în drumul oamenilor.

Se uită la Lydia, iar privirea sa era atât de rece precum îi erau vorbele.

- Ai grijă ca familia Collier să primească din magazin tot ce trebuie!

Lydia vroia deja să-i răspundă cum că nu este nici comisionar, nici angajată a casei, ca să-i comande el, dar apoi se gândi că-i mai bine să tacă. Și era clar că într-un fel se încurcase în păienjenisul orașelului și nu vroia să riște să fie alungată până nu avea ocazia să tragă ea sforile.

- Cu plăcere, răspunse ea cu o mică plecăciune în bătaie de joc. Lui Brigham nu-i scăpă acest mic gest căci un zâmbet îi apărură pe buze.

- Nu trebuie să-mi spui decât unde se află acest magazin, adăugă Lydia și se stăpâni să încheie fraza cu <cum dorește Luminăția Ta>.

Brigham arătă spre biroul său și spre o grămadă de hambare din spatele acestuia.

- Acolo, răspunse el scurt.

Magazinul nu era nici mai mult nici mai puțin decât o construcție din lemn destul de încăpătoare, cu geamuri prăfuite și podea din pământ bătătorit. Camera era plină de butoaie, saci cu făină și fasole, conserve, cafea și compot de fructe.

- Nu-i de mirare că Devon vrea să deschidă un magazin, remarcă Lydia și strâmbă din nas când intră împreună cu Elly în interiorul hambarului și auzi foșnetul unor șoareci sau șobolani invizibili, care se adăpostiseră la intrarea lor.

Dar reacția Ellyei era de altă natură.

- Ia te uită ce de provizii! exclamă ea zâmbind uimită și își propti mâinile în șoldurile late. Băieții mei vor fi fericiți să mănânce iarăși o porție adevărată de fasole! Făcu o pauză și se încrunță îngândurată. Șeful nu mi-a spus cât pot lua din toate astea.

Lydia era într-o dispoziție bună și fiind destul de isteată își ascunse mila care o cuprinsese.

- Luați câte puteți duce, spuse ea. Eu vă voi ajuta.

O căruță opri și cei doi băieți ai femeii - nu era mare diferență de vârstă între ei, să fi avut vreo șapte-opt ani - veniră alergând ca doi câței jucăuși.

Lydia îi ajută la încărcat, apoi așteptă până dispăru căruța, care îi ducea pe Elly și pe copii în tabăra din munți.

Simțea că în spatele ei stătea Brigham, îl simțea cu fiecare fibră a trupului, dar se întoarse abia când căruța dispăru după colț.

- Ar trebui să-ți fie rușine, spuse ea arătând spre șopronul murdar.

Brigham rânji.

- Știam eu, spuse el. Nu ești doar o yanke-ită emancipată, ci și o revoluționară. Următorul lucru pe care-l vei cere va fi probabil dreptul de vot pentru femei.

Avea ceva, bărbatul acesta, ceva ce o băga pe Lydia în priză.

- Dacă soarta acestei lumi ar fi în mâna unor tirani căpoși ca tine, ar fi mult mai mult haos pe lume decât este nevoie, răspunse ea supărată și nici măcar faptul că exagera foarte tare nu-i diminuea supărarea.

Brigham ridică o sprânceană, răbufnirea ei părea să-l amuze. Fără să dea atenție muncitorilor din apropiere care-i priveau cu coada ochiului, se apropie de Lydia și o privi zâmbind.

- Aseară pareă mă plăceai chiar foarte tare, constată el calm.

Lydia se înroși ca un rac și-și duse mâinile la obraji pentru a-i răci. Simțea că aude în vorbele lui propriile ei gemete și strigăte înăbușite scoase în beția de senzații.

- A fost o greșală din partea mea, răspunse ea nervoasă. Și ți-aș fi recunoscătoare dacă ai fi atât de drăguț și n-ai mai pomeni niciodată de treaba asta.

Un zâmbet care spunea multe apăru pe buzele lui Brigham, zâmbet care o atrăgea atât de tare de parcă ar fi fost vrăjtită. Brigham îi ridică bărbia cu degetul și pulsul ei o luă razna când el începu să vorbească cu voce joasă:

- Lydia... asta de aici este lumea reală care e cu totul altfel decât cum ți-o închipui tu în visele tale! În realitate - și asta o știm amândoi, micul meu yankeu - seara de ieri nu a fost decât începutul relației noastre. Iar când o să te iubesc serios, strigătele tale de plăcere vor avea și ecou.

Furia Lydiei ca reacție la o asemenea aroganță - și excitația produsă de cuvintele lui Brigham - erau atât de puternice încât pentru o clipă se simți pur și simplu paralizată. Și chiar dacă și-ar fi găsit cuvintele, nu știa nici o jignire care să se potrivească momentului.

Când în sfârșit își veni în fire - după o scurtă veșnicie, după cum i se păruse - îi întoarse spatele și se

îndreptă majestuos spre casă. Câțiva dintre muncitori fluierară și aplaudară când trecu prin dreptul lor, fapt care-i spori rușinea până la isterie.

Neîndrăznind să-și imagineze ce credeau muncitorii despre relația ei total nepotrivită cu Brigham Quade, regele munților, închise ochii și urechile la observațiile și rânjetele lor și se grăbi spre casă.

O ploaie ușoară se porni, ploaie care-i răcori obraji fierbinți și furia. Ajunse în dreptul casei, care la fel ca toate lucrurile din acest oraș și de prin împrejurimi îi aparținea lui Brigham, ezita să intre și se așeză pe scări.

Acoperișul verandei o apăra de ploaie, iar în stânga și-n dreapta intrării tufele de liliac spaniol răspândeau aroma lor ameliitoare amestecată cu mirosul de ploaie și pământ ud.

Își rezemă capul pe genunchi și se concentră asupra respirației până aceasta începu să se normalizeze. Apoi, simțind că este din nou ea însăși, se ridică și intră înăuntru.

Charlotte și Millie nu se vedeau pe nicăieri, dar acest lucru nu o îngrijoră, căci era o casă mare și fetele erau obișnuite să-și facă singure de lucru. Urcă scările la etaj, traversă coridorul și ajunse în fața camerei lui Devon.

Ciocăni încet, apăsă clanța și intră.

Între timp Polly se sculase și se îmbrăcase cu hainele curate pregătite de Lydia. Acum stătea lângă pat și spăla cu grijă pieptul lui Devon.

- Cum îi mai merge? întrebă Lydia încet.

Polly îi aruncă o privire.

- S-a mișcat de câteva ori. Cred că se va trezi în curând.

Lydia se apropie de pat.

- Lasă-mă să stau cu el cât timp tu ieși să iei puțin aer.

Polly păru să nu fi auzit.

- Dr. McCanley spune că Devon are cea mai puternică inimă dintre toți bărbații pe care i-a tratat el, răspunse ea puțin cam tare.

Lydia tăcu.

Polly încercă să-și stăpânească un suspin.

- Acum câteva minute a spus ceva, șopti ea. Numele tău - Lydia.

- Devon e foarte derutat, spuse Lydia liniștită. Nu trebuie să dai prea multă importanță cuvintelor lui. Faptul că cel puțin a vorbit e foarte încurajator.

Când se uită în sus la Lydia, pe obrajii tinerei femei curgeau lacrimi.

- Te rog nu mi-l lua pe Devon! o implora ea. Promite-mi că nu-l vei face să te iubească!

Lydia se apropie de Polly și o cuprinse în brațe.

- Nu sunt o seducătoare, răspunse ea. N-aș putea să-l determin să mă iubească nici pe Devon, nici pe oricare alt bărbat, nici măcar dacă aș vrea să fac acest lucru. Și acum du-te și ocupă-te puțin de tine. Te vei simți mai în puteri.

Polly șovăi, îi aruncă lui Devon o privire lungă și plină de dor, apoi părăsi camera.

- Lydia. Vocea sa era limpede deși puțin răgușită și aspră.

O ușoară disperare o cuprinse pe Lydia, dar se sili să rămână calmă.

- Bună, Devon, răspunse ea înainte de a se așeza în fotoliul în care stătuse Polly. Deși știa că nu o putea vedea îi zâmbi și-i luă mâna într-a ei.

- Îți pierzi timpul aici în pat, spuse ea înveselindu-l. Azi am văzut cuibul acela de șobolani căruia Brigham îi spune magazin. E timpul să te faci bine și să-ți reiei munca la construcția ta, pentru că, crede-mă, este nevoie de tine. Nu există magazin de unde să-mi cumpăr niște ață de cusut...

Ușa camerei fu deschisă și iar închisă și când Lydia ridică ochii îl văzu intrând pe prietenul ei Joseph McCanley. Părea mai odihnit decât ultima oară, se schimbaseră și avea în mână trusa lui medicală puțin uzată.

Deodată Lydiei i se păruse că vorbise prostii.

- Vroiam doar...

- Știu, o întrerupse Joseph calm.

- El e departe de noi, iar dumneata încerci să-l chemi la realitate. Îmi amintesc și azi de vocea dumitale din infirmeria aceea. Era ca un fazan auriu pe care eu îl îmbrățișasem și așteptam să mă scoată din întuneric și să mă ducă la lumină.

- Ce poetic, remarcă Lydia.

Joseph se apropie de cealaltă parte a patului, își deschise trusa și scoase un stetoscop.

- În fiecare om există o urmă de poezie. Cel puțin atunci când situația o cere.

Lydia nu era genul de om care-și făcea iluzii; după toată suferința pe care o văzuse nu mai credea nici în povești și nici în îngeri păzitori. Totuși pentru un moment își dori să se poată îndrăgosti de Joseph McCanley. Ar fi un soț bun cu firea sa blândă și felul său galant.

Își întoarse privirea. Ce femeie ar fi mai potrivită ca ea pentru a se căsători cu un doctor; cine în afară de ea poseda în tot ținutul acesta sălbatic cunoștințe și experiențe de soră medicală? Dar ar fi fost brutal și nedrept din partea ei să-l încurajeze pe Joseph McCanley, atâta timp cât exista Brigham Quade care-i făcea sângele să clocotească.

- Lydia.

Își ridică privirea către Joseph.

- Da? întrebă ea încet copleșită de emoțiile ce pluteau în atmosferă. Era conștientă nu doar de propriile ei sentimente, ci simțea și oarba străduință de a supraviețui a lui Devon și tăcuta căutare de stabilitate a lui Joseph.

- Când te-am văzut astăzi în bucătărie, începu Joseph așezând stetoscopul înapoi în geantă, mi-am spus: Joe McCauley, cerul pare să fie generos și cu un simplu muritor ca tine. Nu vreau să te mint Lydia, și să-ți spun că nu-mi doresc nimic mai mult de la dumneata, dar aș fi gata să mă mulțumesc chiar și numai cu un surâs sau o atingere pentru tot restul vieții.

Lydia coborî ochii în pământ.

- Ești prea direct, domnule, răspunse ea încurcată.

El oftă și se îndreptă spre geam.

- Trăim vremuri care-ți impun să fii direct, Lydia, iar Vestul este un loc unde nu poți reuși decât cu sinceritate.

Lydia își aminti de Elly Collier, care recunoscuse deschis în fața tuturor că nu fusese căsătorită niciodată, și de Polly, care-l luase pe Devon de bărbat cu ajutorul unor excocherii. Dar își aminti și de ea însăși, cum stătuse alături de Brigham pe acel pat îngust și cum acceptase ca mâinile sale să se joace cu simțurile ei ca un artist cu un instrument.

Da, se gândi ea, Vestul este un loc cu propriile lui legi care cer sinceritate absolută.

- Nu te iubesc, domnule doctor McCauley.

Joseph se întoarse spre ea și-i dăruî un surâs, care în alte împrejurări, înainte de a-l cunoaște pe Brigham, poate că i-ar fi provocat sentimente de tandrețe.

- Știu, răspunse el. Chiar dacă acel șrapnel m-ar fi nimerit atunci în ochi și nu în mână, aș fi totuși în stare să văd că iubești pe altul.

Se întrerupse și privi din nou pe geam.

- Brigham este un bărbat bine, dar de asemenea este dur și nu ține seama de nimic. Iubește munții aceștia mai mult decât va iubi vreodată vreo femeie și mai mult decât pe fiecele sale. Își ia energia din acest ținut, așa cum copacii își iau apa din pământ cu ajutorul rădăcinii; este o parte din acest loc, iar

acest loc este o parte din el. Odată și odată te va răni, așa cum rănește o floare de câmp călcată de cizma lui.

Lydia își umezi buzele. N-avea replică la aranjamentele lui Joseph, căci era adevărat ceea ce spusese. Dacă ar ajunge atât de departe încât îl va iubi pe Brigham, acesta probabil că ar distruge-o. Nu o avertizase chiar el că strigătele ei de plăcere vor avea ecou, dacă el va hotărî să o ia în posesie în mod serios?

Închise ochii și tresări când simți mâna lui Joseph pe umărul ei.

- Nu mă grăbesc, Lydia, spuse el încet.

Când ușa se închise în urma doctorului, pe care-l ajutase mai demult să evadeze, simți degetelui lui Devon în jurul mâinii ei.

- Se întâmplă zilnic ca femeile să se căsătorească cu bărbați pe care nu-i iubesc, șopti ea absentă.

După un anume timp bărbatul și femeia găsesc o bază comună pentru viața lor și atunci se înfiripă o adevărată prietenie între ei... Devon se mișcă și scoase un geamăt.

Lydia se ridică, umplu un pahar cu apă din carafa de pe noptieră, apoi îi dădu lui Devon să bea cu lingurița.

La un moment dat se întoarse Polly și își reocupă locul lângă pat.

Charlotte și Millie stăteau în bucătărie discutând aprins și deranjându-l pe Jake Funy la prepararea cinci. Lydia le făcu fetelor semn cu mâna.

- Ia veniți cu mine, voi două!

Fetele se uitară la ea așteptând să fie dojenite, dar Lydia le duse în salon unde se afla spineta și se așeză pe scăunel în fața instrumentului.

- Ar trebui acordată, spuse ea după ce Charlotte și Millie se așezară cuminiți în dreapta și în stânga ei. Dar cred că vom putea scoate din ea ceva armonios, nu-i așa? Apoi apăsă

pe clape și începu să cânte: *Blest be ties that bind... our hearts in Christian love...*¹

La cină Brigham își ocupă locul său în capul mesei. Charlotte și Millie mâncaseră mai devreme în bucătărie și se retraseră în camerele lor.

Matthew Prophet, preotul, conducea conversația.

- Acesta este un loc păcătos, explică el măsurând-o pe Lydia cu o privire severă de sub sprâncenele albe și stufoase, privire care o făcea răspunzătoare pentru tot ce se întâmpla dincoace de granița canadiană. Da, Da. Văd mult păcat în casa aceasta!

Joseph rânji, nu sări însă în apărarea Lydiei, și nici Brigham nu fu mai galant căci nu comentă nici el la auzul acestei observații.

- Eu personal, părinte, sunt de părere, spuse el, servindu-se cu o a doua porție de piure de cartofi, că în portul Quade Harbor este nevoie de chiar mai mult păcat, decât de mai puțin. De un bordel poate, sau de un Saloon.

Joseph scoase un sunet ciudat ce semăna cu un răs infundat, în timp ce Lydia începu să se supere. Căci, deși părintele era foarte obositor cu predicile sale interminabile, părea să fie totuși un bărbat cinstit și pios, iar Brigham n-avea nici un drept să se amuze pe seama sa.

- Domnul Prophet este oaspetele nostru, spuse ea tăios.

Ochii goi ai lui Brigham scânteiau amuzați.

- La fel ca și tine, pară el atacul ei.

Preotul se aplecă curios, de parcă aștepta ca Lydiei să i se transforme părul în șerpi, iar ei îi păru rău că nu avea puterea să-l transforme în stană de piatră.

- Locuiți aici, nu-i așa? dori bătrânul să știe.

¹ Binecuvântate fie sforile ce leagă inimile noastre într-o dragoste creștină(eng.)

- În această casă nu aveți cameristă?

Brigham își privi piureul rânjind.

Lydiei îi venea să-i pună toată oala în cap, pentru că savura situația penibilă în care se afla ea. Dar se sili să zâmbească.

- Eu... sunt guvernanta fiicelor domnului Quade.

- Domnișoara McQuire venise inițial în calitate de mireasă, o ajută Brigham. Fratele meu mi-a adus-o cadou din San Francisco.

Fața severă a lui Prophet se înroși, nasul său tresări de parcă ar fi adulmecat păcatul.

- Din câte știu în această casă locuiesc și doi copii nevinovați.

- Da, răspunse ea jenată. Charlotte și Millie sunt încă niște copii, e-adevărat.

Joseph chicoti și se înecă și Lydia simți privirea amuzată a lui Brigham.

Domnul Prophet însă nu o mai vedea decât pe Lydia, care se simțea ca o târlă amenințând morala casei.

- Dacă ați venit încoace pentru a vă căsători cu domnul Quade, de ce nu ați făcut-o?

Lydia inspiră adânc tremurând de nervi.

- Păreți foarte nerăbdător să cununați pe cineva, părinte, spuse ea gândindu-se cu exactitate la ce va spune în continuare. Bine - din partea mea. Puteți să ne introduceți, pe mine și pe doctorul McCanley, în statutul sfânt al căsătoriei chiar în seara asta, dacă vă convine.

Brigham scăpă furculița în fârfurie. O privire pe furiș o asigură pe Lydia că acestuia îi dispăruse veselia odată cu culoarea feței.

Joseph în schimb zâmbea și Lydia se rușină deodată de vorbele necugetate.

- Asta ar fi o idee bună, aprobă el și făcu o plecăciune cu capul foarte politicos.

Brigham bătu cu pumnul în masă.

- Nu! strigă el. În această casă nu va fi nici o nuntă - în orice caz nu între Lydia și bunul nostru doctor.

Toți ochii se îndreptară spre el.

O amenință cu degetul ca pe un copil și spuse pe un ton încet, dar foarte hotărât:

- Pe tot ce mi-e sfânt, Lydia... dacă nu încetezi cu tâmpeniile astea, le voi povesti acestor doi domni - și la toată lumea - de ce nu poți aparține altui bărbat în afară de mine!

Lydia se simți atât de umilită încât i se făcu rău.

- Te urăsc, șopti ea și se ridică cu genunchii tremurând. Te urăsc și te disprețuiesc!

- Așa? Nu mă provoca să-ți demonstrez că adevărul e cu totul altul, mârâi Brigham.

Lydia se opri, era prea furioasă și prea înfricoșată pentru a continua lupta aceasta verbală, căci la urma urmei, știa și ea, tot Brigham ar fi câștigat.

Cu o privire, o atingere sau pur și simplu prin putere de voință o putea obliga să-l dorească cu disperare.

Spre surprinderea ei se arătă neașteptat de iertător.

- Du-te, spuse el arătând spre ieșire.

Lydia părăsi camera în grabă, inima-i bătea ca nebună, iar sentimentele îi erau atât de răvășite încât nu era în stare să-și rânduiască gândurile. Atât de repede pe cât îi permiteau fustele ei lungi, alergă pe scări în sus și căută adăpost în camera ei unde se rezemă de ușă și respiră precipitat de parcă ar fi fost gata-gata să se înecce.

Era întineric, dar Lydia nu aprinse nici o lampă. Cuprinzându-și trupul cu brațele parcă ocrotitor, începu să se plimbe prin cameră.

Ani de zile reușise să-și controleze sentimentele, oricât de îngrozitoare lucruri văzuse. Acum însă, după ce supraviețuise războiului, trecuse și de călătoria primejdioasă în

jurul lui Cape Horn și când tocmai începuse să se descurce într-un ținut nou, cu totul străin, o întâlnise pe Nemesis a ei.

Brigham Quade.

Lydia se plimbă tot mai repede înainte și înapoi, înainte și înapoi, de parcă și-ar fi putut înfrunta soarta în felul acesta. Brigham îi descătușase toate acele sentimente pe care ea le controlase în mod sever atâta timp, iar acum se înălțau din ea asemeni nenorocirilor din cutia Pandorei. Durerea ei era atât de copleșitoare, încât căzu în genunchi pe covor.

Suspînând încet îl auzise pronunțându-i numele. El ingenunche în fața ei și-i prinse fața în palme.

Brigham.

- Nu mă atinge, șopti ea cu ultimele puteri.

Brigham o luă în brațe și-și îngropă fața în părul ei.

- Dă drumul la toate chinurile, insistă el cu gingășie. Dumnezeu mare, Lydia, nu poți îngropa în tine un război întreg! Dă-le drumul la toate!

Degetele ei se încheștară în cămașa lui udă de lacrimi și toată suferința de pe câmpurile de luptă își făcu drum în afară ca un rău cu spume.

- Copii! suspină ea. Brigham, soldații accia erau niște copii...

Buzele lui îi atinseră tâmpile e, iar brațele o țincau strâns.

- Știu, micuțul meu yankeu. Știu.

Lydia auzea țipetele, zgomotul tunurilor și scârțâitul măcinător al fierăstraielei metalice pe oase omenești. Propriul ei țipăt și-l înăbușea în umărul lui Brigham.

El se sculă în picioare, o ridică și pe ea de pe jos și o duse în pat. Lydia plângea mai departe și s-ar fi ghemuit formând o minge protectoare dacă el i-ar fi dat voie și nu s-ar fi întins lângă ea ținând-o strâns lipită de trupul său. În ciuda greutății sale, patul tremura de plânsul Lydiei.

După un timp, fiind atât de extenuată încât se opri din plâns, Brigham se ridică și o eliberă de pantofi, ciorapi și de rochie.

Apoi umplu un lighean cu apă și cu o cârpă umedă începu să-i ștergă ușor pielea înfierbântată. Acest lucru avu un efect foarte calmant asupra Lydiei și deși în interior se simțea rănită și sfâșiată, știa că de-acum înainte va prinde puteri cu fiecare zi ce avea să vină. Trecură de o barieră și pășise într-o nouă fază a vieții, ceea ce aduse cu sine considerabile transformări ale personalității ei.

După ce o spălă - era ceva aproape ceremonial în afecțiunea sa dragăstoasă - se întinse din nou lângă ea.

Erau momente frumoase, care-i legau pentru totdeauna - la bine și la rău și chiar și în starea ei ușor debusolată. Lydia știa că această legătură nu s-ar mai fi putut rupe niciodată.

Se trezi în toiul nopții dintr-un somn binefăcător și-și simți sângele fierbinte prin vene. Brigham se află lângă ea, complet îmbrăcat, respirând adânc și regulat și ea realizează că-l dorea cu o intensitate ce o speria.

- Brigham? Lydia își ridică puțin capul, îi atinse gura cu buzele și-l mângâie cu părul peste față pentru a-l trezi. Brigham!

El deschise ochii și mârâi.

- Nu!

Lydia râse încet.

- M-ai compromis de-a binelea, Brigham. Dacă tot va trebui să trăiesc mai departe cu o proastă reputație, ceea ce cu siguranță că va fi cazul, mi-ar face plăcere să și savurez ceea ce mi-a' promis.

Brigham îi dădu o palmuță peste fund.

-Dormi mai departe, yankeule. Nu știu despre ce tot vorbești acolo.

- Lasă că știu eu, Brig. Mi-ai distrus reputația venind aici și dezbrăcându-mă și petrecându-ți noaptea în patul meu, și vreau să știu cum îți vei repara greșeala.

Vorbea serios. Nu era peste măsură de afectată, dar bună-cuviința trebuia respectată chiar și în această sălbăticie.

- Luându-te de nevastă! răspunse el, parcă mirându-se cum de nu a ajuns singură la concluzia asta. Era ea și cum angajase un tăietor de lemne sau ordonase o încălțătură de fasole.

- Cât de generos din partea ta, spuse Lydia tăios.

Din nou o mângâie pe fund.

- Cu plăcere, răspunse el foarte serios, apoi se lăsă din nou pradă somnului.

Capitolul 13

Lydia stătea liniștită lângă Brigham primind puterea și căldura trupului său și-i ascultă respirația regulată. Între timp se gândea la momentul în care își pierduse controlul și obrajii i se înroșiră la amintirea acelei clipe.

Fusese o experiență grea pentru ea, ceva, ce o rănise și o lăsase sfâșiată, și totuși se simțea acum mai fericită și mai plină de energie decât fusese vreodată. Senzațiile nu-i mai erau atenuate, dimpotrivă, erau atât de vii și de intense încât o umpleau de energie. Când nu mai putu să stăpânească această energie, se sculă și începu să se îmbrace.

Brigham ridică puțin capul, mormăi ceva și se uită la ea cu o privire adormită.

- Ce...?

Lydia zâmbi. Regele munților.

Își luă hainele și se refugie după un paravan.

- A fost foarte prietenos din partea ta să mă ceri de nevastă, Brig, îi strigă ea, și la început am fost chiar gata să-ți accept cererea. Dar apoi m-am răzgândit.

Dinspre pat se auzi o injurătură și patul scârțâi.

- Ce?

- M-am hotărât să nu mă mărit cu tine. Ieși de după paravan îmbrăcată. Bineînțeles că acum nu mai pot locui în casa ta. Oricât de antipatic mi-ar fi părintele Prophet, trebuie să recunosc că are dreptate. Dar pentru că nu vreau să le părăsesc pe Charlotte și pe Millie, aș dori - cu acordul tău, bineînțeles - să mă mut într-una dintre căsuțele de pe Main Street. Aș prefera-o pe cea albastră, în cazul în care n-ai promis-o încă nimănui.

Brigham se sculase în capul oaselor și o privea acum impresionat.

- Doar nu vorbești serios!

Lydia începu să-și pieptăne părul lung. Ca printr-o minune fusese eliberată de trecutul ei, un dar la care nu se așteptase niciodată. De atâta bucurie se simțea ca beată.

- Ba da, răspunse ea veselă.

Brigham întinse mâna după cizme.

- Se pare că ai uitat ceva, yankeule. Tu și cu mine, am petrecut împreună o noapte întreagă - în același pat! Dacă părăsești casa fără verigheta mea, ești ruinată.

Lydia termină cu pieptănatul și începu să-și împletească părul.

- Asta am crezut-o și eu la-nceput, recunosc eu ea zâmbitoare. Dar după ce-am reflectat puțin, am ajuns la concluzia că altfel stau treburile. Oh, normal că nu trebuie încălcate limitele bunei cuviințe, dar la urma urmei nu suntem nici în Maine, nici în Massachusetts. Portul Quade Harbor e un ținut de coloniști, Brigham, iar normele sunt puțin mai flexibile.

Se apropie de ea dar Lydia evită să se uite în oglindă și să-l privească de teamă să nu cadă din nou pradă farmecului său...

- Și ce se va întâmpla cu Millie și Charlotte? dori el să știe, pe un ton periculos de calm. Te îndrăgesc tare mult și ar fi o lovitură pentru ele dacă te-ar pierde.

Lydia zâmbi plictisită.

- N-am de gând să-ți abandonez fetele, Brigham; timpul meu îl voi dedica lor. Și dacă una dintre ele se îmbolnăvește, ferească Dumnezeu, le voi servi și ca soră medicală.

Brigham își ridică mâinile de parcă ar fi vrut să și le pună pe umerii ei, apoi le duse la loc.

- Casele din Main Street nu sunt mobilate, mormăi el cu privirea înspre fereastra cu perdele de dantelă.

- N-am nevoie de prea multe, răspunse Lydia fără să se alarmeze. Sunt obișnuită să mă descurc cu puțin.

Se ridică, scoase valiza și o așeză pe pat. Pe urmă începu să golească dulapul și scrinul. Brigham șovăi, privind-o încruntat, apoi brusc părăsi camera.

Faptul acesta zgudui puțin hotărârea Lydiei - dacă mândria i-ar fi permis, i-ar fi plăcut să devină soția lui Brigham. Dar să pornească o căsnicie știind că el nu avea aceleași sentimente pe care le avea și ea, era o hotărâre pe care pur și simplu nu o putea lua.

Puțin timp mai târziu părăsi camera, se îndreptă spre a lui Devon și ciocăni încet.

- Intră, strigă Polly.

Respirația regulată a lui Devon demonstra că se simțea mai bine. Umflătura de pe față se retrăsese, iar zgârieturile și juliturile nu mai arătau atât de rău. Experiența ei de soră medicală îi spunea că pacientul era pe cale de a se însănătoși.

Polly în schimb, arăta ca un personaj de tragedie antică. Slăbise și avea cearcăne; părul își pierduse strălucirea, iar hainele arătau de parcă nu le dezbrăcase o săptămână.

- Devon arată mai bine, pe când tu aproape că te descompui, constată Lydia sinceră.

Polly oftă dăruindu-i bărbatului ce dormea o privire plină de dragoste. Înghiți în sec și păru că vrea să spună ceva, dar se răzgândi și tăcu.

Lydia mai zăbovi o clipă înainte de a cobori în bucătărie. Aici Jake Funy făcea prăjituri acompaniat de sporovăiala veselă a fetelor. Lydia luă o farfurie din dulap și o umplu pentru Polly.

- Când ai timp, Jake, îl rugă ea, încălzește, te rog, niște apă pentru doamna Quade.

Jake roși de parcă Lydia l-ar fi invitat la vals, apoi aprobă din cap. Când ieși ducându-se după vană, Lydia se așeză la masă lângă fete și tuși ușor, pentru a se face observată.

Două perechi de ochi se îndreptară spre ea.

Lydia tuși din nou. Nu va fi ușor să le explice acestor copii pe care îi îndrăgea, că nu-i va lăsa baltă dacă va părăsi casa.

- Am vorbit cu tatăl vostru, începu ea vitează, și am ajuns la concluzia că pentru că nu suntem căsătoriți ar fi mai bine dacă aș locui într-una din casele de pe Main Street.

Charlotte întoarse privirea, dar Millie răspunse mirată:

- Cum așa, Lydia? Dar e foarte simplu! Nu trebuie decât să vă căsătoriți, atunci poți rămâne, iar Charlotte și cu mine am avea o mamă.

Inima Lydiei tresări dureros.

- Mă tem că nu este chiar atât de simplu. Un bărbat și o femeie n-ar trebui să se căsătorească dacă nu se iubesc.

Charlotte își mușcă buza.

- Unii oameni găsesc că tata n-arată rău, spuse ea. Are bani și o casă mare. Nu bate pe nimeni și nu țipă la noi. N-ai putea învăța cu timpul să-l iubești?

Ceea ce trebuie să înveți este să nu-l iubesc, se gândi Lydia tristă.

- Posibil, recunosc eu după o scurtă pauză. Dar și el ar trebui să mă iubească, dar nu e cazul.

Millie se desumflă.

- Oh.

Ochii Charlottei de culoarea chihlimbarului luceau umezi.

- E groaznic, Lydia! Așa m-am obișnuit cu tine.

Lydia le strânse mânuțele. Dar nu-i chiar așa de rău, ca și când nu ne-am mai vedea. Pur și simplu veniți voi la mine dimineața.

Charlotte se strâmbă. Millie însă întrebă entuziasmată:

- N-ar putea veni și Anna și ceilalți copii?

Lydia zâmbi.

- Bineînțeles! Vom avea propria noastră școală, noi șapte, mai întâi în sufrageria mea, apoi în noua casă comunală.

- Asta trebuie să i-o povestesc Annei! Millie sări de la locul ei și o luă la fugă înspre poartă.

- Vom avea o școală! O școală adevărată! strigă ea și dispăru.

Charlotte rămase pe locul ei și oflă resemnată.

- În curând te vei plictisi de portul Quade Harbor, spuse ea tristă. Și-atunci ne vei părăsi, iar noi vom fi și mai singure.

Lydiei îi stătea pe limbă să-i promită copilei că va rămâne, dar știa că nu avea dreptul să facă o asemenea promisiune. Salariul i-l plătea Brigham, iar un alt patron n-ar fi găsit, deoarece tot orașelul îi aparținea practic lui Brigham. Dacă și-ar pierde răbdarea cu ea, ar putea s-o alunge pur și simplu.

- N-am de gând să părăsesc portul Quade Harbor, Charlotte, răspunse ea. Dar tu ești acum o tânără domnișoară și ar trebui să știi cât de neașteptată poate fi viața uneori. Dacă ți-aș promite că voi rămâne aici, soarta s-ar putea distra făcând din mine o mincinoasă.

Acest lucru îi fură Charlottei un zâmbet.

- Da, aprobă ea, acum sunt o tânără domnișoară, nu-i așa? În curând voi fi destul de mare pentru a călători singură și atunci voi umbla prin toate colțurile lumii! Se întrerupse și oflă

visătoare. Cu siguranță că mă voi căsători cu un pirat, care va arăta atât de bine încât inima-mi va bate tare când îl voi vedea.

Lydia se ridică zâmbind și se hotărî să amâne pe altă dată discuția despre nivelul moral în general destul de scăzut al piraților. Pentru moment se mulțumi că Charlotte nu se simțea prea dezamăgită din cauza faptului că ea se va muta.

Brigham își spunea că se bucura de hotărârea Lydiei de a locui în Main Street. Am și fără ea destulă treabă pe cap, se gândi el.

Trimisese o căruță mare și doi oameni către casă, pentru a aduce mobilă și alte lucruri pentru Lydia. Le spusese să asculte de ordinele domnișoarei McQuire și să încerce tot ce-și dorește ea.

Zgomotul ferăstrăului îi provocă dureri de cap și de aceea se retrase în biroul său și închise ușa. Se așeză la masă gândindu-se în liniște la ceea ce-l preocupa și-l supăra.

Cea mai mare grijă a sa era bineînțeles Devon. Doctorul părea convins că Devon va fi în curând sănătos și totuși Brigham nu reușea să alunge presimțirea unei nenorociri.

Și apoi treaba cu Polly... Îi povestise în Seattle despre cum îl înșelase pe Devon și-l rugase să-i dea ceva de lucru. Nu cerea nimic altceva, spusese, decât posibilitatea de a repara greșeala și de a începe o viață nouă.

Brigham fusese bineînțeles foarte șocat și foarte furios, dar instinctul îl sfătuisese să-i mai dea femeii o șansă, chiar și numai pentru motivul că Devon o iubise odată. În afară de asta, toți oamenii pe care-i cunoștea aveau cel puțin un secret rușinos; vestul exercita o atragere magnetică asupra rataților dornici de aventuri.

Ca și el.

Zâmbi, își încrucișă picioarele pe birou și-și duse mâinile la ceafă. Aventura lui preferată era Lydia McQuire.

Brigham era aproape sigur că ea pusese ochii pe el - la urma urmei aproape că se topise în brațele sale, când o inițiasse în noaptea aceea în anumite plăceri ale simțurilor. Amintirea aceasta îl excită și se uită oflând în tavan.

Ceva nu e în ordine cu tine, își spuse el mirat. Ar fi putut-o avea în noaptea aceea. Lydia i-ar fi dăruit cu plăcere dulcea consolare a trupului ei - și de consolare avea nevoie mai mult ca orice - dar al naibii simț al cinstei nu l-a lăsat. Lydia nu era o târșă și conștiința sa n-ar fi permis niciodată ca el să profite de naivitatea ei.

Se încruntă gânditor. Nu se îndoia de faptul că Lydia se simțea atrasă de el, chiar și împotriva voinței ei, dar nu trecu cu vederea nici peste faptul că refuzase să se căsătorească cu el, nu numai cu prima ocazie, ci și cu a doua.

Poate că-i plăcea mai mult de McCanley, galantul doctor din sud și nu ascunsese nici faptul că-l găsea pe Devon foarte atrăgător. Devon era acum un bărbat liber, după ce Polly îi mărturisise înșelătoria, și poate că se va îndrepta spre Lydia cea blândă și frumoasă, când se va trezi din inconștientă...

Începu să-i zvăcnească tâmpla dreaptă. După aceea mai erau și toți muncitorii necăsătoriți care ar ciocăni la ușa Lydiei de cum se va zvoni că e liberă și nu-i a șefului, cum credeau acum mulți dintre ei. Se putea considera fericit dacă-l va mai lăsa vreodată în apropierea ei, ca să nu mai vorbească de căsătorie.

Ciocăni și Brigham își coborî iute picioarele de pe birou.

- Intră, strigă el și deschise un dosar.

Vizitatorul era doctorul McCanley.

- Pot veni mai târziu, dacă sunteți ocupat acum, spuse el atent.

Brigham făcu semn către scaun.

- Nu, putem vorbi acum, răspunse el și se supără pe faptul că vocea îi suna cam răgușită.

McCanley se așează.

- Cred că vă imaginați că am venit aici pentru a vorbi despre Lydia. Începu el în felul său blând și deschis, pe care Brigham îl aprecia atât de mult. Știm amândoi că aseară la masă Lydia a acționat foarte impulsiv atunci când a afirmat că se va căsători cu mine. Dar adevărul este că tare mi-ar place să-mi fie soție.

Brigham inspiră adânc.

- O iubiți?

Doctorul ridică din umeri.

- Nu cred că sentimentele mele pentru Lydia se pot cuprinde cu un singur cuvânt. Ei îi datorez faptul că sunt astăzi în viață, și nu numai că mi-a îngrijit rănilor, dar m-a scăpat din ghearele celui măcelar, care-a vrut să-mi taie brațul de dragul unui premiu. Nici o zi, nici o oră n-a trecut de când am plecat din tabăra yankeilor, în care să nu mă fi gândit la ea. Numele ei era cuvântul magic pe care-l pronunțam atunci când durerile deveneau insuportabile, când eram deznădăjduit și flămând. Numele ei era cel care mă ajuta să fac încă un pas. Cred că nu a fost o coincidență faptul că am reîntâlnit-o aici în portul Quade Harbor.

Brigham ridică mâna și-și masă mușchii cefei.

- De ce-mi povestiți toate astea? Întrebă el cunoscând foarte bine răspunsul. Povestea spusă pe îndelete de McCanley produsese în el sentimente ce se apropiiau foarte tare de disperare.

- Pentru că sunt un om cinstit, domnule Quade, răspunse McCanley. Și cred că și dumneavoastră sunteți. Știu că o doriți pe Lydia la fel de tare cum o dorește și eu și nu pot locui mai departe sub acoperișul dumneavoastră fără să vă comunic intențiile mele. Voi rămâne oricum în portul Quade Harbor să lucrez pentru dumneavoastră sau să-mi deschid propriul meu cabinet, și dacă o voi convinge pe Lydia să-și lege viața de a mea, o voi și face. Fără să șovăi o clipă.

Brigham simți nevoia să sară la el și să-l ia de guler, dar se stăpâni și rămase pe scaun.

- Nu există nici un motiv pentru care să părăsiți casa mea, spuse el cu calm forțat. Vrem să rămâneți în apropierea lui Devon. În afară de asta, Lydia se va muta în una din casele din Main Street.

McCanley păru bucuros și Brigham încercă să nu observe zâmbetul mulțumit al doctorului. Devon avea nevoie de un medic la fel ca și mica comuniune ce începuse să crească.

- Bine, spuse doctorul McCanley, se ridică și-i întinse mâna. Atunci n-aș vrea să vă mai rețin. Vroiam doar să știu dacă ne înțelegem sau nu și cred că ne-am înțeles.

Brigham se ridică și-i dădu mâna.

- Veți vedea că nu va fi ușor cu un adversar ca mine, îl amenință el fără lăudăroșenie în glas, ci doar cu sinceritate.

- Nu mă îndoiesc, răspunse McCanley zâmbind.

La indicațiile lui Brigham, Lydia își alese un pat, un birou, un scrin, o sofă cu două fotolii și o mică măsuță de sufragerie. Își luă și lenjerie, iar Jake o aprovizionă cu multe ustensile de bucătărie. După ce-și aduseră și Millie și Charlotte contribuția cu diferite obiecte din propriile lor camere sau din pod, furgonul fu atât de plin încât încărcătura trebui legată cu sfori.

Priveliștea micuței case albastre umplu inima Lydiei cu o bucurie dulce-amăruie; pe de o parte îi părea rău că nu mai putea fi tot timpul în preajma copiilor, pe de alta o încânta faptul de a fi în sfârșit stăpână în casa ei.

O mică grădină făcea și ea parte din casă, înconjurată de un gard mic, iar partea din față a casei avea o verandă cu acoperiș. Ușa de la intrare dădea într-un spațios salon cu semineu și parchet. În spatele acestuia se mai aflau două

camere, o bucătărie și un dormitor cu sobă de teracotă. Mai încolo, înspre intrarea din spate exista un mic grup sanitar.

Charlotte și Lydia cercetară casa, în timp ce Millie rămăsese afară legănându-se pe poarta grădinii.

- Prea mare nu este, spuse Charlotte.

Lydia, care toată viața ei trăise în camere închiriate, iar mai târziu în corturi militare, avu impresia că este un palat.

- E mai mult decât destul de mare pentru mine, răspunse ea zâmbind.

Charlotte începu să se-nvârtă prin salon.

- Aici vom face lecții?

- Da. Dar studiile tale vor fi mai avansate decât cele ale celorlalți copii.

Charlotte se încruntă.

- Dar ce vrei să mă mai înveți? Știu să citesc și să scriu și să socotesc...

Lydia râse.

- Numai proștii cred că nu mai au nimic de învățat, spuse într-un reproș bine intenționat. Sunt atâtea lucruri pe care tu nu le știi, Charlotte! De ce cresc florile? De ce stelele rămân la locul lor? Cum e viața în Marakesh - sau în Chicago?

Figura Charlottei trăda curiozitate, dar și scepticism.

- Și tu le știi pe toate astea?

Lydia aduse valiza în dormitor.

- Câteva din ele, spuse ea liniștită. Și ce nu știu, pot găsi în cărțile tatălui tău.

Charlotte oftă nerăbdătoare.

- Tata n-o să te lase niciodată să umbli cu cărțile lui valoroase, răspunse ea parcă închizând subiectul cu această afirmație. Majoritatea sunt despre astrologie, geografie și matematică, iar el spune că femeile n-au nevoie să știe despre lucrurile astea.

- Atunci înseamnă că și el mai are câte ceva de învățat, murmură Lydia. O supără faptul că avea sentimente de

dragoste pentru un om ca Brigham Quade, dar n-avea încotro. Cât de bine ar fi fost dacă l-ar fi putut iubi pe Joe McCanley sau pe Devon. Dar ce rost avea să-și bată capul cu lucruri care nu se vor schimba vreodată?

Două ore mai târziu casa era mobilată și aranjată. Charlotte, Millie și Lydia stăteau în jurul masei rotunde din lemn de cireș a tușei Persephone când se auzi un ciocănit timid la ușă.

Lydia sări de pe scaun emoționată și-și netezi părul. Vizitatorul putea fi Brigham deși nu și-l putea închipui venind într-o vizită de politețe.

Deschise ușa și se trezi spre surprinderea ei în fața unui străin. Bărbatul purta pantaloni slinoși și cămașa din flanel a tăietorilor de lemne, dar părul grizonat era pieptănat cu grijă, iar proaspete tăieturi pe obraji și gât erau dovadă că se bărbierise de curând. În mână dreaptă avea un buchet de flori de câmp.

- Am trecut doar să vă aduc niște flori, spuse zâmbind dezvelindu-și dinții galbeni din cauza tutunului. Se vorbește că totuși nu sunteți femeia șefului și cred că acum vă așteptați și la alți vizitatori, doamnă. Făcu o pauză și duse mâna la pălăria pătată. Un muncitor mai harnic decât Erskine Flengmeir nu veți mai găsi, încheie el mândru și-i puse florile în brațe.

Lydia le primi cu un zâmbet nesigur.

- Mulțumesc, domnule Flengmeir, spuse ea și privi roșind cum se îndepărtează vizitatorul.

Lângă ea apărură Charlotte și mirosul o margarete.

- N-am văzut niciodată cum se face curte cuiva, spuse ea. Cred că săptămânile viitoare vor fi parte interesante.

Lydia închise ușa puțin cam bruscă.

- Nimeni nu face curte nimănui aici, spuse ea iritată.

Charlotte o privi mirată.

- Ei nu! strigă Millie, care apăruse și ea. Pun pariu că vor veni aproape toți bărbații din portul Quade Harbor pe la ușa ta!

Luă florile din brațele Lydiei și se îndreptă spre bucătărie.

- Ai vreo vază?

Lydia își dădu ochii peste cap.

- Nu, răspunse ea. Nu se așteptase ca mutarea ei să producă o asemenea reacție în rândurile muncitorilor.

Charlotte râse.

- Cred că ar fi cazul să mergem acasă, Millie, îi strigă ea fetei ce mișuna prin bucătărie. Lydia are nevoie de timp pentru a se acomoda cu noua ei casă.

Millie veni cu florile așezate într-un pahar.

- Dar n-ai să te căsătorești cu niciunul, așa-i? Adică în afară de tata.

Lydia inspiră adânc, se îndreptă spre Millie, îi luă florile din brațe și o privi în ochi.

- Nu am planuri de căsătorie, Millie, spuse ea cu răbdare. Dar cred că subiectul acesta l-am mai dezbătut astăzi o dată.

- Charlotte și cu mine am fi foarte, foarte cuminți dacă te-ai mărită cu tata, explică Millie pe un ton atât de lingușitor încât pe Charlotte și Lydia le umflă râsul. Micuța se simți jignită și se îndreptă spre ușă.

- Vii la cină, așa-i? îi strigă Charlotte Lydiei după ce ieșiră.

Lydia se bucura să fie singură, deși se și temea puțin în același timp.

- Jake mi-a dat pâine și friptură rece. Cred că este mai bine decât rămân să mâncăm acasă.

În jur de cinci și jumătate, pe când Lydia tocmai se așezase să ia cina, cineva ciocăni din nou la ușă. Dar când se duse să deschidă nu era nimeni. Tocmai vroia să intre mirată

când auzi un foșnet la picioare și văzu o pisicuță gălbuie ghemuită într-o căciulă veche.

Se aplecă zâmbind și luă în brațe vizitatorul. Întotdeauna își dorise un cămin și o pisicuță care să i se ghemuiască în poală când ea citea seara. Acum le avea pe amândouă.

Capitolul 14

- Afară! Devon abia deschise ochii și o zări pe Polly că și pronunță acest cuvânt.

Polly îi mângâie un cârlionț galben de pe frunte. Ochii îi luceau umezi de bucurie că el se sculase în stârșit și de durere că o respinsese atât de brutal. Îi pronunță încet numele.

Devon dădu capul pe spate și se uită încăpățânat în tavan. Următoarele lui cuvinte o mirară pe Polly cel puțin la fel de tare ca și primul : *Unde e Lydia?*

Polly înghiți în sec și-și spuse că ea cu înșelătoria ei adusese relația lor în această situație tristă. Zâmbi timid.

- Lydia s-a mutat într-una din căsuțele din Main Street, răspunse ea și vocea îi tremura de efortul pe care-l făcea pentru a nu se arunca la pieptul lui Devon cerându-i iertare.

- Ea și cu Brigham au ajuns la concluzia că nu se cade ca ea să locuiască fără cameristă în continuare sub același acoperiș cu el.

Făcu o pauză, apoi încurajată de faptul că Devon nu o întrerupsese continuă.

- Bineînțeles că acum va încerca jumătate de oraș să-i facă curte.

La auzul acestor cuvinte privirea lui Devon alunecă spre Polly, iar expresia feței lui îi răni sufletul ca un cuțit ascuțit.

- Vreau să o văd, spuse cu o răceală de care Polly nu-l crezu în stare după tandra căldură de dinaintea mărturisirii.

- Adu-o aici. Imediat!

Polly se ridică încet. Simți o greață provocată de panica în stomac, însă își păstră surâsul forțat.

- Lydia te-a vizitat zi de zi de când ai avut accidentul, spuse ea. Sunt sigură că va veni și azi.

- Vreau s-o văd acum.

Polly închise ochii pentru un moment.

- Devon, vreau să-ți spun ceva, șopti ea. Te rog să mă ascuți.

El își întoarse privirea.

- Nu mă interesează ce vrei să-mi spui tu mie. Dispari!

Polly ezită chinuită de ura sa și de proporția problemelor ei. Pentru un moment se gândi la sinucidere, dar știa că nu va alege niciodată o soluție atât de lășă.

Se îndreptă încet spre ușă, pe cât putu de demnă. Dar abia închise ușa, că alunecă de-a lungul peretelui plângând încet. Tot trupul i se cutremura de plânsul acela tăcut și se prinse de tocul ușii de teamă să nu leșine.

Dar după un timp se liniști și simți o prezență în spatele ei. Știind că nu poate fi Devon, se întoarse.

Două mâini puternice i se așezară pe umeri.

-Doamnă Quade, spuse o voce de bărbat.

Polly crezu că trecuse peste cele mai dureroase momente, dar această adresare, pe care n-o merita îi sfâșie sufletul zgândărind rănila vechi. Se întoarse suspinând și zări fața prietenoasă a doctorului Joseph McCanley.

- Ce s-a întâmplat? o întreabă el plin de compasiune. Vocea sa blândă era balsam pentru rănila femeii. Când l-am

consultat azi dimineață pe domnul Quade părea să-i meargă mult mai bine, deci asta nu poate fi.

Polly își șterse lacrimile cu dosul palmei.

- S-a trezit, spuse ea cu voce spartă.

- Asta-i bine, răspunse dr. McCanley și scoase din buzunar o batistă curată pe care i-o întinse. Bărbați activi ca domnul Quade reacționează adesea agresiv când constată că nu se pot mișca. În afară de asta, nu putem uita că mai are încă dureri mari. Va fi mai ușor când se va acomoda cu noua sa situație.

- Ce bine-ar fi să fie atât de simplu, spuse Polly printre suspine și se simți ispitită să-i povestească acestui doctor înțelegător taina ei oribilă. Dar apoi își dădu seama că nu poate vorbi asemenea lucruri personale cu un om care-i este practic străin.

Doctorul îi mai zâmbi încă o dată, apoi se ridică și intră la Devon în cameră.

Polly își netezi părul și fustele, inspiră adânc și se îndreptă spre scări. Când puțin mai târziu se află în fața casei Lydiei, aceasta tocmai își hrănea pisicuța cu lapte.

Lydia ridică privirea și zâmbi. O briză ușoară i se jucă în părul blond strălucind în soare ca aurul, iar ochii îi erau albaștri ca albastrelele desenate pe cel mai bun porțelan al familiei Quade. Polly ar fi urât-o pe femeia aceasta din toată inima dar pur și simplu nu putea.

Lydia își udă un deget în lapte și-l ținu sub nasul pisicii care îl linse într-o clipită.

- Tocmai vroiam să vin pe la voi, spuse Lydia prietenoasă. Am nevoie de niște cărți pentru a învăța cu copiii. Și cum o mai duce Devon?

Polly se strădui să zâmbească, dar nu reuși. Se așeză pe treptele verandei și-și îmbrățișă genunchii.

- S-a trezit. A înțrebat de tine.

Lydia se așează lângă ea, luă pisica în brațe și continuă să o hrănească.

- O să-l vizitez când vin pe la voi, spuse ea.

Văzând micul animal atât de fragil și de gingaș, Polly strânse din buze luptând din nou cu lacrimile.

Lydia îi observă suferința și o privi întrebătoare.

- Ce ființe neajutorate sunt bebelușii, murmură Polly, fără să-și ia ochii de la pisicuță.

Dură un moment până Lydia pricepu, apoi o întrebă speriată.

- Polly... ce vrei să spui cu asta? Aștepti cumva un copil?

Polly întinse mâinile după pisicuță și o strânse ocrotitor la piept.

- Cred că da.

- I-ai spus lui Devon?

Polly râse aspru fără un pic de umor în glas, ci doar cu o mare doză de amărăciune și tristețe.

- Nu. Și nici nu cred că o va afla vreodată de la mine.

- Cum așa? întrebă Lydia șocată.

- Primul lucru pe care mi l-a spus când și-a revenit a fost: **Afară !** Mă urăște, Lydia.

- E nervos, o consolă Lydia, și cu siguranță că mai are dureri mari. Perspectiva de a avea un copil îl poate ajuta mult în momentele astea.

Pisica adormise în brațe la Polly.

- E destul de rău că Devon nu mă vrea pe mine, spuse ea privind spre munții îndepărtați, acoperiți cu zăpadă. N-aș putea suporta să respingă și copilul.

Lydia o prinse de mână.

- Presupunând că nu s-ar întâmpla așa?

Polly își apăsă obrazul în blana moale a pisicii. Și deodată avu o revelație îngrozitoare. Devon putea bănuși foarte

simplicu că ea era deja însărcinată de când se cunoscuseră și că afirmația că el este tatăl ar fi doar încă o minciună!

- Probabil că nu mă va crede, spuse ea resemnată, și asta mulțumită tot mie.

Îi dădu pisica înapoi, inspiră adânc și schimbă subiectul.

- Unde sunt Charlotte și Millie?

Lydia oftă.

- La copiii lui Holmetz și ai Ellyci Collier. Caută plante pentru ora de botanică de după-amiază.

Polly se ridică și se uită spre port, unde tocmai ancora un vapor. Poate că se va imbarca pe acest vapor și va pleca departe de portul Quade Harbor pentru a începe o viață nouă pentru ea și copilul ei. Putea să se întoarcă la San Francisco, să se dea drept văduvă și să se căsătorească cu vreun bărbat.

O salută pe Lydia cu o figură absentă și se îndreptă spre poartă cu umerii lăsați. Sentimentele îi erau cuprinse de o nedumerire fără speranțe, dar chiar și în această situație știa că a fugi nu era o soluție. În afară de asta, n-ar fi fost în stare niciodată să-și ia un alt bărbat. Nu atâta timp cât îl iubea pe Devon. Numai gândul la intimități cu alt bărbat îi provocau o greață de se cutremura toată.

Lydia aduse pisicuța și farfuria cu lapte în bucătărie, dar gândurile îi erau tot la Polly. Îi venea să alerge la casa cea mare pentru a-i comunica lui Devon ce părere are ea despre el și orgoliul său stupid.

Dar în timp ce se spală și se pieptănă, ajunse la concluzia că n-ar putea vorbi cu Devon despre un subiect atât de personal. El și cu Polly trebuiau să-și rezolve singuri problemele.

Mergând spre casa cea mare observă mai mulți bărbați coborând de pe vapor, urmați de două femei îmbrăcate simplu.

Dar din moment ce în port se afla și domnul Harrington, contabilul lui Brigham și se ocupa de noii veniți, Lydia își stăpâni curiozitatea și își continuă drumul. Va avea timp mai târziu pentru a le căuta pe femei și a le spune bun venit în portul Quade Harbor.

Era răcoare și liniște în casă când Lydia intră pe ușă și traversă holul ce ducea spre camera de lucru a lui Brigham. Căută un scaun înalt și se cățăra pe el pentru a se uita la cărțile din bibliotecă. Deși își propuse să nu zăbovească prea mult, o carte îi captă atenția, iar ea uită că timpul trecea.

Era vorba de povestea reală a unui om, care trăise doi ani în inima Africii printre gorile și Lydia era atât de fascinată de povestire încât se sperie și scoase un țipăt atunci când simți două mâini pe pulpele ei.

De jos o privea Brigham zâmbind și nu-i dădu drumul imediat, fapt ce produse plăcute furnicături pe pielea Lydiei, deși ascunsă sub mai multe straturi de muselină și stambă.

- Calmează-te, yankeule, spuse Brigham. Scaunul ăsta nu e foarte solid și mă temeam să nu te sperii.

Abia după aceste cuvinte luă mâinile de pe pulpele ei.

Cu obrajii fierbinți, Lydia așeză cartea cu gorile la locul ei în bibliotecă. Problema ei acum era cum să coboare de pe scaun fără să-și rupă gâtul, cu picioarele ce-i tremurau atât de tare. Brigham rânji, scutură din cap și o prinse de talie. O coborî fără ca ea să mai aibă timp pentru proteste. O lăsă să alunece ușor de-a lungul trupului său, în timp ce sânii ei îi atingeau pieptul, iar sclipirea veselă a ochilor săi trădă faptul că o făcuse intenționat.

Lydia fu cuprinsă de o pasiune oarbă ce-i declanșă fiori în tot corpul. Făcu repede un pas înapoi și se lovi de marginea biroului.

Brigham se opri în fața ei.

- Pot să știu ce cauți în camera mea, Lydia? întrebă el trecându-și privirea peste părul, ochii, gâtul și buzele Lydiei. Aveai de gând să-mi prădezi biblioteca?

Pe Lydia o trecu un fior de frig și-și încrucișă iute brațele pe piept.

- Știi foarte bine că nu aveam de gând să-ți prădez biblioteca, răspunse ea iritată. Am venit doar pentru a împrumuta o carte de botanică.

El dădu din cap aprobator părând să savureze situația neplăcută în care se afla ea.

- Aha. Cred totuși că împerecherea la gorile face parte din altă categorie.

Lydia n-ar fi crezut că poate roși și mai tare, dar acum parcă tot sângele din corp i se urcase în cap. Aruncă o privire spre titlul cărții peste care tocmai se uitase, apoi se uită la Brigham îngustându-și ochii.

- N-am citit despre împerecherea la gorile, răspunse ea întepată.

Brigham îi ridică bărbia cu un deget. Buzele sale erau atât de aproape de ale ei încât le simțea căldura.

- Gata cu tâmpeniile, spuse el.

Lydia își spuse că trebuia să împiedice un sărut, dar nici nu încercă pentru că și-l dorea. Întregul ei corp cânta ca o harpă când Brigham puse stăpânire pe gura ei, iar mâinile sale alunecară spre sânii ei.

Lydia scoase un scâncet involuntar și în loc să-l respingă pe Brigham, așa cum ar fi trebuit, îl trase și mai tare spre ea. Simți cât era de excitat și o dulce slăbiciune o cuprinse când Brigham se împinse în ea.

Era convinsă că va leșina dacă el nu-i va da drumul, dar sărutul nu mai lua sfârșit - și ea nu căzu în inconștiență. Avea impresia că stătea călare pe un fulger și apărură primele semne ale acelei scandaloase explozii interioare pe care o trăise pe patul din cabană.

În același moment în care ea se află la marginea extazului, Brigham întrerupse brusc sărutul. În priviri i se citea o provocare mută și nici un pic din nedumerirea de care fu cuprinsă Lydia.

- Gata cu prostiile, spuse el răgușit, trecând ușor cu degetele deasupra sfârcurilor ei, ce se ridicaseră prin stofa subțire a bluzei.

-Tu ai nevoie de un bărbat, iar eu am nevoie de o femeie. Vreau să ne căsătorim, Lydia. Acum imediat. Azi.

Lydia se eliberă din îmbrățișarea sa, iar Brigham nu o împiedică. Își netezi rochia și își ridică brațele spre păr. Dar lucrul acesta se dovedea a fi o greșeală, căci privirea lui Brigham se lipi de sânii ei, având un efect asemănător cu o mângâiere.

Lydia se întoarse cu spatele și inspiră adânc. Era conștientă de faptul că Brigham stătea chiar în spatele ei și că o putea trage în orice moment spre el.

- Deci te-ai îndrăgostit de mine? întrebă ea, deși bănuia răspunsul.

- Nu, răspunse el cu sinceritate. Dragostea e o noțiune nebunească, inventată de poeți. Eu îți ofer ceva mai solid, mai palpabil, yankeule - o relație și jumătate din proprietățile mele. În schimbul acestui lucru nu îți cer decât să împarți patul cu mine, să ai grijă de fetele mele și să-mi faci vreo doi băieți.

Lydia se întoarse brusc cu obraji purpurii de furie.

- Poate că pentru tine dragostea este o noțiune nebunească, la fel ca și patriotismul și cinstea, izbueni ea. Dar eu, domnule Quade, nu mă voi mulțumi cu un bărbat care nu este în stare să-mi ofere dragoste.

Brigham se strâmbă disprețuitor.

- Probabil că din cauza asta ai răspuns la un anunț matrimonial în San Francisco, fiind pregătită să te căsătorești cu un bărbat străin. Și ce mama naibii are de-a face patriotismul în treaba asta?

Lydia se clătină. Trupul îi cerea una, rațiunea alta.

- Ar fi fost altceva dacă m-aș fi căsătorit cu Devon, afirmă ea. Devon este un gentleman.

Brigham se prefăcu că-și scoate o săgeată din piept. Ridică din sprânceană și-i dădu de înțeles Lydiei că nu are de gând să o lase să iasă din cameră.

- Cum spui tu, răspunse el rece. Cer totuși o explicație pentru remarcă cu patriotismul.

Lydia înghiți în sec și-și dori să nu-l fi provocat. Când va învăța în sfârșit că nu trebuie să muște fiecare momeală aruncată de acest bărbat? Dar acum era puțin cam târziu pentru păreri de rău, nu mai exista decât o singură cale: înainte.

- În timp ce alți bărbați se luptau la Gettysburg, Antietam și Bull Run, tu tăiai lemne liniștit! îi reproșă ea lui Brigham. Nu numai că te-ai ascuns de primejdie, dar ai mai avut și impertinența să vinzi lemne ambelor guverne.

În același moment îi păru rău că afirmase aceste lucruri. Ochii lui Brigham căpătaseră o expresie glacială, în jurul gurii sale apăru o trăsătură aspră.

- Vrei să spui că în ochii tăi sunt un laș? dori el să știe pe un ton periculos de calm.

- Nu, spuse Lydia. Ești un desfrânat și un ticălos, dar curajul nu-ți lipsește.

Brigham aprobă de cap și zâmbi amar.

- Îți mulțumesc că ai recunoscut măcar acest lucru, spuse el înghesuind-o în marginea biroului și așezând mâinile în dreapta și în stânga ei pe birou pentru a nu-i scăpa.

- Dar și tu ești destul de desfrânată și de nerușinată, continuă el pe un ton aspru și rece. Mai întâi dai buzna în casa mea ca Sherman când a ocupat Atlanta, apoi ceri o casă, un salariu gras și o școală proprie. Iar acum te mai și prind scotocind prin lucrurile mele.

Lydia nu se simți în viața ei mai buimăcită decât acum. Brigham o împinse atât de tare încât acum aproape că stătea

întinsă, pulpele ei le atingeau pe ale lui într-un mod foarte rușinos. Nervii începură să i-o ia razna, în timp ce toate simțurile îi fură activate de o puternică excitație. Ar fi vrut să fugă și în același timp își dorea din tot sufletul să-l simtă pe Brigham în ea, să i se dăruiască chiar acolo, pe birou, și să nu-i mai dea drumul niciodată.

- N-am scotocit... prin... lucrurile tale, spuse ea cu respirația tăiată. Ți-am explicat...

O ridică deodată cu o mișcare brutală.

- Explică-mi un singur lucru, spuse el privind-o de aproape. De ce sunt un desfrânat și un ticălos? Numai pentru că n-am luptat în războiul ăsta tâmpit și pentru că nu m-am hotărât de a cui parte vreau să fiu? Joe McCanley a luptat în rândurile inamicului, yankeule. Cum de ai pentru el asemenea sentimente drăgăstoase?

Lydia își umezi buzele uscate.

- Pentru că este un om și un doctor bun. Avem foarte multe lucruri în comun.

Brigham oftă, o lăsă în pace și își trecu mâna prin păr. În timp ce Lydia încerca să-și recapete echilibrul, Brigham scoase din bibliotecă o carte înbrăcată în piele.

- Botanică, spuse el dur și trânti cartea pe birou. Apoi ieși din cameră fără să mai spună nimic.

Lydia privi în urma lui nedumerită de senzațiile produse de el nu numai în trupul ei și în sufletul ei.

Drumul înspre casă îl parcurse repede și absentă. Mai târziu își aminti doar că fugise atât de repede încât de vreo două ori se împiedică în fustele ei lungi.

Petrecu, totuși, o după-amiază plăcută. Își duse elevii pe un delușor din apropierea golfului și se așeză cu ei în semicerc pe iarba moale și caldă. Cu cartea deschisă pe

genunchi căută desenele plantelor culese de copii în dimineața aceea.

- Domnul Feeny a zis că unchiul Devon a întrebat de tine azi când i-a dus masa, îi spuse Charlotte Lydiei mai târziu când se îndreptară cu toții spre casă. De acolo băieții Collier aveau să se întoarcă în tabăra de pe munte unde locuiau împreună cu mama lor într-un cort. Copiii Holmetz locuiau în căsuța galbenă de pe strada pe care se afla și casa albastră a Lydiei. Millie și Anna o luaseră înainte.

Lydia oftă. Avusese de gând să-l viziteze pe Devon, dar după incidentul din camera lui Brigham părăsise casa în panică. Iar acum era hotărâtă să nu mai calce pe-acolo decât în absența stăpânului casei.

- Te rog spune-i unchiului tău că mâine voi veni sigur, o rugă ea pe Charlotte. Poate dimineața, când Brigham se afla în biroul său sau sus în munți. Ce mai face Devon?

- E foarte prost dispus, mărturisi Charlotte. A urlat la săraca Polly și ea a plâns foarte tare. Și asta nu-i tot. Când a vrut să-l spele i-a aruncat ligheanul din mâini și a udat toată podeaua. Fata o privi pe Lydia cu ochi mari.

- Se cuvine ca o femeie să spele un bărbat?

Lydia își stăpâni un zâmbet.

- Bineînțeles, Charlotte. Depinde de împrejurări.

Ajunseră în fața frumoasei case a familiei Quade și fata tot se mai gândea la acea ultimă remarcă a Lydiei. O salută pe Lydia cu un zâmbet absent și dispăru în casă. Ajunsă în fața propriei ei case, Lydia descoperi pe verandă un coș cu fructe, o cutie de bomboane și un buchet de flori de câmp. Portocalele din coșuleț probabil că veniseră cu vaporul din dimineața aceea, căci asemenea bunătăți lipseau din oferta magazinului lui Brigham.

Lydia se uită în jur pe stradă, dar nu văzu pe nimeni. I se făcea curte, serios de tot, probabil mai mulți bărbați

deodată, dar în afară de domnul Flengmeir nu se arătase încă nici unul la ușa ei, pentru a-și comunica intențiile.

Lydia luă cadoul și intră în casă ostând și ridicând din umeri. Pisica pe care o numise Ophelia veni veselă spre ea și își înfipse gheruțele în tivul rochiei ei.

Lydia așază coșul cu portocale pe masă, puse florile într-o vază, iar cutia de bomboane într-un sertar al biroului. Se hotărî să mănânce două portocale, iar restul să le împartă mâine la copii.

Se aplecă și desprinse micile gheruțe din tivul rochiei și se trânti în pat obosită. Ophelia sări în pat, merse nesigură până la gâtul Lydiei, apoi se ghemui și începu să toarcă.

Ochii Lydiei se umplură cu lacrimi în timp ce mângâia micul animal. Dar nu după mult timp adormi obosită după o zi de muncă și după întâlnirea cu Brigham.

Când se trezi, afară tocmai se întuneca. Lydia căscă, luă pisica adormită de lângă ea și o așază ușor pe jos.

Nu avusese de gând să doarmă; trebuia să-și facă ceva de mâncare, să-și încălzească apă pentru o baie și să se pregătească pentru orele de mâine. În cazul în care i-ar mai rămâne timp, avea de gând să le viziteze pe cele două femei venite azi cu vaporul și să le spună bun venit în portul Quade Harbor.

Ostând, se ridică din pat. Sper că cele două femei sunt nemăritate; se gândi ea, în felul acesta aș scăpa măcar de o parte din admiratorii mei...

Așază un cazan cu apă pe sobă, fierse unul din ouăle aduse de Jake Feeny și prăji o felie de pâine într-o tigaie mică. Încă o cană de lapte și cina ei era gata.

Tocmai terminase de mâncat când se auziră bătăi în ușă.

Inima i se făcu mică. Nu era într-o dispoziție bună pentru o întâlnire cu Brigham Quade și în afară de asta nu se

cuvenea să o viziteze. Oamenii ar crede că este o amantă, o femeie întreținută...

- Cine e? întrebă ea cu voce nesigură, pregătită să nu-l primească. Chiar dacă era casa lui și orașul lui! La urma urmei, era vorba de reputația ei.

- Joseph! Vreau să te vizitez, Lydia. Cred că am putea sta puțin de vorbă în verandă.

Ușurarea Lydiei fu la fel de copleșitoare ca și dezamăgirea. Se sili să zâmbească și deschise ușa.

- Bună, Joseph. Nu vrei să intri?

Joseph îi întinse un buchetel de flori din pădii și violete și din nou Lydia se întrebă disperată de ce nu-l putea iubi pe acest bărbat blând și galant.

- Nu, asta ar da de bănuț, răspunse el cu reproș. Trebuie să fim atenți la reputația dumitale, draga mea.

Lydia ostă. Cât de simplu ar fi fost dacă și Brigham s-ar fi interesat de lucruri mărunte ca de exemplu violete sălbatice sau norme de bună cuviință! Zâmbi și ieși în verandă pentru a primi florile și se așezară împreună pe treptele casei.

- Cum îi merge lui Devon?

- Rău, răspunse Joseph ostând. Face din viața doamnei Quade un adevărat iad.

- Pentru asta ar merita să fie biciuit! spuse Lydia cu supărare frățească. Polly a făcut o greșală, a recunoscut, dar ea îl iubește pe Devon și Devon o iubește pe ea. Sper că îi vine mintea la cap până nu e prea târziu și copilul...

Se întrerupse, realizând că trădase secretul.

- Devon știe? întrebă Joseph după o vreme.

De data asta Lydia nu mai șovăi. Pur și simplu nu credea că Polly poate să nu-i spună lui Devon un lucru atât de important, în ciuda fricii de reacția sa.

- Trebuie să afle. Polly nu va avea de ales, va trebui să-i spună.

Doctorul tăcu.

Capitolul 15

După încă o săptămână Polly era sigură de faptul că purta un copil în pântece. Dimineața îi era rău, iar după amiaza era atât de obosită încât trebuia să se întindă pe o canapea în camera lui Devon. Noaptea nu putea dormi de temeri și griji.

Majoritatea timpului Devon o ignora, iar după vizitele Lydici era deosebit de capricios. Fizic însă, îi mergea tot mai bine și începu să se ridice și să umble cu ajutorul unei cârje.

Polly stătea ghemuită într-un fotoliu lângă șemineu și știa că inevitabilul nu mai poate fi amânat. În curând Devon nu va mai fi legat de camera sa și-i va fi mult mai ușor să o evite.

- Devon, spuse ea pe un ton hotărât pentru care avu nevoie de tot curajul ei.

El stătea la geam îmbrăcat sumar și sprijinit în cârja făcută din lemn de pin de către unul din oamenii lui Brigham.

Inima i se umplu de dragoste privind-l pe tatăl copilului ce creștea în ea; pe bărbatul care pentru ea va rămâne întotdeauna soțul ei chiar dacă el se va hotărî să o alunge.

- Devon, încercă ea din nou.

El își îndreptă umerii.

- Lasă-mă în pace.

Polly se ridică și își netezi fustele.

- La naiba, Devon, te porți ca un copil răsfățat!

O costă mult curaj pentru a adopta această poziție, dar era necesar.

- Trebuie să-ți spun ceva important și jur pe Dumnezeu că o să-ți-o spun, indiferent dacă-ți convine sau nu.

Devon se întoarse și o măsură cu recea privire a ochilor săi albaștri, în care înainte, când se uita la Polly, nu era loc decât pentru căldură și dragoste. Acum părea să-i suporte cu greu prezența. Nu spuse nimic, o privea doar fix.

Ea simți cum se învâрте lumea în jurul ei; urechile începură să-i țiuie. Se sili să se uite în ochii lui și spuse.

- Sunt însărcinată, Devon. În ianuarie se va naște copilul.

Pe figura sa se arătară cele mai diverse sentimente, dar Devon reuși să se controleze înainte ca ea să-și dea seama de reacția lui.

- Felicitări, spuse el rece.

Acest cuvânt o nimeri pe Polly ca o săgeată dar oarecum găsi putere pentru a spune cu demnitate:

- E copilul tău.

Devon se întoarse uitându-se iarăși pe fereastră.

- Foarte practic, spuse el după o tăcere chinuitoare pentru Polly.

Aceasta închise ochii și se prinse de marginea mesei pentru a nu leșina. Se așteptase la această reacție și totuși fu un șoc pentru ea. Nu încetase să speră că într-o bună zi Devon va reveni la dragostea pentru ea și la toate planurile pe care le făcuseră împreună.

Dar toate astea erau acum de domeniul trecutului. Nu mai era nimic de spus.

Devon scoase ceva din noptieră. Se sprijini de cârjă, se întoarse și aruncă un teanc de bani înspre Polly.

Aceștia flutură în jurul ei ca niște fulgi de zăpadă.

- Poftim! Doar asta vrei, nu-i așa? mârâi el. Ia-i - ia tot ce vrei și fă-te că dispări din viața mea!

Polly făcuse câteva lucruri dubioase în viața ei, și era conștientă și de faptul că anii ce urmau să vină aveau să fie amari pentru ea și pentru copilul ei. Dar mai degrabă ar fi murit de foame decât să accepte acești bani. Își ridică bărbia încăpățânată și se gândi cum ar fi reacționat Lydia în locul ei.

Și deodată se întâmplă ceva foarte ciudat. O nouă putere o cuprinsese și spusese ceva ce nu plănuse și la care nu se gândise niciodată.

- N-o să-ți fac o viață atât de ușoară, Devon. Voi rămâne în portul Quade Harbor și mă voi căsători cu primul bărbat care mă va cere de nevastă. Atunci ne vei vedea zilnic ori pe mine, ori pe copilul pe care acum îl renegi! Copilul tău.

Spunând asta îi întoarse spatele și părăsi camera.

Pe la prânz Brigham coborî de pe munte cu hainele murdare de sudoare și smoală. Cel mai bun muncitor al său venise la lucru în stare de ebrietate; în afară de asta, îl înțepase o albină în ceafă și toată ziua fu atât de obsedat de Lydia încât mai mult îi încurca pe muncitori decât să le fie de vreun ajutor.

Intră în biroul său răcoros, bău un pahar de apă și își îndreptă privirea spre Harrington, care stătea în partea cealaltă a camerei și se uita pe niște hârtii.

- Avem o problemă, domnule, spusese Harrington după ce tuși de câteva ori și foșni cu hârtiile.

Brigham își pipăi înțepătura din ceafă și scoase o înjurătură.

- Una? O grămadă, Harrington, răspunse el deodată.

- Posibil, dar aceasta este de maximă urgență. Săptămâna trecută au venit două femei. Sunt misionare.

Misionare. Brigham scoase o sticlă din birou, luă o înghițitură și încă una deși nu obișnuia să bea înainte de ora șase după amiaza.

- Unde locuiesc?

- În casa mea, răspunse Harrington. Dar mă tem că eu nu voi mai rezista prea mult sus în tabără.

Brigham își închipui cât de neplăcut se simțea tânărul contabil printre tăietorii de lemne; îl necăjeau tot timpul.

- Femeile astea au venit ca să ne salveze sufletele? se informă el ostând, deși bănuia răspunsul.

Dar Harrington îl surprinse.

- Nu chiar, domnule. Cred că ne consideră drept niște păcătoși iremediabili și speră la o recoltă mai bună printre triburile de indieni. Dar sunt în căutarea preotului Matthew Prophet.

De când își făcuse bagajul și se imbarcase pentru a ajunge la Seattle, Brigham nu se mai gândi la acel fanatic căpos. Spera doar ca bătrânul să nu exagereze cu treburile Domnului și să-l linșeze careva.

- Ce doresc de la el? întrebă el știind că Harrington nu va dormi liniștit până nu va raporta totul.

- Cea bătrână afirmă că e nevasta lui. Cea tânără este fiica.

Brigham ciuli urechile.

- Dumnezeuule, murmură el. Prophet și-a părăsit propria familie?

- Da, confirmă Harrington cu vocea plină de supărare. Brigham zâmbi.

- E frumușică? Mă refer la fiică.

Tânărul contabil roși.

- Da.

Își aranjă ochelarii pe nas.

- Nu se cade ca o tânără fată să umble neprotejată și numai cu mama ei prin ținutul acesta de coloniști.

Înțepătura începu să doară.

- Mda, spusese Brigham nerăbdător și se îndreptă spre ușă. Dar de când cu războiul nu-i de mirare. Spune-le

doamnelor că pentru un timp pot locui într-una din casele de pe Main Street.

- Da, domnule! Mulțumesc, domnule! răspunse Harrington radiind de bucurie.

Brigham se îndreptă spre casă cu gândul la o baie fierbinte și puțină liniște.

Când trecu pe lângă casa Lydiei auzi râsul ei vesel și se opri lângă gard uitându-se ce se întâmplă în grădină.

Cu ochii legați cu un batic roșu, Lydia se împiedica prin grădină cu brațele deschise, în timp ce șase copii se fereau de mâinile ei.

Brigham era încântat. Pentru prima oară simți, în afară de acea puternică dorință care-l cuprindea de câte ori o vedea, ceva asemănător cu o blândă dragoste. Era ca vrăjit de acel joc și i-ar fi plăcut să participe și el pentru a o îmbrățișa și a săruta gura ce râdea.

Între timp Millie fu prinsă și deveni "baba-oarba". Lydia își dezlegă baticul și îi legă fetei ochii. Abia când Millie începu să alerge după ceilalți, domnișoara McQuire se întoarse și-l zări pe Brigham.

Acesta o văzu îndreptându-și umerii și netezindu-și părul și rochia, gesturi foarte feminine și poate inconștiente. Trebuia să se pregătească sufletește înainte de a da ochii cu el.

- Dacă cumva vroiai să spui că este pierdere de timp să te joci de-a baba-oarba în timpul orelor..., începu ea să-l atace.

Brigham ridică mâna.

- Nu intenționez să spun așa ceva. De fapt mă gândeam cât de bine este că acești copii au cu cine se juca.

- Acesta-i adevărul, adăugă el în gând. Dar nu tot adevărul.

Lydia se încruntă și își înclină capul.

- De ce ți-e gâtul umflat?

Brigham se simți ciudat când realizează cât de mult își dorea compasiunea și blânda atingere a mâinii ei.

- Ei, n-am nimic. Doar o înțepătură de albină, răspunse el încercând să-și ascundă sentimentele.

Ea se ridică pe vârfuri și se aplecă peste gard.

-Chestiile de genul ăsta pot fi destul de serioase. Ia să văd.

El îi arată micuța rană și se bucură de expresia ei îngrijorată.

- Asta nu-mi place deloc, spuse ea. Vino, așază-te în verandă. O să-ți scot acul și o să dezinfectez rana.

Brigham deschise poarta și se îndreptă pe terasă, în timp ce Lydia dispăru în casă pentru a ieși apoi cu un vas cu apă, o cârpă și o sticlă cu o soluție de culoare închisă.

Lydia emana o blândă iscusință. Brigham nu-și putu aminti de când nu mai simțise dragoste din partea unei femei - pasiune da, și certuri. Dar nici una nu-l atinsese în acest fel blând și drăgăstos...

Se simți slăbit și atât de amorțit de parcă băuse o jumătate de sticlă de laudanum.

În timp ce cerceta rana, Lydia murmură încet cuvinte de compasiune și Brigham își aminti de refuzul ei de a-l lua de bărbat. Dorința de a se culca cu ea îl chinase încă de la început, dar acum îl mai frământa ceva și anume faptul că poate nu va avea niciodată dreptul la această afecțiune pe care i-o arăta acum. Adesea îl durea spatele când venea acasă și cât de bine ar fi fost dacă Lydia i-ar fi făcut masaj de fiecare dată! Dacă i-ar fi nevestă l-ar tunde și ar asculta înțelegătoare când el i-ar povesti despre problemele sale seara, după o zi de muncă. I-ar spăla spatele când ar face baie și...

- Asta e, spuse Lydia. Cred că vei supraviețui.

Brigham se uită în ochii ei albaștri și își pierdu din nou echilibrul interior. Dar când vorbi luă o atitudine severă pentru ca Lydia să nu observe cât e de emoționat.

- Harrington spunea că săptămâna trecută au venit o femeie și o fată care-l caută pe Mathew Prophet.

Lydia aruncă o privire spre copiii care se mai jucau încă de-a baba-oarba.

- Știu, spuse ea serioasă. Le-am vizitat acasă la domnul Harrington. Pentru el cred că este o situație destul de neplăcută.

- Cred că-l interesează fata, răspunse Brigham, deși nevoile romantice ale contabilului său nu-l interesau nici cât negru sub unghie. Dar nu vroia să o părăsească pe Lydia atât de curând.

Zâmbetul ei avu mai mult efect decât medicamentul care i-l pusese pe rană. Inima lui Brigham începu să crească și să bată tot mai tare.

- Se pare că plutește dragoste prin aer, constată Lydia zâmbind. Domnul Feeny a început să-i facă curte doamnei Collier, iar la mine nu trece o zi în care să nu găsesc în fața ușii mele o mică atenție a vreunui admirator.

Brigham fu cuprins de o furie oarbă ce i se răspândi prin tot corpul ca o otrăvă. Se ridică.

- Nu vreau să mai accepți cadouri, spuse el. Nu se cade.

Lydia se uită la el liniștită în timp ce o pisică galbenă i se urcă în brațe.

- De când îți pasă ție de ce se cade și ce nu? întrebă ea rece.

Brigham nu răspunse. Nu era genul de om care să-și facă probleme de morală nici măcar când le privea pe propriile lui fiice, și Lydia știa lucrul acesta.

- A fost și Joe McCanley pe la tine? dori el să știe. Locul în care îl înțepase albina nu-l durea nici pe jumătate pe cât îl durea înțepătura Lydiei în ordoliul său.

Lydia dădu din cap afirmativ.

- Da. Nu-și ascunde intențiile. Nici măcar de tine, Brigham.

Și lucrul acesta era adevărat. McCanley plecase cu o zi înainte în Seattle, pentru un împrumut, căci avea de gând să-și construiască o casă și să-și deschidă un mic cabinet. Brigham se oferise să-i împrumute banii pentru că era nevoie de un doctor în portul Quade Harbor, însă McCanley îl refuzase politicos pe motivul că dorea să fie propriul său stăpân și nu dorea să aibă obligații față de nimeni.

Brigham îl înțelese, iar respectul său pentru acest medic crescuse, deși în același timp simțea o aprigă dorință de a-l alunga pe McCanley ca pe un câine răios.

În cazul în care Lydia s-ar căsători cu doctorul, nu se va putea evita ca el, Brigham, să o întâlnească peste tot prin oraș și după un timp ei i se va rotunji burta purtând copilul lui McCanley, iar Brigham va trebui să se obișnuiască cu faptul că ea împarte patul și savurează plăcerile pământești cu alt bărbat.

Era sigur că așa ceva nu va suporta și totuși nu avea de gând să părăsească orașul. Muncise prea din greu și suferise prea mult pentru a renunța la roadele muncii sale de dragul unei femei.

Râsul vesel al Lydiei îl smulse din visare.

- Ce-i cu tine, Brigham? întrebă ea. Figura ți-e întunecată ca niște nori care aduc furtuna.

- N-am nimic. Mi-e foarte bine, mormăi el, apoi se îndreptă spre ieșire.

Ajuns acasă, Brigham urcă la Devon pe care-l găsi stând în pat cu țigara în gură și jucând poker cu Jake Feeny.

Proasta dispoziție îi dispăru aproape de tot când văzu că Devon era iar el.

- Cred că mi-ar place să gust puțină prăjitură cu coacăze, îi spuse Devon lui Jake.

Bucătarul înțelese, îl salută pe Brigham și părăsi camera.

Devon luă o sticlă și un pahar de pe noptieră.

Brigham se încrunță.

- Nu spune nimic, își amenință Devon fratele, înainte ca acesta să poată comenta. Sticla se lovi de pahar, când Devon își turnă un whisky dublu - nu primul în ziua aceea.

- Am nevoie de asta. Mă ajută să suport durerile.

Brigham aruncă o privire îngrijorată către sticlă. Știa foarte bine ce poate face alcoolul în viața unui om dacă devine un obicei.

- Poate că e timpul să mai părăsești și tu camera asta. Dev, spuse el calm și-și trase un scaun lângă pat. Voi pune câțiva muncitori să termine magazinul tău, iar tu poți să dai niște comenzi în San Francisco...

Devon bău conținutul paharului dintr-o înghițitură și trânti paharul pe masă.

- N-am nevoie de magazin, spuse el cu voce nesigură. Voi părăsi portul Quade Harbor, Brig. Pentru totdeauna.

Aceste vorbe îl nimeriră pe Brigham ca o lovitură în stomac. Visul să construiască un oraș, să facă un loc unde trăiau și munceau oamenii nu era doar visul său. Odinioară îl împărțise cu el.

- Ce!? Întrebă el nedumerit.

- Nu pot rămâne aici să privesc cum i se umflă burta lui Polly de la un bastard, răspunse Devon dur.

Brigham îl fixă uimit.

- Pot să știu și eu despre ce bastard este vorba? îl întrebă el după o scurtă pauză de tăcere.

Devon întinse mâna după sticlă, dar Brigham fu mai iute și o luă el primul. Timp de câteva secunde se fixară furioși și Brigham știa că în alte împrejurări s-ar fi ajuns la bătaie.

- Copilul nu-i de la mine, spuse Devon în sfârșit, după ce trase adânc aer în piept.

Brigham așeză sticla de whisky pe biroul lui Devon.

- Așa ți-a spus Polly?

- Nu, răspunse Devon aspru. Ea bineînțeles afirmă că eu aș fi tatăl.

Brigham își pierdu răbdarea. În acele prime zile în care Devon venise din San Francisco, Brigham auzise diferite sunete din camera fratelui său de câte ori trecuse pe coridor.

- Probabil că esti.

Devon oftă.

- Nu. M-a mințit și înainte și mă minte și acum.

- Cum de ești așa sigur? Brigham își dori ca problema sa să fie una asemănătoare. Dacă Lydia ar fi fost gravidă cu el atunci poate că l-ar fi luat de soț. Poate.

Fratele său își umezi buzele uscate și crăpate.

- Eu sunt foarte sigur. Minuni nu există decât în povești, iar eu nu mai cred în ele.

- Ești un tâmpit. Dev. Copilul e un Quade, Devon - nu-l poți renege pur și simplu!

Devon nu spuse nimic. Nici un cuvânt.

Brigham își stăpâni nevoia de a-l apuca de umeri și de a-l scutura până-i vine mintea la cap. Luă o hotărâre în sinea lui, se ridică și ieși.

Dacă Devon nu vroia să-și ia răspunderea pentru copilul care era un Quade, la fel ca ei toți, atunci o va face el, Brigham. Chiar dacă asta ar însemna să renunțe la unele vise ale sale pentru totdeauna.

Lydiei îi căzu din mână cartoful pe care tocmai îl curăța. O privea fix pe Polly care stătea lângă ea pe scările verandei. Era seara devreme, vaporul de corespondență venise și plecase, iar marele ferăstrău tăcuse. Însă cuvintele spuse de Polly distruseră pacea ce domnise.

- Ce-ai să faci?

Polly îi evită privirea.

- Mă voi căsători cu Brigham. M-a chemat mai-nainte în biroul lui și m-a întrebat dacă accept. Bineînțeles că nu vom trăi împreună, dar copilul va purta numele de Quade și

Brigham mi-a promis că pot prelua eu noul magazin de cum va fi gata.

Lydia își reveni greu. Ametise de emoții și de șoc și nici măcar faptul că Polly și Brigham nu vor împărți același pat nu o consolă. Brigham era un bărbat sănătos și plin de viață, iar Polly o femeie frumoasă. Era doar o problemă de timp până când Brigham își va cere drepturile de soț.

- Ce-i cu Devon? întrebă Lydia când își recăpătă graiul.

Polly se aplecă după cartof. O lacrimă i se prelinse pe obraz și-i picură în sân.

- Devon părăsește portul Quade Harbor. Crede că nu este copilul lui.

Își feri privirea și părea atât de descurajată încât Lydia nu se putu supăra pe ea.

- Nu, n-aș fi acceptat niciodată cererea lui Brigham, încheie Polly cu voce scăzută, dacă n-ai fi fost atât de ferm convinsă că nu-l vrei de soț.

Atitudinea Lydiei se schimbă cu o sută optzeci de grade în acest moment. Îl iubea pe Brigham Quade așa încrezut și încăpățânat cum era el, iar restul vieții i se părea întunecat și singuratic fără Brigham. Acum își dorea să-i fi acceptat cererea și să fi lăsat pe mai târziu încercarea de a-i cuceri inima.

- Înțeleg, spuse ea încet.

Polly se ridică și-și aranjă fusta.

- Eu nu sunt atât de puternică cum ești tu, Lydia. Nu m-aș descurca în lumea asta, cu copilul, de care ar trebui să am grijă.

Lydia nu putu să spună nimic; stătea doar și aproba din cap. Dar abia închise poarta după Polly că lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji în jos.

În acea noapte Lydia nu închise un ochi. Se plimbă prin casă plângând cu pisicuța agățată de tivul rochiei, pisicuța

care privea întrebătoare neștiind ce se întâmplă cu stăpâna ei. A doua zi de dimineață, ochii Lydiei erau roșii și umflați și vocea răgușită, însă ea își ținu totuși orele cu copiii.

După-amiază veni Joseph McCanley din Seattle, îndreptându-se imediat spre casa Lydiei, cu zâmbetul pe buze și o grămadă de pachete.

Lydia reușise să-i păcălească pe copii că grozama, care în acest anotimp înflorește peste tot, îi iritase nasul și ochii, însă Joe recunoscuse urma de lacrimi. Trecu peste propriile sale norme de bună cuviință și intră în casa Lydiei, o așază pe aceasta pe un scaun și-i înmână niște pachete.

Apoi se lăsă pe vine lângă scaunul ei.

- Brigham?

Lydia își trase nasul și aprobă din cap.

- Se căsătorește cu Polly. Pentru ca copilul ei să nu vină pe lume nelegitim.

Joe o mângâie pe frunte.

- Ți-a spus-o cu gura lui?

Ea scutură din cap și-și stăpâni un nou val de lacrimi.

- Nu, nu mi-a spus nici un cuvânt, lașul. A plecat la Seattle după un preot. Se va căsători cu ea, Joe!

- Poate că cel mai bun lucru ar fi să mergi la Brig și să-i spui cum te simți tu în situația asta, propuse Joe încet. Era evident că o plăcea pe Lydia. Dar probabil că-i era mai importantă fericirea ei decât propria lui fericire.

Lydia își aminti cum refuzase cererile în căsătorie ale lui Brigham; privind înapoi, găsi că acționase ca o prostituată încrezută, mai ales când se gândea că îl iubea pe Brigham Quade încă înainte ca acesta să o ceară.

- Asta nu o pot face, Joe, spuse ea. Brigham Quade este un om care nu poate fi împiedicat să facă un lucru atunci când și l-a propus.

Se uită la Joe parcă cerșind înțelegere.

- Și ce s-ar alege de Polly? Ce s-ar întâmpla cu acel copil nevinovat?

Joseph o mângâie pe bărbie.

- Viața asta ne pune câteodată în fața unor decizii îngrozitor de grele, spuse el sever, apoi pe fața lui apărură zâmbet și el luă mâinile Lydiei într-ale sale. Am primit împrumutul, iar acum îmi voi construi o casă și un micuț cabinet. Pe locul de lângă casa familiei Holmetz.

Lydia zâmbi printre lacrimi și-l sărută pe frunte.

- E nemaipomenit, spuse ea bucuroasă că Joe nu o grăbi să se decidă pentru el, acum că îl va pierde pe Brigham pentru totdeauna.

- Deschide-ți cadoul, spuse el.

Lydia își șterse lacrimile cu mâneca și despachetă primul cadou împăturit într-o hârtie de culoare maro. Era o carte foarte frumoasă cu povestiri și poezii. Pachetul următor conținea o oglindă cu ramă argintie cu model, iar ultimul ascundea un șal minunat din mătase turcoaz.

- Și toate aceste lucruri superbe le-ai găsit în Seattle? se miră Lydia, căci ea nu văzuse nimic asemănător când vizitase magazinele.

Joe zâmbi.

- Acum câțva timp în port era o corabie - ENCHANTRESS. Venise din China și se oprise și prin San Francisco. În afară de încărcătură, căpitanul a adus și marfă pentru negustori când a venit în Seattle.

Ceva din tonul pe care o spusese îi trezi Lydiei curiozitatea.

- Din ce consta încărcătura? întrebă ea.

O ușoară roșeață colora obrajii lui McCanley.

- Nu cred că vrei să știi lucrul acesta, Lydia.

- Ba da, Joseph! spuse ea hotărâtă. De-aia am și întrebat.

- Femei.

Lydia nu pricepu.

- Femei?

Joseph se așeză în fața ei pe o lădiță de fructe întoarsă cu dosul în sus și evită să se uite în ochii ei.

- Da, spuse el într-un slăbit.

- Femei... femei ușoare.

- Doar nu mă crezi chiar atât de naivă încât să nu știu ce sunt prostituatele? spuse Lydia enervată de ezitarea lui.

Ce-i păsa ei dacă în bordelurile de pe Seattles Skid Road se înmulțiseră acei "porumbei pătați", cum li se spunea?

Joseph tuși.

- Uită treaba asta, spuse Lydia. De când Polly adusese vestea despre nuntă, Lydia nu mai era ea însăși și nu se mai putea gândi la nimic concret. Până să spună ceva rezonabil, se auziră bătăi în ușă.

Joseph se uită lung la ușă, apoi se ridică de pe scaun și deschise.

În fața ușii stătea Devon sprijinit într-o cârjă, îmbrăcat într-un costum gri cu vestă în dungi și cu o pălărie elegantă. Fără a-i da atenție doctorului McCanley, intră în casă, umplând camera cu statura lui și cu puterea personalității sale.

- Voi părăsi portul Quade Harbor, spuse el fără introducere. Își luă pălăria de pe cap și se uită în ochii Lydiei. Am venit pentru a te ruga să vii cu mine.

Lydiei îi pieri graiul. Timp de un moment fu tentată să răspundă cu da, deși știa că acest lucru nu ar fi fost posibil. Nu era în stare să înlăture pur și simplu tot ce simțea pentru Brigham.

- Nu pot Devon, răspunse ea încet.

Pe fața lui apărură o trăsătură aspră, dar îi acceptă răspunsul. Lydia avu chiar impresia că era puțin ușurat.

Făcu o plecăciune în fața ei, acest bărbat bun și blând, care o adusese în portul Quade Harbor și o sărută în creștetul capului.

- Mult noroc, Lydia, spuse el. Apoi dispăru.

În timp ce Lydia se întrebă cum ar putea Devon în situația lui să pornească la drum pe uscat, se auzi zgomotul unui vapor, iar întrebarea ei primi răspuns.

Capitolul 16

O simplă ceremonie de cununie trebuia să aibă loc în grădina mării case de pe deal și parcă toată populația din împrejurimi avea de gând să apară la nuntă. Sărbătorile, puține la număr în Puget Sound, se zvoneau repede; în fiecare zi veneau noi și noi coloniști, chiar și indieni își puseseră corturile la marginea orașului.

În mijlocul acestei agitații se construia într-o veselie. Brigham însărcinase niște oameni cu terminarea construirii magazinului și se dădură comenzi până în Boston și New York. Cabinetul lui Joe McCanley se afla și el în construcție, iar munca muncitorilor ce înălțau noua casă a comuniunii, mergea repede, în același ritm ca și cea a muncitorilor care construiau marea clădire ce avea să devină un hotel, după spusele Charlottei. Prin oraș răsuna ecoul ciocanelor grele amestecat cu zgomotul ferăstraielelor, iar Lydia își petrecea timpul în micuța ei casă, când nu le predă copiilor în grădină.

În orele ei de singurătate îl blestema pe Devon că nu se întorcea pentru a-și cere dreptul asupra femeii și a copilului său, și pe Brigham pentru simțul său de onoare exagerat. Doar pe Polly nu se supăraseră, în acest ținut aspru femeile făceau ce puteau pentru a-și face loc. Pentru

majoritatea dintre ele era mai degrabă o problemă de supraviețuire.

Lydia îl ocolea pe Brigham, deși acesta încercase în mai multe rânduri să-i vorbească. Prima dată, când avu impertinența să apară pur și simplu la ușa ei, nu îi deschise. A doua oară îl trimise pe Harrington la ea cu invitația politicoasă formulată de a binevoi să se întâlnească cu el pe teren neutru și anume în biroul său.

Lydia îl alungase pe Harrington cu un răspuns ce-l făcu să roșască până-n vârful nasului.

Până la urmă, Brigham se înjosi atât de tare încât își trimise propriile fiice să rezolve această problemă. Charlotte și Millie apărură într-o după-amiază după ore, cu o invitație la cină.

Copilele erau la fel de dezorientate ca și Lydia, iar ea le iubea mai mult ca pe orice. Pentru a nu le răni își îmbracă refuzul în vorbe blânde, dar nu dădu nici o explicație.

Vaporașe de corespondență și șalupe cu încărcături veneau și plecau zilnic, iar până la urmă sosi și ziua de care Lydia se temuse.

Se îmbracă cu cea mai bună rochie a ei, cea gri cu dungi roz, iar în aceea dimineată petrecu mult timp în fața oglinzii. Deși i-ar fi plăcut să rămână acasă și să plângă, era hotărâtă să stea în primul rând la cununie și să nu verse nici o lacrimă.

Își puse noua pălărie de paie - ca și multe altele, un cadou de la admiratorii ei - și se privi critic în oglinda de deasupra scrinului. Nu, nu arăta deloc ca o fată bătrână și amărâtă, se consolă ea, deși cam așa se simțea.

La puțin timp după aceea apărură Joe McCanley. Îi întinse galant brațul și împreună se îndreptară spre dealul pe care se afla casa lui Brigham. Lydia se simțea ca o condamnată pe ultimul ei drum, dar avea puterea să zâmbească și să-i salute pe toți cunoscuții.

Nu se făcură mari pregătiri; cineva transportase afară toate scaunele din casă și le așezase în rânduri, în fața căsuței de vară a mătusei Persephone. Erau pregătite mai

multe torturi mari, dintr-un butoiș se servea un punce roșu. Câteva flori în borcane stăteau singuratece și pierdute pe lângă căsuța de vară.

Joe o conduse pe Lydia până în primul rând, apoi se așezară amândoi. Probabil că în primele rânduri vor sta rudele și prietenii apropiați, apoi vor urma tăietorii de lemne, fermierii, muncitorii din fabrica de cherestea și marinarii. Indienii și unii negustori în trecere se așezară în iarbă.

Domnul Harrington apărură în compania drăguței Esther Prophet. Se zvonea că Harrington și domnișoara Prophet aveau propriile lor planuri de căsătorie, care va avea loc cât de curând.

Lydia zâmbi, deși inima îi era grea de griji ce nu se lăsau alungate cu ajutorul rațiunii.

Era o zi frumoasă, din direcția portului sufla o briză plăcută, iar Lydia auzi sunetul unui vapor căruia însă nu-i dădu mare atenție. Avea nevoie de toată puterea ei de concentrare pentru a menține fațada ce-i ascundea mândria rănită.

Își făcu apariția Brigham; arăta grozav de bine în costumul de culoare închisă și cu cămașa albă și, deși Lydia evită să se uite în direcția lui, simți privirea lui îndreptată asupra ei. Joe strânse mâna Lydiei pentru a o liniști, apoi se ridică pentru a vorbi cu mirele.

Cineva cânta la o vioară, iar dinspre grupul nuntașilor se auzeau râsete vesele și frânturi de propoziții. Lângă Lydia se așeză Elly Collier și spuse fără nici o jenă:

- Asta-i cea mai tâmpită situație din câte am văzut eu! Brig ar trebui să se însoare cu dumneata, Lydia. De când a ieșit din casă nu te scapă din ochi. Dacă ar fi putut să mănânce cu ochii, te-ar fi înghițit demult.

Lydia roși.

- El a luat această hotărâre, răspunse ea rece. Și va trebui să trăiască cu ea. La fel ca și tine, își spuse ea în gând.

Auzi ca prin vis zgomotul de cai și trăsurile care soseau într-una, strigătele vesele ale fetelor care se jucau în

grădină cu copiii Holmetz și cu băieții Ellyei Collier. În alte împrejurări Lydia i-ar fi tras de urechi și le-ar fi ținut morală despre buna purtare. Dar în situația în care se afla, Lydia nu putu decât să stea pe scaun și să spera că se va termina cât mai repede.

În sfârșit apărură și Polly, delicată și nemaipomenit de frumoasă, într-o rochie de dantelă albă, demodată. Lydia știa că această rochie o purtase Isabel, prima soție a lui Brigham și că Polly o găsisese pe undeva prin casă și o transformase pe măsura ei. Mireasa își tăia respirația cu frumusețea ei, cu părul negru împletit într-o coadă groasă împodobită cu vioarele și crini sălbatici, culese din pădure.

Ochii Lydiei se umplură de lacrimi. Polly nu era o femeie rea, deși făcuse câteva greșeli în viață, și Lydia nu o putea condamna pentru ceea ce făcea ea acum. Îi dorea sincer multă fericire în calitate de soție, iar în ceea ce-l privea pe Brigham - dacă cumva îi dorea ceva, atunci cel mult o durere de măsele care să-l țină până la optzeci de ani!

Răsunară primele acorduri ale marșului și nuntașii își ocupară locurile. Joe strânse din nou mâna Lydiei, apoi se ridică și se îndreptă spre Polly. Preotul, un bătrân prietenos, își ocupă locul la intrarea cu boltă a căsuței de vară.

Brigham stătea în capul scărilor cu fața spre preot. Umerii lați și spatele mirelui păreau să aibă o poziție forțată, iar Lydia observând acest lucru plânse în sufletul ei deși în afară părea mândră, poate chiar puțin încrezută.

Joe și Polly traversară până în față, iar ea căută din mers privirea Lydiei. O senzație dulce-amăruie le cuprinse pe cele două femei, apoi Polly ajunse lângă Brigham.

Preotul începu să pronunțe cuvintele sfinte ce se spuneau înaintea jurământului care unea bărbatul cu femeia pentru tot restul vieții lor.

Prin mulțime se simți o ușoară agitație, pe care însă Lydia nu o observă. Îi se pusese un nod dureros în gât și trebuia să se stăpânească pentru a nu izbucni în plâns.

În sfârșit, preotul puse întrebarea decisivă:

- Există cineva care știe vreun motiv pentru care acești doi oameni nu pot fi uniți prin sfânta legătură a căsătoriei?

Lydia cu siguranță că nu avu de gând să se ridice, dar mite să mai și vorbească și totuși o făcu.

- Eu știu, spuse ea în același timp cu o voce bărbătească, ce dădu exact același răspuns.

Lydia îl văzu pe Devon sprijinit într-o cârjă, pășind de-a lungul coridorului dintre cele două rânduri de scaune.

Această afirmație avu efectul unei bombe; nuntașii începură să susțoească emoționați, iar Polly și Brigham se întoarseră încet cu fața spre mica adunare.

Brigham rânjea cu gura până la urechi, în timp ce Polly se uita la Devon cu o privire plină de teamă și speranță totodată.

- Căsătoria asta e o înșelătorie, spuse Devon clar și răspicat. Nu permit ca fratele meu să-și distrugă viața în felul acesta.

Polly alergă înspre Devon pe picioare nesigure și se opri în fața lui. Brigham nu se mișcă din loc, o privea pe Lydia cu ochii scânteindu-i amuzați.

- Mai bine te iau eu, spuse Devon fără urmă de dragoste sau bunătate în glas și Polly nu mai știu ce să creadă.

-Un moment, vă rog! se amestecă Brigham și părăsi căsuța de vară, apropiindu-se de Lydia.

- Aș dori să ascult motivul domnișoarei McQuire pentru care această căsătorie nu poate avea loc!

Lydia roși până în vârful nasului, apoi ridică bărbia încăpățânată.

- Foarte simplu, domnule Quade. Polly merită ceva mai bun decât pe dumneata.

Brigham râse, dar privirea lui era de oțel când își aținti ochii asupra fratelui său.

- Am venit astăzi aici pentru a mă căsători, spuse el provocând noi șușoteli printre spectatori. Iar Polly nu a spus încă pe care dintre noi îl preferă în calitate de soț.

Polly privi disperată de la Brigham la Devon, apoi la Lydia.

Accasta mersese prea departe pentru a mai putea da înapoi. Inspiră adânc. O dată îl pierduse pe Brigham din prea mult orgoliu și nu avea de gând să facă din nou aceeași greșală.

- Cu puțin timp în urmă m-ați cerut de soție, domnule Quade, spuse ea și își dori să se crape pământul și să o înghită. Ați vorbit serios?

- Da, răspunse Brigham clar și din nou apărură acel rânjet insuportabil pe figura lui.

-Atunci... Făcu o pauză, înghiți în sec. Atunci accept cererea dacă mai este încă valabilă.

Brigham întinse mâna.

- Mai bine mai târziu decât niciodată, spuse el pe un ton aspru, dar plin de dragoste. În aplauzele nuntașilor, Lydia se apropie de Brigham. Privi spre Joe McCanley care zâmbi trist ridicând din umeri, apoi se lăsă condusă de Brigham înspre altar.

Lydia auzi diferite versiuni de la Charlotte, Millie și Elly despre cele ce tocmai se întâmplau, ea însăși nu percepu mare lucru din toată ceremonia. Se căsătorii cu Brigham, iar Polly cu Devon, de data asta foarte legal.

Polly și Devon se retraseră imediat după ce depuseră jurământul, dar Lydia nu avu impresia că ar fi fost foarte fericiți.

În ceea ce o privea pe ea, era beată de fericire și uimită de curajul insolent cu care se opuse. Inelul de aur cumpărat de Brigham pentru Polly împodobește acum degetul ei și lucrul acesta era pentru moment cel mai important. Despre posibilele consecințe ale comportamentului ei avea timp să se gândească mai încolo, când își va fi găsit echilibrul interior.

Un fotograf întreprinzător, ce venise din Seattle aflând de nuntă, îi fotografie pe Brigham și pe Lydia în fața căsuței de vară, imortalizând figurile lor de sărbătoare pentru generațiile ce urmau să vină.

Orbită de atâtea blițuri și raze de lumină, Lydia avu senzația că leșină. Răsufală ușurată când Brigham o luă de mână și o duse spre masa cu prăjituri și puncte.

Dar starea de zăpăceală îi dispărură abia când Millie și Charlotte se năpustiră asupra ei și o îmbrățișară. Ochii lor exprimau bucurie și acceptare și faptul acesta o liniști pe Lydia foarte tare.

- Nici măcar n-am îndrăznit să sper că vei fi mama noastră! îi șopti Millie trăgând-o de fustă înspre ea.

Lydia o sărută pe frunte.

- Tu și cu Charlotte sunteți cel mai bun lucru din afacerea asta, îi șopti ea înapoi.

Abia după ce fetele se amestecară din nou printre invitați, Brigham îi dovedi Lydiei că auzise acea remarcă șoptită la urechea fetei. Ridică o sprânceană privind-și mireasa cu ochii săi gri ce străluceau ca argintul.

- Privesc ca pe o datorie, doamnă Quade, faptul de a-ți demonstra că sunt și alte lucruri în această "afacere" pe care tu le apreciezi.

Cuvintele acestea o emoționară pe Lydia exact cum prevăzuse el și ea spuse roșind:

- Mă refeream doar la...

Brigham îi ridică bărbia cu degetul întrerupând-o blând, dar ferm.

- Uite la ce mă refer eu, spuse cu voce scăzută și intimă ca o mângâiere cuvinte auzite doar de Lydia.

- Ai fost o dulce povară pentru mine, din primul moment în care te-am văzut. Faptul că te-am răsfățat pe acel pat din cabană fără să te posed după aceea a fost pentru mine un încântător chin care mi-a făcut nervii să vibreze multe zile după această întâmplare. Dar acum, micul meu yankeu fermecător, ești soția mea și intenționez să-mi țin promisiunea.

Lydia înghiți în sec, simțindu-se slăbită de o căldură ce i se întinse în tot trupul. Dar era o senzație extraordinară.

- Ce p-promisiune?

Brigham se aplecă înspre ea, o sărută pe buze și-i șopti la ureche:

- Te voi iubi atât de profund, doamnă Quade, încât vor auzi și munții cum îmi strigi numele.

O trecu un fior fierbinte și de rușine încercă să-i scape, el însă nu o lăsă, ci o mușcă ușor de lobul urechii, ceea ce ei îi produse un nou fior, mult mai intens și oricât de nevinovată era, știa că acest lucru era doar un aperitiv la ceea ce avea să-i facă mai târziu. Simți cum i se întăresc sfârcurile și scoase un geamăt plin de dorință.

Brigham râse și o sărută atât de pasionat, încât Lydia se clătină când se desprinsese de el și spectatorii aplaudară încântați.

Ca să nu o dezamăgească, Brigham o conduse pe locul ce ținea drept ring de dans și o purtă prin vraja unui vals. Privirea sa însă nu părăsi nici un moment figura ei și când dansul se termină, Brigham o trase pe Lydia spre casă.

Acum se va întâmpla, se gândi Lydia cu resemnare, nerăbdare și puțină teamă. Mirele ei o va duce în cameră, unde va aștepta ca ea să se dezbrace și să se lase în voia mâinilor sale...

Brigham însă apucă direcția cabanei, iar când ajunseră la ea, se opri și o luă pe Lydia în brațe.

Aceasta era profund impresionată. Venise în calitate de invitată pentru a participa la o nuntă și în schimb se trezi căsătorită și pe cale de a-și pierde virginitatea. Puțin cam mult pentru o singură zi; era pur și simplu copleșită.

- Nu crezi că am mai putea aștepta? întrebă ea, când ajunseră în pragul cabanei. Numai puțin de tot?

- Să așteptăm? Ce să așteptăm? întrebă Brigham trecând-o pragul în timp ce privirea lui nu se mai dezlipea de pe buzele ei.

- Nu mă așteptam la faptul că mă voi căsători astăzi, spuse ea timidă.

Brigham înclină puțin capul șoptindu-i la ce se va mai putea aștepta astăzi, iar franchețea sa provocă o fierbinte excitație în ea.

Lydia răspunse ceva și Brigham începu să râdă, o lăsă jos și închise ușa cu piciorul. Apoi își încrucișă brațele deasupra pieptului.

- Ce-ai pățit, yankeule? Te-ai răzgândit?

Lydia își aminti cum sârise să întrerupă cununia.

- Și dacă m-am răzgândit? răspunse ea înțepată, netezindu-și rochiar cu un gest nervos.

Brigham ridică din umeri.

- Asta n-ar schimba nimic. Mi-am luat o soție și n-am s-o scap din ochi până nu am încheiat tot ritualul.

Lydia roși și închise ochii.

- Nu te poți exprima puțin mai discret?

Drept răspuns Brigham îi desfăcu fundele pălăriei și-i desprinsese agrafele din păr. Acesta îi căzu pe umeri, iar Brigham i-l aranjă peste piept.

- Cât de frumoasă ești, șopti el și o sărută.

Lydiei i se opri respirația când îi simți buzele pe ale ei, fierbinți, pasionate și infinit de tandre; tresări când vârful limbii lui alunecă ușor ca un fulg de-a lungul conturului buzelor ei. Genunchii ei se transformară în gelatină, iar inima îi bătea atât de tare încât se temu să nu leșine.

După ce o sărută, Lydia abia se mai putu ține pe picioare, dar Brigham o ținu strâns de talie. Se lipi ostând de umărul lui, iar el începu să-i desfăcă corsetul.

- Acum e foarte important să ascuți la ce-ți spun, Lydia, spuse el încet, dezbrăcând-o cu grijă. Prima oară va fi puțin dureros pentru tine, dar înainte de asta mă voi strădui să-ți dau atâta plăcere cât poți tu suporta. Iar data viitoare n-o să te mai doară, îți promit. Începu să-i dezmierească lobul urechii și în același timp își introduse o mână în corsetul ei, cuprinzându-i sânul. Sfârcul acestuia se ridicase nerușinat.

- M-ai ascultat? întrebă el cu severitate drăgăstoasă. Lydia putu doar să dea din cap în semn afirmativ. Ascultase, dar ceea ce-i spusese el nu o interesa în acel moment. Dorința de unire era mult mai puternică decât orice teamă.

- Eu... poate că o să gem... ca ultima oară, spuse ea rușinată, pe când buzele lui fierbinți alunecară peste ceafa ei.

Brigham râse.

- Da, da - poți fi sigură că asta vei face, micul meu yankeu, căci îți voi da o lecție de plăcere pe care n-ai s-o uiți niciodată!

Lydia gemu încet. Vorbele lui erau la fel de excitante ca și mângâierile și ea simți cum îi crește dorința.

- M-mă vor auzi invitații...

Timp de un moment Brigham îi dezmierdă sfârcul roz cu vârful limbii, apoi se sinchisi să răspundă.

- Nu, yankeule, spuse amuzat. Cabana are pereți groși, iar afară cântă muzica. Nu te poate auzi nimeni în afară de mine.

Spunând acestea îi cuprinse sfârcul cu buzele, iar dezmierdările se intensificară. Lydia închise ochii și își lăsă devotată capul pe spate. Avea impresia că se topește de plăcere.

Și deodată mâna sa se află acolo unde dulcea excitație era cel mai tare... Lydia se întinse involuntar și scoase un sunet, ce venea din adâncul sufletului ei, încât părea să facă parte din altă lume, din altă realitate.

Brigham o privi cu o figură serioasă și spuse:

- Prima oară, doamna Quade, vreau să mă uit în ochii tăi când mi te dăruiești.

- Oh! scoase Lydia un sunet. Pulpele i se deschisera involuntar, iar spatele i se curbă. O... Doamne... Brigham!

Deși dezmierdările sale excitante continuară, vocea îi sună severă, aproape brutală.

- Privește-mă, Lydia!

Ea deschise ochii, îl privi în față și deodată tavanul păru să se spargă în mii de bucățele odată cu cerul de deasupra ei. Mușchii i se încordară, un fior o trecu prin tot corpul.

- Oh... oh...oh..., spunea ea la fiecare val de extaz ce-i străbătea trupul.

Când căzu extenuată, Brigham o transportă în pat și începu să se dezbrace.

Se întinse lângă ea.

- Te simți mai bine acum? se informă el blând și începu să deseneze cu buzele urme fierbinți, de foc pe burtă ei.

- Da, spuse Lydia. Nu, nu știu. Și acesta era adevărul, căci adânc în centrul feminității ei, trupul îi reacționa tot la noua lecție a lui Brigham. Acesta îi despărți părul mătăsos dintre picioare și o sărută acolo.

- Dar asta? Asta te ajută?

Lydia gemu ca în febră.

- Nu...oh...nu...

Se ghemui și se întinse din nou ca sălbatică atunci când simți limba lui în cel mai intim loc, iar el o dezmierdă în continuare, savurând și el plăcerea.

- Brigham, îl imploră ea ținându-se cu mâinile de marginea patului. O, Brigham... încă nu... nu face...

Dar Brigham era neînduplecat. Îi desprinsese mâinile de pe grilajul metalic, o întoarse pe partea cealaltă și continuă să o excite.

- Dumnezeu! strigă Lydia disperată, ținându-se din nou de marginea patului și mișcând din șolduri în extaz.

Jocul erotic era fără de sfârșit. Când Brigham fu gata să încheie ritualul, Lydia era atât de excitată de dezmierdările sale tandre și experimentate, încât nici nu simți acea mică durere din timpul unirii. Se cutremură de plăcere, când îl simți pe Brigham adânc în ea, dar de data aceasta senzația de extaz nu se limita doar la trupul ei, ci îi cuprinse sufletul și inima. Din acest moment știu că este femeia lui Brigham, o ființă de sine stătătoare și totuși o parte din alta.

În spatele ferestrelor se lăsă întunericul în lume și stele argintii apărură pe cer. De pe deal se auzeau muzică și râsete, iar dinspre port venea sunetul estompat al unei sirene.

Polly Quade - și acum era cu adevărat Polly Quade, căci poseda un document semnat, care o dovedea - stătea pe fotoliu lângă patul lui Devon și își privea tristă buchetul de nuntă. Era întuneric, dar Polly nu aprinse nici o lumină și

nici nu se simți atrasă de veselie sărbătorii ce se desfășura jos, sub geam.

Stătea cu capul dat pe spate, cu ochii închiși și i se păru că-l vede pe Devon stând în fața ei, exact ca în după-amiaza aceea, imediat după nuntă.

- Vroiai un soț, mârâise el privind-o cu ochii întunecați de dispreț. Acum ai unul. Copilul tău va avea un nume. Sper că acum ești mulțumită.

Polly îl privise mută de durere și își stăpânise lacrimile. Din primul moment în care îl văzuse întrerupând ceremonia, realizase că Devon nu se întorsese pentru că o iubea, ci pentru a-și salva fratele din ghearele unei femei pe care el nu o credea demnă pentru așa ceva și totuși sperase la ceva mai mult decât la acest dispreț.

- Ai făcut-o pentru Brigham, spusese ea, dar nu pentru a-i trezi mila, ci doar ca simplă constatare.

- Și pentru Lydia, dăduse Devon răspuns. Acum ai numele, magazinul și din partea mea poți avea tot orașul! Pe mine mă așteaptă o șalupă în port.

Polly înghiți în sec.

- Vrei să pleci atât de repede?

Privirea lui era tare, rece și brutală.

- Ți-ar plăcea mai mult dacă aș rămâne și aș continua această căsnicie, Polly? dori el să știe. Dacă da, atunci las-o baltă. Sunt convins că Brigham și cu Lydia o fac și pentru noi. Adio, Polly.

Spunând acestea, se îndreptă spre ușă mergând binișor în ciuda cârjei și Polly își dori ca el să fi dovedit hotărâre iertând-o și iubind-o.

Când el trântise ușa, ea se ridicase repede, apoi căzu înapoi în fotoliu.

Dacă l-ar fi rugat să rămână nu s-ar fi ales decât cu bătaie de joc și asta ar fi fost peste puterile ei. Din acest motiv rămăsese acolo și tânjea după soțul ei care plecase și care poate nu se va mai întoarce niciodată.

După multe ore, în sfârșit, izbucni în plâns, descărcându-se.

Capitolul 17

Când Lydia se trezi a doua zi de dimineață singura cameră a cabanei era plină de raze de soare. Oflă fericită, se întinse și se întoarse presupunând că soțul ei era lângă ea.

Dar Brigham se sculase și se îmbrăcase deja. Cineva îi adusese haine de-acasă, căci era îmbrăcat cu o cămașă din flanel și pantaloni de lucru, spre deosebire de costumul elegant din ziua nunții.

Veni spre ea cu o cană cu cafea și o sărută pe frunte când se ridică somnoroasă în capul oaselor.

Lydia se rușină și își trase cearceaful până sub bărbie.

- Bună dimineața, doamnă Quade, spuse el.

Ea luă o înghițitură de cafea și-și feri privirea.

- Bună dimineața, murmură ea.

Aproape toată noaptea și-o petrecuse gemând și strigând de plăcere în brațele acestui bărbat, acum însă, la lumina zilei, se rușină de reacțiile ei la dezmiertările lui Brigham.

El își trase un scaun mai aproape și se așeză.

- Lydia.

Ea ridică privirea și simți cum i se colorează obraji.

- Da?

Brigham zâmbi și-i luă cana de cafea. Apoi trase cearceaful de pe ea privindu-i sânii rotunzi cu sfârcurile lor mici și roz.

- Nu te ascunde de mine, spuse el cu o privire serioasă. Ești mult prea frumoasă.

Lydia roși mai tare, iar Brigham râse încet. Scutură din cap, se ridică de pe scaun și-i dădu Lydiei cafeaua înapoi.

Ea nu făcu nici un gest de a se acoperi din nou; sub privirile lui Brigham se simți deodată atât de frumoasă și de admirată ca niciodată înainte.

- Ți-aș fi recunoscător dacă ți-ai aduce lucrurile cât se poate de repede, înapoi în casa mare, spuse el de la ușă. Charlotte și Millie te vor ajuta - adu numai mobila care-ți place. Restul putem lăsa acolo pentru următorul chirieș.

Lydia s-ar fi supărat poate de acest ordin - sau de faptul că era totuși un ordin oricât de politicoș ar fi fost formulat - dacă nu s-ar mai fi aflat încă sub influența acestei pasionate nopți de dragoste. Se simțea de parcă băuse o licoare fermecată din care se hrăneau doar zeițele și îngerii.

Abia după ce trecu un timp de când plecase soțul ei, se ridică pentru a se spăla și se îmbracă. Negăsind nici o perie, își lăsă părul desfăcut.

Zâmbi în oglindă. Femeia care acum purta o rochie gri cu dungi era o cu totul alta decât cea din ziua precedentă.

Luă cearceaful și-l duse la râu pentru ca nimeni să nu vadă urmele nevinovăției ei pierdute. După ce-l spălă și-l agăță la uscat, se îndreptă spre casă.

- Bună dimineața, doamnă Quade, o salută Jake Feeny politicoș.

Accastă adresare încălzi inima Lydiei ca o rază de soare un pământ înghețat.

- Bună dimineața, domnule Feeny. Ce fac fetele?

- Sunt pe șantier, răspunse bucătarul în timp ce umplu o farfurie cu fulgi de ovăz. Așezați-vă să mâncați ceva, doamnă Quade.

Lydia nu era obișnuită să fie servită și nici nu-i plăcea, dar în această dimineață era înfometată și avea o zi de lucru înaintea ei. Zâmbi recunoscătoare și întinse mâna după frișcă și zahăr.

- Magazinul va fi gata în curând, spuse ea și se gândi la Devon și Polly - rușinată că abia acum făcea acest lucru.

- Da. Jake turnă cafea pentru Lydia și pentru el și se așează la masă. La fel ca și casa doctorului. Are două camere mari și o mică anexă unde va fi cabinetul.

Lydia puse jos lingurița și lăsă privirea în pământ. Nici la Joe McCanley nu se mai gândise, iar perspectiva de a da ochii cu el nu-i părea prea încântătoare. Dar pentru că îi datora o explicație, avea de gând să-l viziteze imediat după micul dejun.

Jake nu observă cât de absentă era.

- A început și construirea școlii, iar hotelul este...

Lydia se uită la el întrebătoare.

- Hotel? De asta nu știam.

Bucătarul mai turnă o ceașcă de cafea.

- Îmi închipuiam.

- Poftim? îl întrebă ea politicoasă.

- Mai bine mergeți dumneavoastră și vedeți singură, doamnă Quade. Cred că mai bine-mi țineam gura.

Lydia luă lingurița în mână. Cât teatru pentru un hotel! Nici nu era o idee rea, găsi ea - orașul avea nevoie de așa ceva pentru turiști și bărbați sau femei necăsătorite.

Ajunsă mai târziu în centrul orașului, constată entuziasmată că începuseră construcțiile noii școli - sau case a comuniunii. Câțiva bărbați lucrau la fundații, în timp ce alții săpau o fântână și cărau lemn de construcție.

- Lydia?

Se întoarse surprinsă și-l descoperi pe dr. McCanley în spatele ei. Nu se așteptase să-l întâlnească atât de curând și nu era pregătită. Încercă să spună ceva, dar nu reuși să scoată nici un cuvânt.

- Sau poate că ar fi mai bine să-ți spun "doamnă Quade"? întrebă Joe fără ironie în glas.

Lydia înghiți în sec.

- Bi-bineînțeles că-mi poți spune Lydia în continuare, spuse ea bâlbâindu-se.

- Joseph, eu...

El îi luă mâinile într-ale sale.

- Psst, Lydia. Nu-i nevoie să-mi explici nimic. Spune-mi doar că vom rămâne prieteni.

Lydia simți că o podidesc lacrimile și că i se pune un nod în gât. Ea și cu Joe erau legați printr-un trecut comun și era o minune că se întâlniseră din nou. Legătura dintre ei însemna foarte mult pentru Lydia.

- Credeam că te-ai supărat pe mine, spuse ea încet încercând să-și stăpânească lacrimile.

Joseph oftă.

- Nu, draguțo - nu m-aș putea supăra niciodată pe tine. Bineînțeles că sunt dezamăgit, dar am trecut și prin lucruri mai grele în viață și am supraviețuit de fiecare dată.

Cuvintele sale o puseră pe gânduri și Lydia încercă să și-l imagineze pe Brigham spunând același lucru, dar nu reuși. Cu doctorul McCanley ar fi cunoscut liniștea și poezia; cu Brigham va cunoaște pasiunea și poate chiar și durerea, și era posibil ca ocazional să se ajungă și la certuri și discuții.

Lydia îl sărută pe Joseph pe obraz.

- Arată-mi casa ta, îl rugă ea. Jake Feeny mi-a povestit de ea, dar aș vrea s-o văd cu ochii mei.

Schela pentru căsuța lui simplă exista deja și chiar și o fântână fusese săpată. Casa consta în două camere, în timp ce o mică anexă servea drept cabinet medical.

- Voi avea nevoie de ajutor, remarcă Joseph fără a se uita la Lydia.

- Bănuiesc că în ciuda experienței tale n-ai asistat încă niciodată la o naștere. Când se vor înmulți oamenii în portul Quade Harbor, voi avea nevoie de ajutor.

Briza îi suflă Lydiei o șuviță pe față și ea își netezi părul.

- Soldații voștri au tras în ai noștri cu tunuri și puști, dr. McCanley, spuse ea sec, și nu era vorba de nașteri.

Joseph râse și tensiunea dintre ei cedă. Lydia îi atinse brațul, bucuroasă că trecuseră de ce-a fost mai greu.

- Liniștește-te, Joe, Am lucrat și ca moașă. Tatăl meu avea înainte de război un cabinet în Fall River. Am asistat de multe ori la nașteri.

Medicul păru încântat, dar în același moment se încruntă.

- Pe-atunci nu erai căsătorită, spuse el după ce se gândi o clipă. Poate că soțul tău nu va fi de acord să lucrezi ca soră medicală.

- Ha! Lydia își îndreptă umerii și își ridică bărbia. Sunt sigură că domnul Quade va avea înțelegere față de dorințele mele, răspunse ea, deși nu era deloc sigură de acest lucru. La urma urmei, nu avea nici cea mai vagă idee despre ce aștepta soțul ei de la ea, în afară de îmbrățișări înfocate noaptea, pentru că nu îl cunoștea. În orice caz, nu așa cum ar trebui să-l cunoască o femeie pe bărbatul cu care se mărită.

- Da, poate, spuse Joseph gânditor privind spre schela unei clădiri cu etaj, ridicată pe o bucată de pământ după fabrica de cherestea. Se întoarse și o privi pe Lydia în ochi.

- Dar tu vei avea înțelegere pentru el? întrebă el arătând cu capul spre viitoarea clădire.

Lydia avu o senzație de parcă o mână rece ca gheața i-ar fi trecut de-a lungul spatelui.

- Acesta trebuie să fie hotelul, răspunse ea exagerat de indiferentă.

Joseph tuși de parcă i-ar fi rămas ceva în gât.

- Hotel? repetă el. Asta ți-a povestit Brigham că este?

Lydia observă niște corturi pe lângă acea clădire și pete de culoare deschisă mișcându-se.

- Brigham nu mi-a povestit absolut nimic, spuse ea ducând mâna streășină la ochi. Cine sunt femeile acelea în haine elegante? Vor locui în hotel?

- S-ar putea spune și așa, spuse Joseph, scoțându-și ceasul din buzunar și privindu-l cercetător.

- Când au venit?

Inima Lydiei bătea puțin mai tare decât de obicei, iar în stomac simți o senzație ciudată.

- Ieri, răspunse prietenul ei cu o oarecare împotrivire. Probabil că au venit cu același vapor cu care a venit și Devon. Din nou își fixă ceasul de parcă n-ar putea recunoaște cifrele. Și dacă mai ai întrebări, Lydia, e mai bine să te adresezi soțului tău.

Dar ea avea prea multe treburi pentru a porni în căutarea lui Brigham. În afară de asta, acest lucru ar fi fost obositor, iar ea trebuia să-și adune puterile pentru diseară. De aceea se hotărî să vorbească abia seara cu el.

Văzând copiii cum se joacă în grădină, Lydia își aminti de pisicuță și alergă repede în casă.

Millie însă fugi după ea și scoase pisica din buzunarul șortului ei.

- Fii fără grijă, strigă ea. I-am dat Opheliei lapte și s-a simțit foarte bine cu noi.

Lydia zâmbi și își sărută fiica vitregă pe frunte.

- Mulțumesc, Millie.

Se apropie și Charlotte.

- Trebuie să învățăm azi? întrebă ea bosumflată. E atât de frumos afară!

Lydia se prefăcu că se gândește intens, apoi luă pisica și spuse:

- Bine - având în vedere că ieri am avut nuntă, azi sunteți libere.

Millie și Charlotte săriră în sus de bucurie și se grăbiră să-i anunțe și pe ceilalți copii, în timp ce Lydia intra din nou în casa ce fusese căminul ei pentru un timp foarte scurt.

Ajunsă în dormitor se schimbă și tocmai începuse să împacheteze din lucruri când auziră bătăi în ușă.

- Eu sunt! strigă Polly și apără în ușa dormitorului Lydiei.

Avea cearcăne și era palidă.

- Felicitări, doamnă Quade, spuse ea blând. Arăți foarte fericită.

Lydia zâmbi. Polly avea dreptate, era fericită - din toate punctele de vedere. Înseamnă că nu mai ești supărată pe mine, Polly?

Polly râse, dar suna forțat.

- Nu, bineînțeles că nu. Oftă și Lydia își privi cumnata ce stătea cu brațele încrucișate, rezemată de tocul ușii. Cred că Brigham chiar sperase că vei spune ceva când a întrebat preotul dacă cineva are ceva de obiectat.

- Mă îndoiesc, răspunse Lydia repede căci o interesau mai mult vestile cumnatei ei. Cum te descurci cu Devon? întrebă ea.

- Nu mă descurc deloc, răspunse Polly, făcând pe indiferenta și rânind astfel inima Lydiei. Soțul meu m-a părăsit imediat după nuntă. Credeam că știu.

Bineînțeles, Lydia știa că problemele lui Devon și Polly nu se puteau rezolva printr-o ceremonie de căsătorie, însă sperase că acest gest era o dovadă de bunăvoință din partea lui Devon.

- Oh, Polly! spuse ea sincer afectată; se îndreptă spre Polly și-i luă mâinile într-ale ei. E îngrozitor!

Citi în ochii prietenei ei că Devon îi rânise inima.

- Măcar copilul meu va purta un nume și am magazinul care ne va asigura viitorul. O duc mult mai bine decât alte femei în situația mea.

- Totuși...

- Nu vreau să-ți faci griji din pricina mea, Lydia, o întrerupse Polly. Este timpul să-mi suflec mânecile și să fac ceva din viața mea. Cine știe? Poate că e mai bine pentru mine că Devon a plecat.

Lydia o îmbrățișă.

- Dacă ai nevoie de ceva să mă anunți, bine?

Polly aprobă din cap.

- Întotdeauna mi-am dorit o soră, spuse ea zâmbind timid.

- Și eu, răspunse Lydia cu dragălăsenie. Și acum așază-te aici cu mine și hai să bem o cană de ceai. Vreau să știu ce planuri ai cu magazinul.

Intrară în bucătărie și Lydia puse de ceai.

- Ai văzut hotelul? o întrebă ea pe Polly și scoase o cutie cu ceai din dulap.

Pur întâmplător privi în direcția cumnatei ei și observă că aceasta pălise.

- H-Hotel? murmură aceasta încurcată.

Lydia continuă să se miște prin bucătărie.

- Da. Mă refer la clădirea aceea mare de după fabrica de cherestea.

Polly își umezi buzele.

- Glumești?

- Să glumesc? Lydia era uimită. De ce să glumesc?

Polly își dădu ochii peste cap și oftă din greu.

- Pentru Dumnezeu - tu chiar vorbești serios! spuse ea. Acela nu e un hotel, Lydia. Va fi un Saloon și un bordel.

Lydia rămase cu gura căscată, dar nu putu scoate nici un cuvânt. Știa ce este un Saloon, ba chiar cântase la pian printr-unele pentru a-și câștiga existența și de asemenea știa și ce se întâmpla prin Seattle pe strada Skid Road. Dar aici era portul Quade Harbor, un mic locșor în mijlocul sălbăticiiei! Să înființeze aici un Saloon și un bordel era ca și cum ai construi un vecu în cer...

- Brigham știe de treaba asta? întrebă ea îngrijorată.

Polly o fixă neînțelegând.

- Dacă știe? Lydia, portul Quade Harbor este orașul lui Brigham. El e cel care a adus femeile din Seattle și tot el cel care a finanțat construirea Saloonului.

Lydia își luă un scaun și se așeză la masă părăsită de puteri.

- Nu, șopti ea. Asta e ca și cum și-ar otrăvi propriii lui oameni!

De data asta, Polly îi cuprinse Lydiei mâinile într-ale sale.

- Și eu sunt de aceeași părere, spuse ea. Dar bărbații văd aceste lucruri din altă perspectivă.

Lydia și-o imaginează pe biata Magna Holmetz așteptând acasă, gravidă, fără prieteni, fără a putea spune nimic, în timp ce bărbatul ei își cheltuia banii câștigați cu

greu pe whisky, jocuri de cărți și femei. De aici era ușor să-ți imaginezi cât mai era până la alcoolism, până când copiii vor umbla fără pantofi și fără paltoane și poate chiar și fără mâncare. Și asta numai din cauza acestor vicii...

- Lydia? Polly o scutură ușor.

Dar Lydia era cufundată în gânduri. Propriul ei tată iubise alcoolul foarte mult și își cheltuise banii cu femei și jocuri de noroc. Din acest motiv ea crescuse cu găuri în ciorapi și cu o permanentă senzație de foame în stomac, care încetase abia în război când avu acces la cantina armatei.

- Asta nu o poate face, spuse ea și se ridică brusc.

- Ce nu poate face? întrebă Polly îngrijorată și se ridică și ea. Lydia, soțul tău își poate permite orice aici, poate cu excepția crimei. Portul Quade Harbor e orașul lui și fiecare om de aici este într-o oarecare măsură dependent de Brigham.

Lydia își duse mâinile la obraji pentru a-i răcori. Era atât de absentă încât mai întâi o apucă într-o direcție, apoi se răzgândi și se întoarse pentru a se opri până la urmă furioasă.

Ce proastă fusese!

- Lydia? o întrebă Polly, parcă implorând-o.

În sfârșit, Lydia se decise pentru una dintre cele două intrări și se grăbi spre poartă cu pași mari. Polly o urmă îngrijorată.

Dacă era adevărat că Brigham ordonase să se construiască acel Saloon și că el adusese prostituatele, atunci probabil că intenționa să frecventeze el însuși acel anturaj. Și deși Lydia știa că majoritatea bărbaților cu stare materială bună aveau amantele lor și societatea nu-i condamna pentru acest lucru - câteodată nici soțiile nu aveau nimic de obiectat - acest gând îi era insuportabil.

Ajunsesese deja la șantierul lui Joseph McCanley când Polly o ajunse din urmă și o prinse de braț.

- Lydia, spuse ea sever, nu poți merge la Brigham în starea în care ești acum! Ți-ai face mai mult rău decât să...

Lydia scutură din cap.

- Cum am putut să fiu atât de proastă? o întrerupse ea pe Polly. Trebuie să vorbească cu el.

- Aiurea. Hai înapoi acasă, Lydia, să ne bem ceaiul în liniște. Te va calma.

Lydia era la fel de hotărâtă să-i spună lui Brigham părerea ei, însă realizează că Polly avea dreptate. Nu i-ar fi folosit să-l întâlnească pe Brigham în starea de nervi în care se afla ea acum.

Deci se întoarseră înapoi acasă și își băură ceaiul deși Lydia trebui să se silească să rămână la locul ei și să-și stăpânească nerăbdarea și furia. Dar avu efect, căci o oră mai târziu, când Polly plecă, Lydia era deja mai calmă.

- Și vei rămâne calmă, murmură ea strângând câmile de ceai și părâni casa. Vei fi cât se poate de calmă!

Îl găsi pe soțul ei într-o moară, transpirat și plin de rumeguș și praf din cap până-n picioare, stând în fața unui ferăstrău mare. Când îl văzu, Lydia se mai înmuie. Brigham era un om inteligent, poate puțin cam încăpățânat, iar dacă vorbea serios cu el, ar fi recunoscut că în portul Quade Harbor nu e nevoie de vreun Saloon sau bordel.

În ciuda mângâierilor pătimase din noaptea trecută și a admirației ce i-o arătase în acea dimineață, Brigham nu păru deloc fericit s-o vadă pe Lydia.

Ordonase unui om să-i preia locul, o prinse pe soția lui de braț și o trase spre ușă, unde scârțâitul ferăstrăului nu era atât de asurzitor.

- Ce faci aici? întrebă el tăios.

Lydia își smulse brațul din prinsoare.

- Nu trebuie să fii așa necioplit! Sunt soția ta - sau ai și uitat lucrul ăsta?

Un rânjet apărui pe fața lui murdară.

- Dimpotrivă, răspunse el. Ți-ai adus lucrurile la mine-n casă?

Lydia își încrucișă brațele de parcă în acest fel s-ar fi putut apăra de șarmul lui irezistibil.

- Nu, și nici n-o voi face până nu rezolvăm problema cu Saloonul, șopti ea, căci muncitorii îi priveau curioși. De ce se uită toți la mine?

Rânjetul lui Brigham dispăru, se încruntă supărat.

- Pentru că intrarea femeilor în moară este interzisă.

E prea periculos.

Îi cuprinse talia și se aplecă înspre ea.

- Și ce vroiai să-mi spui referitor la Saloon?

Lydia făcu un pas înapoi.

- O grămadă de lucruri. Mă tem că trebuie să-ți cer o explicație.

Brigham își dădu capul pe spate râzând cu poftă.

- Trebuie să-mi ceri o explicație? întrebă el și se apropie de ea și mai tare. Vă cer iertare, doamnă Quade, dar în familia noastră eu sunt capul familiei și dacă cineva are dreptul să ceară o explicație, atunci eu sunt acela.

Lydia roși. Incepu să-i liarbă sângele în vene, sângele mândru și rebel al strămoșilor ei care se luptaseră cu vitejie în timpul revoluției și în 1821, în război.

- Dacă vorbești cu mine pe tonul ăsta, domnule Quade, se răsti ea, mai bine nu mai îmi vorbești deloc! Dar cer totuși o explicație și anume acum, aici, pe loc!

Brigham o prinse de mână și o trase până la biroul său unde îi surprinseseră pe domnul Harrington și pe domnișoara Esther Prophet sărutându-se.

- Căutați-vă alt loc de pupat! strigă Brigham și Harrington roși până în vârful nasului, în timp ce Esther își coborî umilă privirea.

- Asta n-a fost deloc drăguț din partea ta! strigă Lydia la soțul ei după ce îndrăgostiții dispărușeseră.

Brigham o privi țintă mult timp, apoi se întoarse și își turnă un pahar de apă. Chiar și prin stofa groasă de bumbac a cămășii, Lydia îi putea urmări jocul mușchilor când duse paharul la gură.

- Brigham, spuse ea rugătoare. Ti-e clar că femeile acelea se vor culca cu bărbații pentru bani? Nu știi că în aceste Saloon-uri se bea, se joacă și se preacurvește?

Brigham se întoarse spre soția lui cu ochii scânteindu-i amuzați, fapt care o enervă pe Lydia din nou. Apoi însă făcu o figură ce nu exprima decât o uimită nevinovăție.

- Pentru numele lui Dumnezeu, doamnă Quade - doar nu vorbești serios! spuse el prefăcându-se mirat.

Lydia avu nevoie de multă voință pentru a rămâne calmă.

- Cât se poate de serios, domnule Quade, răspunse ea. Vreau să oprești lucrările la acest Saloon chiar astăzi și să le trimiți acasă pe femeile acelea îngrozitoare. Acum, imediat. În orice caz, astăzi.

Soțul ei se sprijini cu palmele pe birou și se aplecă încet în față.

- Lucrările vor continua și femeile rămân, explică el liniștit, nelăsând nici o îndoială asupra hotărârii sale.

Capitolul 18

Lydia nu-și trădă temerile când se uită la Brigham. Îi va face exact același lucru pe care i l-a făcut acelui bulldog rău din Falls River - se va uita la el cu o privire care să-l intimideze și fără a arăta aici cel mai mic semn de frică.

Dar, spre diferență de bulldog, Brigham nu păru deloc impresionat.

Deși instinctul o sfătuia să tacă, Lydia nu fu în stare să urmeze acest sfat.

- Bănuiesc, spuse ea cu voce tremurândă, că vei vizita și tu această... vizuină păcătoasă.

Brigham râse.

- Vizină păcătoasă? repetă el amuzat. Acum vorbești ca părintele Prophet.

- Nu încerca să ocolești întrebarea, domnule Quade, spuse Lydia roșind. Ieri, în fața altarului, mi-ai jurat fidelitate, și vreau să știu dacă ai de gând să-ți ții jurământul.

Ochii lui Brigham se îngustară.

- Acum parcă ești o eroină tragică din romanele Charlottei.

- De unde știi tu asta, dacă nu le-ai citit niciodată, îl repezi Lydia. Nu te-ajută cu nimic, domnule, dacă-mi ocolești întrebarea.

- Ei bine.

În ochii lui gri apăru o expresie greu de identificat, însă Lydia nu recunoscuse nici o urmă de supărare.

- Uite răspunsul meu, doamnă Quade: atâta timp cât îmi ești o soție cumsecade, îți voi fi și eu un soț la fel de cumsecade.

Lydia tăcu și-l privi sceptică.

- Pentru a mă mulțumi cu răspunsul tău, ar trebui să știu mai întâi ce înțelegi tu prin "cumsecade", răspunse ea într-un sfârșit.

Brigham își trecu mâna prin părul său transpirat și Lydia se minună din nou cât de atractiv putea fi Brigham chiar și așa murdar și neîngrijit.

- Înseamnă că nu mă voi uita la altă femeie atâta timp cât sunt binevenit în patul tău.

Lydia roși la cuvintele sale directe, deși fusese dorința ei de a afla adevărul gol-goluț. Tăcu și speră că nu i se pot citi pe față sentimentele provocate de amintirea dezmiardărilor lui înflăcărâte; "*dar dacă aș fi bolnavă, sau din alte motive nu te-aș putea ... primi...*"

El oftă.

- Vrei să știi dacă ți-aș rămâne credincios dacă ai fi bolnavă sau în ultimul stadiu al unei sarcini?

Lydia aprobă din cap încurcată.

-Da.

- Vreau mulți copii, Lydia, și vei constata că în timpul sarcinii tale eu voi fi cel mai atent soț pe care ți-l poți imagina. În ceea ce privește vreo boală, îți voi fi la fel de fidel - cu condiția ca boala să fie adevărată și nu doar un pretext pentru a mă ține departe de patul tău.

Lydia tăcu și încercă să-i ghicească expresia feței.

- Când mă vei cunoaște mai bine, Brigham, vei observa că nu sunt genul de om care să se prefacă bolnav de dragul unui principiu.

El se aplecă spre ea și își coborî vocea într-o șoaptă ironică.

- Am terminat, femeie? Am o grămadă de treabă.

Lydia inspiră adânc.

- Nu chiar. Mai este încă problema... bordelului.

Ultimul cuvânt îi lăsă un gust neplăcut în gură.

- Nu e drept din partea mea să mă mulțumesc doar cu promisiunea ta că nu te vei învăța printre oamenii aceia.

Făcu o pauză gândindu-se.

- Căci, chiar dacă tu îți ții promisiunea, ceilalți bărbați tot se vor duce acolo și își vor cheltui banii câștigați cu greu pe alcool și femei. În calitate de soție a ta am aceeași răspundere față de celelalte femei cum o ai tu față de bărbați. Trebuie să iau o poziție clară, bine definită.

O roșeață de furie coloră obrajii lui Brigham acoperiți de praf.

- Nu voi închide Saloonul, răspunse el dur. N-ai observat că majoritatea bărbaților din orașul ăsta nu au soții? Dacă nu există whisky și femei ușoare, vor pleca de-aici, iar eu pot să-mi închei toate socotelile.

Din instinct, Lydia făcu un pas înapoi.

- Prostii. Până acum n-au plecat, iar tu ți-ai construit o frumoasă casă pe deal și-ai decorat-o cu obiecte valoroase din toată lumea...

- Când am venit aici, o întrerupse Brigham, nu exista concurență și mi-am putut păstra oamenii pentru că mă purtam frumos cu ei și pentru că nu găseau de lucru în altă parte. Dar acum există fabrici de cherestea pe tot teritoriul Washingtonului și dacă oamenii mei nu sunt mulțumiți nu le rămâne decât să ia vaporul până în Seattle. Înainte de căderea nopții și-ar găsi deja alt loc de muncă.

Lydia înghiți în sec.

- Dar vei vedea că...

Brigham scoase ceasul din buzunar și-i deschise nervos capacul.

- Vorbim mai târziu, doamnă Quade. Aș propune ca acum să te-ndreptăm spre casă.

Lydia îl privi fix, uimită și consternată de felul cum o trimite acasă și dezamăgită că nu rezolvase nimic.

- Poftim!?

- Am spus să pleci acasă, repetă Brigham și ocoli biroul. După ce termin cu treaba, fac o baie în lac și

mănânc de seară și pe urmă poate că voi fi pregătit să-ți ascult plângerile.

Lydia nu pricepu de ce era peste măsură de surprinsă de faptul că ea se afla abia la sfârșitul listei sale de activități. Se pregăti să riposteze, apoi însă se răzgândi și tăcu.

Brigham trecu cu degetele peste corsetul ei și spre rușinea Lydiei, sfârcurile i se ridicară tânjind după mai mult.

- Du-te acasă, spuse el pentru a treia oară. Dacă nu dispari imediat, nu-ți promit că nu te iau acum, aici, pe birou.

Lydia tremură de excitație, dar și de furie. El chiar credea că o poate poseda aici în biroul lui, ziua în amiaza mare... Dar ce era mai rău - chiar avea dreptate!

Prea nervoasă pentru a mai spune ceva, îi întoarse spatele și părăsi iute biroul.

La sfârșitul obositoare zile de muncă, când Brigham ajunse acasă, doar gândul la Lydia îl mai ținea pe picioare. În imaginația lui, ea îl aștepta în dormitor, delicată și gingașă, îmbrăcată doar cu un neglijă. În ciuda naivității ei, era o femeie inteligentă și cu siguranță că se obișnuise cu ideea unui Saloon în portul Quade Harbor.

Va face o baie fierbinte și în timp ce ea îi va spăla spatele, el îi va povesti cum a fost la muncă. Erau aceste mici afecțiuni feminine, cărora le dusesese el dorul atâta amar de vreme. Vroia să se lase răsfățat de Lydia, să se giugiulească puțin cu ea, iar pe urmă să se culce cu ea pentru a răsfăța-o la rândul lui și a se satisface și pe el. Mai târziu, în timp ce vor lua masa în doi, în dormitor, vor putea discuta despre aversiunea Lydiei față de whisky și bordeluri...

Când Brigham deschise ușa, o trăsătură aspră îi apără între sprâncene. Nici urmă de Lydia și de lucrurile ei, nici măcar aroma ei de neconfundat nu se simțea în aer. În Brigham își făcu loc o senzație neplăcută și-și luă adio de la fanteziile lui.

- Lydia? strigă el, deși știa că ea nu era acolo.

Pe coridor se deschise o ușă și Millie își făcu apariția aruncându-i o privire plină de reproș din ochii ei gri ce semănau atât de mult cu ai lui.

- Unde-i mama ta vitregă? întrebă el.

Abia prezența fiicei sale îi dădu curaj să intre în cameră și să-și ia rufe curate din dulap.

Millie stătea în prag mică și foarte supărată.

- E în casa de pe Main Street, răspunse ea morocănoasă.

Brigham își luă o bucată de săpun și un prosop aspru.

- Eu mă duc să fac o baie în lac. Dă o fugă până la Lydia și spune-i că vreau să o găsească aici când vin înapoi.

Millie își măsură tatăl cu o privire plină de milă.

-Nu cred că o să vină, răspunse ea calmă. Dar dacă vrei, eu pot să încerc.

Brig tăcu și își feși val-vârtej din casă, la urma urmei nu era decât vina lui, pentru că acționase împotriva principiilor sale și se mai căsătorise o dată. Dacă nu se va impune acum, Lydia se va purta cu el precum cu un cățeluș, care să se țină după ea și care să răspundă cu "da, iubito" la fiecare afirmație a ei.

O, nu, mai bine ar muri!

Trecând pe lângă micuța cabană nu aruncă nici o privire înspre ea pentru a nu-și aminti de noaptea de dragoste petrecută cu Lydia. Nu vroia să-și amintească de șoaptele ei fierbinți, de gemetele ei de plăcere, necontrolate în momentul extazului maxim...

Ajuns în dreptul lacului, Brigham se descălță și se dezbracă nerăbdător. Slipul i se agăță în dovada corporală a gândurilor sale, iar el îl aruncă cât colo injurând. Era atât de excitat încât îl durea și nici măcar apa rece a lacului nu-i dădu alinare.

Brigham luă săpunul și intră în apă până la brâu, apoi începu să se spele. Se săpuni din cap până-n picioare și când ieși din apă pielea îi strălucea de curățenie, însă

excitația îi mai persista, penisul său stătea la fel de mândru precum catargul unei corăbii.

Se șterse repede și se îmbracă cu hainele curate, pe care le adusese cu el. Încercă în zadar să-și aranjeze părul rebel și porni spre casă.

Ajuns în spatele casei, unde Jake Feeny tocmai pompa apă, își aruncă grămada de haine murdare și întrebă.

- A venit?

Ochii lui Jake scânteiau amuzați, în timp ce figura lui era foarte liniștită.

- Nu, Brig. Cred că va trebui să te duci după ea.

- Bineînțeles că asta voi face... murmură Brigham.

- Poate că ar fi mai bine să te liniștești puțin înainte să pleci, îl întrerupse Jake, căci doamna Quade nu este o femeie ca oricare alta. Dacă spui ceva greșit și o superi e în stare să se urce în prima barcă și să dispară în Seattle pentru totdeauna. Sau poate ia legătura cu vreun judecător și anulează căsătoria! Să nu crezi că doctor McCanley n-o așteaptă cu brațele deschise! E un om bun, iar în ceea ce o privește pe doamna Quade, cu siguranță că va fi în stare să treacă cu vederea peste anumite lucruri, numai să o aibă lângă el.

Brigham fierbea de nervi. Nu întâlnise niciodată o femeie atât de încăpățânată și de neascultătoare cum era Lydia, și de aceea nu știa cum să se comporte. Gândul că ea ar putea găsi la alt bărbat aceleași plăceri pe care le trăise cu el îl umplea de silă și furie.

- N-ai terminat? se răsti el la Jake, căci trebuia să-și verse furia asupra cuiva, iar bătrânul era cel mai aproape.

Jake ridică lingura de lemn în chip amenințător.

- Gândește-te bine cum te porți cu doamna Quade, căci altfel vei avea de-a face cu mine!

Brigham își încrucișă brațele și ridică din sprânceană arătându-i prietenului său bătrân că nu se lăsa intimidat. Apoi îi întoarse spatele și traversă casa îndreptându-se către intrarea principală.

Valiza Lydiei se afla pe pat, însă ea nu începuse încă să împacheteze, deoarece pe de o parte nu îl putea părăsi pe Brigham dar totodată convingerile ei nu îi permiteau să mai rămână lângă el.

Stătea amărâtă pe scaunul din fața patului ei și o mângâia pe Ophelia, când deodată se auziră bătăi în ușă, atât de puternice, încât pisicuța sări din brațele Lydiei și se ascunse sub perna de pe pat.

- Lașo, spuse Lydia, deși chiar și ea s-ar fi ascuns. Dar era mult prea orgolioasă pentru așa ceva.

- Lydia! urlă Brig, în timp ce ea traversa sufrageria venind spre ușă.

Scandalizată de comportamentul lui Brigham, strigă supărată:

- Încetează! și deschise ușa.

Se trezi în fața lui înfricoșată, cu obraji fierbinți și totuși plină de dor după bărbatul ce-i cucerise inima, deși rațiunea ei îl respingea. El arăta atât de amenințător, încât aveau impresia că este un nor de furtună ce luase chipul unui om. Ochii îi scânteiau ca gheața, iar bărbia îi era ridicată în semn de hotărâre. Fără un cuvânt intră în casă.

Ea închise ușa în urma lui și înghiți în sec. *Trebuie să rămâi calmă, își spuse ea, n-ai voie să arăți nici un pic de slăbiciune!*

Brigham se opri în sufragerie, iar felul în care el umplea micul spațiu îi sugeră Lydiei o stâncă ce se desprinsese dintr-un munte și trecuse zgomotos prin peretele casei pentru a se opri în mijlocul sufrageriei.

- Nu trebuie să te porți precum cumplitul Zeus, să tuni și să fulgeri, spuse ea cu un calm de care era ea însăși mirată. Știi că ești furios pe mine.

Brigham o privi cu ochii sclipind de mânie și își puse mâinile în șolduri.

- Am crezut că ți-am spus să te întorci, spuse el încet, dar pe un ton amenințător.

Lydia își îndreptă umerii și reacționează ca demult, în război, când un tânăr soldat din trupele de rebeli, care fusese pacientul ei, pusese mâna, în delirul febrei, pe un

bisturiu. Tânărul speriat se învârtise în cerc pe picioarele lui oloage, amenințând cu bisturiul, dar după ce Lydia vorbea cu el, liniștindu-l, nearătând teamă, reușise să-i ia arma.

- Da, răspunse ea privind-l curajoasă pe soțul ei. Mi-ai spus să-mi duc lucrurile în camera ta. Dar m-am răzgândit.

- Pot să întreb de ce? Vorbele lui erau șoptite, dar păreau a fi un tunet care trecea prin cameră.

Lydia își netezi fustele, deși nu era necesar.

- Bineînțeles că poți, Brigham. Și o să-ți dau și răspunsul. Până nu închizi acest Saloon, nu voi locui cu tine sub același acoperiș.

Era de mirare ce calm sunau cuvintele ei, deși nu era deloc liniștită.

Brigham se apropie și ea simți puterea și căldura corpului său. Dar asta nu o sperie deoarece știa că Brigham nu ar lovi-o niciodată. Era voința sa puternică, mult mai mare decât a ei, de care se temea. Dacă nu era prevăzătoare, într-o bună zi el o va stăpâni pe deplin.

- Acesta este un ultimatum? întrebă el.

Lydia se gândi o clipă.

- Da, răspunse ea într-un târziu.

Surâsul său îi accelerează Lydiei ritmul bătăilor inimii și o făcu să roșească.

- Închid Saloonul și bordelul și tu vei împărți casa și patul cu mine? întrebă el politicos și aproape încrezut.

- Exact.

- Și dacă nu, rămâi aici. Cât timp îți permit eu, bineînțeles.

Lydia ridică bărbia și era fericită de fustele ei lungi, care îi ascundeau genunchii tremurânzi.

- Ești un bărbat ager, domnule Quade.

El râse aspru.

- Și unul foarte hotărât, cum o să observi imediat.

Trecu o mână pe sub genunchii ei, o cuprinse cu cealaltă peste spate și o ridică fără greutate la pieptul lui.

Lydia închise pentru moment ochii și se concentra asupra respirației ei.

- Dă-mi imediat drumul! spuse ea, când avu din nou curajul să-l privească. Mirosea a apă de lac și săpun și Lydia simțea aura de putere care-l învăluia.

- Asta o să fac imediat, răspunse el, ducând-o în micul dormitor, unde pisicuța, din care se vedea numai vârful cozii agitându-se nervos, era încă sub perne. Când Brigham o puse pe Lydia pe pat, Ophelia ieși din ascunzișul ei și alunecă de-a lungul păturii până la podea.

Lydia vru să se ridice, dar Brigham o ținu cu o mână, în timp ce cu cealaltă își descheia cămașa.

- Ai putea să mă silești? întrebă ea cu vocea sugrumată de indignare și de un sentiment pe care nu-l putea descrie.

- Nu va fi nevoie, răspunse el zâmbind și își scoase cămașa. Știu ce îți place, Lydia. Mi-ai arătat ieri seară.

- Brigham...

- Psst, o avertiză el. Tu ai pus condițiile tale, acum eu le pun pe ale mele. Dacă tu rămâi aici și vrei să fii independentă, eu sunt de acord. Dar ești soția mea și nu admit să refuzi drepturile căsătoriei. Și nici nu mă las șantajat.

Lydia încetă să se zbată, dându-și seama că nu avea nici un rost. Nu avea mai multe șanse împotriva lui Brigham Quade și a șarmului său decât avuseseră trupele Confederației împotriva trupelor Uniunii după capitularea New Orleans-ului.

- Ia-ți mâna de pe fundul meu!

O retrase, dar numai pentru a o băga între picioarele ei, pulpele ei trădătoare desfăcându-se fără ca ea să vrea și Lydia își mușcă buzele pentru ca geamătul care-i stătea pe buze să nu fie auzit.

- Dacă în cinci minute poți să-mi spui cu toată sinceritatea să părăsesc acest pat, am să mă conformez.

Brigham arăta spre ceasul de pe birou.

- De acord?

Lydia îl privi fix, prinsă deja pe jumătate în mrejele sale și se gândi ce ușor o va învinge. Dar dacă i-ar reuși să privească șarpele dorințelor drept în ochi și să-i întoarcă

• spatele în urma acestor cinci minute, ar câștiga și războiul psihic care domnea între ei... Că pe altă cale Brigham nu reușise să o domine.

El se apropie de pat, îi scoase pantofii și începu să-i tragă încet ciorapii în jos.

Lydia suferi când flăcările focului dorinței arzătoare îi încălziră pielea și îi pătrunseră în suflet pentru a declanșa și acolo aceeași pasiune.

- Ești conștient, spuse ea pe un ton cât posibil de rece se putea în acel moment, că ai numai cinci minute?

Fără cea mai mică grabă, Brigham îi deschise corsetul, scoțându-l peste umeri. Acum nu o mai proteja decât lenjeria de corp.

Se uită alarmată la ceas. Nu trecuse încă nici un minut!

- Nu îmi trebuie mult timp, răspunse Brigham, și se opri pentru a-i mângâia sânii, înainte de a dezlega panglica de mătase a cămășutei.

Lydia roși de furie la auzul acestor vorbe, dar nu putea face nimic, decât să stea liniștită și să încerce să respire regulat.

Când Brigham se întinse lângă ea și o sărută, ea deschise un ochi și privi spre ceas.

Cine ar fi crezut că cinci minute pot fi o mică veșnicie?

Brigham o sărută până ce ea deveni mai maleabilă, apoi își trecu buzele peste gâtul ei spre umeri și sânii și îi scoase încet și pantalonășii.

Când ajunsese cu jocul său senzual în locul ei cel mai intim, Lydia gemu de plăcere și Brigham râse încet.

- Să fii blestemat, șopti ea, respirând greu și nemaifiind în stare, în excitarea ei, să privească ceasul.

- Oh, sunt de mult, șopti el, și apoi ea simți buzele calde pe sfârcurile rozalii ale sânilor, care se întăreau încet, presându-se de palmele lui.

- Nu... au t-trecut... cinci minute? bâlbâi ea când el îi dezmierdă și celălalt sân, jucându-se în același timp mai intens cu degetele între picioarele ei.

Brigham ridică privirea și se întoarse spre birou.

- Nu. Mai sunt trei minute.

- Oh, Dumnezeuule, gemu Lydia când simți unul din degetele lui pătrunzând adânc în ea.

- Te predai? întrebă el printre sărutările fierbinți.

- Nu! strigă Lydia cu o ultimă efortare a voinței.

El râse și alunecă în jos pe corpul ei tremurând.

- Atunci trebuie să folosesc cum se poate mai bine timpul rămas, spuse el și își lipi buzele de locul dintre picioarele ei.

Și desfăcu picioarele, le trase peste umerii lui și o alintă cu sărutări fierbinți. Era ca și cum aruncase mănuașă și o provocase la duel.

- Brigham, șopti Lydia îngropându-și degetele în părul lui. Asta... nu este drept...

- Mi-ai promis cinci minute, spuse el luându-și ceea ce era al lui.

Lydia se încovoie sub valul de plăcere care o săgetă și își cuprinse intensiv sânii cu mâinile, ea și cum ar trebui să își apere măcar o parte a corpului de atacul lui Brigham.

Dar Brigham își continuă alintările erotice până când Lydia gemu de excitație, apoi se retrase și așteaptă până ce ea îl imploră să vină înapoi.

El ridică capul și o privi gânditor.

- Timpul a expirat, zise el cu o voce aspră. Să te iau, doamnă Quade, sau să plec?

Lydia uitase de mult înțelegerea. Era excitată ca niciodată în viața ei și nu mai avea sentimentul că a pierdut bătălia. Să-l lase pe Brigham să plece acum - asta ar echivala cu o înfrângere!

- Nu, Brigham... pentru Dumnezeu...

El îi desfăcu picioarele și ea îi simți din nou respirația, apoi limba, în locul cel mai intim al corpului ei.

- Este decizia ta, doamnă Quade.

- Ia-mă! țipă ea.

El se aplecă peste ea și o lăsă să-i simtă puterea excitației.

- Asta este ceea ce vrei? Întrebă glumeț, ca și cum nu ar fi sigur.

- Da, imploră Lydia, încordându-și spatele de nerăbdare și oferindu-și coapsele. Da... la dracu...

- Și unde o dorești? Întrebă el din nou cu o figură nevinovată, sărutând-o pe pleoape. Spune-mi, yankeule.

- În mine! găfâi Lydia, renunțând cu asta la tot.

O penetra încet.

- Cât de adânc?

Lydia era pe cale să-și piardă mințile de plăcere.

- Adânc... Foarte adânc, șopti ea ca în delir și scoase un țipăt de plăcere când el îi îndeplini dorința.

Capitolul 19

Lydia stătea ghemuită în brațele soțului ei, privea la tavan și aștepta ca furtuna din interiorul ei să se liniștească. Brigham o înnebunise aproape în contopire, o purtase în alte sfere și dimensiuni și îi dăduse senzații și sentimente care și acum încă o cutremurau.

El întinse mâna și puse palma caldă pe fesele ei.

- Atunci totul a fost clarificat, suspină el satisfăcut.

Un sentiment de alarmă se furișă în conștiința Lydici, precum șarpele în Edon.

- Ce, Brigham?

- Divergențele noastre de opinii, ce altceva? răspunse el vesel. Tu te ocupi de îndatoririle tale de soție, iar eu conduc afacerile și destinele acestui oraș.

O parte din Lydia ar fi ignorat cu plăcere aceste vorbe. Nu era deloc așa rea viața pe care i-o oferea Brigham. Ea îl iubea și chiar dacă el nu avea sentimente la fel de puternice, îi oferea o siguranță necunoscută până acum.

Ca soție a lui, ar fi avut un cămin frumos, două fiice vitrege drăguțe, rochii elegante și mâncare câtă îi poștea inima. Să nu mai vorbim de experiența copleșitoare a contopirii cu Brigham, care ar deveni o parte din viața de zi cu zi.

Dar Lydia văzuse prea multe, realizase și învățase prea mult. Mulți oameni s-au distrus din cauza greutăților și realităților amare ale războiului, dar Lydia se întărise și această transformare era ireversibilă. Dacă cineva i-ar fi oferit posibilitatea să aleagă, ar fi preferat poate să fie vulnerabilă pentru a se sprijini pe siguranța și puterea unui alt om, dar, pentru cea care devenise ea, asta nu mai era posibil.

Gânditoare, îl studie pe bărbatul de lângă ea, care emana o siguranță aproape supraomenească.

- Mi-e teamă că nu ne-am înțeles cum trebuie, spuse ea ridicându-se și îmbrățișându-și genunchii. Recunosc că nu-ți rezist când... când te apropii de mine, dar...

Brigham ridică întrebător sprâncenele.

- Unde vrei să ajungi, Lydia?

- În caz că nu închizi bordelul - și nu mi se pare că ai de gând să o faci - nu pot și nu vreau să trăiesc ca soție a ta.

El se ridică brusc.

- Dar ai...

- Știu, îl întrerupse ea suspinând. Mi te-am oferit fără rețineri. Dar asta este ceva împotriva căruia sunt neputincioasă și sunt sigură că o să se mai întâmple destul de des, cu toate că în sinea mea sunt împotriva acestui lucru. Dar nu am voie să închid ochii în fața acestui conflict, Brigham. Nu pricepi că ar fi o trădare - nu numai față de femeile care trăiesc și vor trăi în acest oraș, dar și față de fiicele tale?

Dar Brigham nu părea să priceapă nimic. Aruncă plapuma deoparte, își luă pantalonii și începu să se îmbrace cu mișcări bruște, furioase.

- Este exact părerea unei femei fără minte, la care mă așteptam, mormăi el. Fără un Saloon portul Quade Harbor ar fi în cinci ani un oraș de fantome! Cu ce ar folosi asta lui Charlotte și Millie?

Lydia îngenuche pe saltea și își trase pătura pe piept.

- Ești absurd, Brigham, spuse ea cu un calm stăpânit. Portul Quade Harbor este orașul tău și tu ai posibilitatea să faci ceva cu adevărat bun și frumos din el!

- Nu vreau să întemeiez o societate nouă, o întrerupse el așezându-se pe marginea patului pentru a-și încălța cizmele. Apoi se ridică și o privi rece. Vreau să vând lemn și să cresc fii care să ducă mai departe afacerile când nu o să mai fiu. Pentru a realiza asta, trebuie să plătesc muncitorii pe care i-am angajat și aceștia nu sunt fericiți dacă nu au femei și whisky!

- De ce nu aduni femei decente aici? îi reproșă Lydia, în timp ce-și căuta hainele. Tocmai am trăit un război, Brigham. Estul este plin de femei care s-ar mărita, dar nu găsesc bărbați.

Brigham o amenință cu degetul.

- Nu începe iar cu războiul ăla nenorocit! o avertiză el. De ambele părți au participat numai nebuni!

Lydia roși de indignare.

- Deci nebunii au plecat să salveze Uniunea? Asta vrei să spui?

Brigham suspină.

- Ați salvat Uniunea, yankeule? întrebă răgușit, deja la ușă. Sau a fost numai o încercare de a apăra o posesiune valoroasă?

La ultimele cuvinte îi întoarse spatele. Lydia se uită după el cu lacrimi în ochi.

Părerea lui Brigham despre război era un alt motiv pentru care nu putea să-și închipuie o căsnicie armonioasă cu el. Și apoi felul lui nerușinat de a da o explicație și să plece fără să aștepte răspunsul ei!

Nu, nu-l putea lăsa să plece, și deși știa cât de prostestii sunau cuvintele ei, strigă după el.

- Și tu? Te-ai ocupat de afacerea cu lemnul sau a fost numai o încercare de a nu ajunge în prima linie de foc?

Brigham se întoarse și se opri la ușă. Figura lui era atât de sumbră și amenințătoare, că Lydiei i se opri respirația.

Un timp numai o privi.

Apoi zise într-un calm periculos:

- Vrei să spui cu asta că am fost prea laș ca să particip la război?

Lydia înghiți în sec și întinse mâna după lenjerie.

- Era în joc țara ta, răspunse ea liniștită. De-o parte sau de alta trebuia să lupți și tu!

Brigham privea peste umărul Lydiei în zare.

- Asta ar fi ca și cum l-aș amenința pe Devon cu o armă, replică el când Lydia credea deja că nu o să mai zică nimic. "Națiune contra națiune, frate contra frate"

Lydia își îmbrăcase lenjeria și alunecă spre locul unde Brigham îi pusese hainele. Furioasă pe ea însăși că nu găsea o replică la cuvintele lui Brigham, luă rochia și o îmbrăcă repede.

Brigham rămase, chiar și atunci când ea îi întoarse spatele și începu să-și pieptene și să-și aranjeze părul. Dar oglinda reflecta fața lui sumbră.

- Nu trebuie să-ți închipui că o să-ți impui voința prin încăpățănare, spuse el sec. Din partea mea poți să rămâi până la sfârșitul vieții tale în căsuța asta. Dar când voi avea poftă de tine, am să vin aici și tu nu o să mă refuzi!

Lydia înghiți.

- Deci nu... nu le vei alunga pe femeile astea?

Brigham scutură din cap.

- Nu, zise el hotărât.

Lydia se întoarse spre el și agită peria de păr ca o sabie.

- Nu cumva să te duci în bârlogul acela păcătos, Brigham Quade! izbucni ea mirată de propriul curaj. Pentru că dacă o faci, am să aflu și atunci ți-o jur pe ce mi-e mai sfânt! - te fac să simți biciul de cai!

Închipuindu-și asta, Brigham zâmbi.

- Se pare că tot mă plăci puțin, doamnă Quade, spuse el și lăsă resemnat mâinile în jos. Dar poți să fii liniștită - am eu grijă să nu afli nimic.

Apoi se întoarse și plecă.

Lydia era convinsă că Brigham se va întoarce și va ceda în ceea ce privea închiderea Saloonului. Dar trecură două zile în care nu-l văzu, trecu și a treia fără ca Brigham să vină să o vadă, și apoi, incredibil, o săptămână întreagă. Noua casă a lui Joe era gata și locuibilă și sosise o încărcătură întreagă de marfă pentru magazinul lui Polly. Veneau din ce în ce mai multe familii care își făceau barăci la marginea orașului, iar contabilul lui Brigham, domnul Harrington, și Esther Prophet fugiră la Seattle și se căsătoriră.

Munca pe deal continua și ferăstraiele morii lucrau neîncetat. Saloonul, numit Satin Hammor, deveni o afacere înfloritoare. Muzica de pian răsună zi și noapte prin geamurile și ferestrele sale și câteodată Lydia stătea trează seara târziu și se gândea dacă nu cumva Brigham este în acel moment la o curvă.

Și cu toate astea îl aștepta și mai mult.

Ca medic, Joe McCanley știa că este bine să dormi mereu când ai ocazia, dar cum se băgă sub pătura de armată, gândurile îi zburară la Lydia.

Trecuse o lună de când își părăsise soțul și chiar și cei mai înăspriți tăietori de lemne se întrebau dacă acum o fi mai puțin periculos să-i faci curte. Unii erau de părere că Brigham Quade anulase căsătoria, în timp ce alții afirmau că s-a încurcat cu Clever O'Keefe, femeia care conducea Satin Hammor, dar că totuși vrea să o păstreze pe Lydia pentru el.

Joe stătea pe marginea patului său îngust.

- La dracu, mormăi el. Își îmbracă pantalonii, își puse bretelele și merse prin casa întunecoasă spre ușă. Noua latrină lucea în razele lunii și drumeagul care ducea acolo nu era decât o umbră în iarbă.

Când Joe ajunse acolo și deschise ușa, lumina lunii dădu la iveală o siluetă care se îngheșuia temătoare într-un colț.

- Să fiu al dracului..., mormăi Joe, deși nu înjura des. Deja se deschiesc la pantaloni și se simțea foarte jenat să fie surprins într-un asemenea moment.

Silueta scoase un geamăt și se ghemui și mai mult.

Joe recunoscuse acum că intrusul era o fată într-o rochie ponosită și cu păr blond, dezordonat, care înconjură o față slăbuță, încăpățânată și incredibil de murdară.

- Ieși afară! zise el.

Fata ezita, dar apoi se supuse și ieși în fața lui Joe. Era mai în vârstă decât crezuse el, cel puțin optsprezece ani și aproape la fel de înaltă ca el. Bărbia îi tremură când îl privi în ochi, dar expresia feței era încruntată.

- Trebuie să mă ajutați, domnule, zise ea, dar suna mai degrabă ca o cerere nu ca o rugămintă. Tatăl meu vrea să mă vândă celor de la Satin Hammor. El zice că nu trebuie decât să cânt și să servesc bărbaților bere, dar nu cred asta.

Cuvintele ei treziră spiritul cavaleresc sudist al lui Joe, o luă pe fată de braț și o conduse spre casă. Uitase că voise să meargă la closet.

- Cum te cheamă?

- Fredine Hearn, răspunse tânăra femeie. Dar nu o să profitați de mine? Nu pentru asta am venit!

Joe zâmbi, o cuprinse cu un braț și o împinse ușor în casă. Acolo ea se opri, tremurândă și desculță, în timp ce Joe aprinse o lampă cu petrol.

- Nu trebuie să-ți fie frică de mine, spuse el. Nu o să mă ating de tine.

Fredine încrucișă brațele. Avea nevoie de o baie, gândi Joe cuprins de milă, și hainele ei erau bune de cârpe.

- Dacă încerci, îți fac un șliț în stomac, îl avertiză ea sec.

Joe râse.

- Așază-te, spuse el și arătă înspre una dintre lăzile de fructe, ce-i serveau drept scaune.

Fata se așază suspicioasă, în timp ce Joe puse o găleată cu apă pe sobă, la încălzit. Apoi scoase din cămară un borcan de magiun și o bucată de pâine.

- Ți-e foame?

Fredine rupse o bucată din pâine și o mănca lăcomă.

- Și încă cum! spuse ea mestecând.

Joe deschise borcanul de magiun și-l așază pe masă.

- Nu-i frumos să vorbești cu gura plină, o îndrumă el blând.

Ochii negri ai Fredinei străluciră ironici.

- Oh. Scuzați-mă, domnule. Nu știam că mă aflu într-una din acele case pretențioase, cu perdele de danteluță la ferestre!

Joe scutură din cap uimit de nerușinarea ei și de murdăria care se strânsese pe trupul ei.

- Mă numesc dr. Joseph McCanley, spuse el. Îmi poți spune Joe.

Fredine rupse o altă bucată din pâine, întinse un strat gros de magiun pe ea și o înghiți într-un timp record.

- Mulțumesc.

Ceainicul începu să fluiera și Joe pregăti cămile de ceai, cumpărate din magazinul Pollyci.

- Îl cunosc pe tatăl tău? o întrebă el pe Fredine.

Din nou aceasta răspunse cu gura plină.

- Nu cred. Se plimbă dintr-un loc într-altul, dar când îi arde de băut vine și cheltuiește banii aici. E tăietor de lemne, și domnul Quade îl angajează din când în când. Tata zice că domnul Quade recunoaște imediat un bun muncitor, de cum îl vede, dar eu cred că de fapt el are nevoie de cât mai mulți oameni acolo pe munte.

Joe îi aruncă o privire peste umăr gândindu-se că cineva care poate să-i spună Fredine unui copil nevinovat, probabil că acela este în stare chiar și să-și vândă fiica unui bordel.

- Ai putea să te căsătorești, își dădu Joe cu părerea.

Fredine scoase un oftat dramatic.

- Bineînțeles - atunci m-aș prostitua doar pentru un singur bărbat, nu pentru o sută!

- Fredine!

- Ce! Doar asta-i adevărul, spuse ea privindu-l acuzator din ochii ei mari și negri.

- Sau?

- Nu, o contrazise el în mod mecanic, în timp ce turnă apă clocotită în cămile de ccai. Nu, nu este așa. Există o mulțime de tineri simpatici, care-ar fi încântați să aibă o soție atât de tânără și frumoasă ca tine. Cu condiția, bineînțeles, ca înainte de asta să te speli puțin.

Frodine oftă.

- Încearcă dumneata să faci baie într-un lac sau într-o adăpătoare de cai!

- Au fost vremuri în care m-aș fi bucurat să pot face asemenea lucru, răspunse el gândindu-se la timpul când era prizonier al armatei Uniunii.

- Mă vei duce înapoi la tatăl meu?

- Nu. Dar dacă te caută aici, eu nu-l pot opri să te ia, răspunse Joe. Conform legilor în vigoare, nimeni nu avea drept asupra fiicei unei alte persoane.

În ochii Frodinei, mari și întunecați, sclipiră lacrimi.

- Te rog! spuse ea încet. Trebuie să mă ajuti!

Joe oftă. Se ridică, aduse copaia din curte și o așează în bucătărie pe podea.

- Bine, se dădu el bătut. Dar mai întâi trebuie să faci o baie, altfel nu mai suport să stau în aceeași încăpere cu tine.

După ce umplu copaia cu apă, Joe așează alte două găleți la încălzit. Frodine nu va putea face o baie tocmai fierbinte, dar măcar apa nu era chiar rece.

Frodine băgă un deget murdar în apă și tresări.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Joe, e atât de rece încât o să îngheț de tot în apa asta!

Fără să-i răspundă, Joe scoase la iveală un săpun.

- Știi să-ți scrii numele, Frodine?

Ea scutură din cap a părere de rău.

- Nu. Și nici să citească.

- Atunci ar trebui să mergi la școală. Cunosc o doamnă care te-ar învăța.

Frodine pufni în râs spunând cu dispreț.

- Școală? Școală? Ești orb, domnule doctor? Am aproape douăzeci de ani! Și la ce bun să învăț să scriu și să citesc?

Joe aduse un prosop curat și-l așează lângă săpun.

- Orice om ar trebui să știe aceste lucruri. Te ajută să ai grijă de propria-ți persoană.

Frodine îi arată pumnul.

- Asta o pot face și așa!

El dădu din cap în mod afirmativ.

- De aceea te-ai ascuns deci în closetul meu, de parcă ai fi fost un pușcăriaș proaspăt evadat.

Ochii Frodinei se făcură mari, apoi se îngustară.

- Mi-era teamă că tata va pune câinele pe urmele mele. Am crezut că bătrânul Homebrew îmi va pierde urma în closetul dumitale. Numai că acesta e cam nou și nu putea destul.

- Mulțumesc, spuse Joe stăpânindu-și un zâmbet. Văzuse găinaț de găină mult mai curat decât această fată și totuși avea ceva înviorător în ea, asemeni unei brize răcoroase într-o seară fierbinte de vară.

Frodine privi curioasă în juru-i, văzând un adevărat paradis în această casuță modestă.

- Unde e soția dumitale?

- N-am, răspunse el și tuși imediat după aceea, căci vocea îi tremura.

- Oh. Atunci nu ai pe nimeni care să-ți gătească și să facă ordine prin casă?

Joe încercă temperatura apei cu mâna.

- Mă descurc foarte bine și singur.

Frodine scutură din cap.

- Nicl un bărbat nu poate. Ar fi împotriva naturii.

Joe își privi ceasul de buzunar și constată că era aproape miezul nopții. Se întrebă dacă Lydia doarme oare sau este ocupată cu soțul ei. N-ar fi vrut să o deranjeze în nici unul din cazuri, însă avea nevoie de ajutor.

- După ce plec, intri în copaie și te speli bine de tot. Îți voi face rost de haine curate și de o cămașă de noapte.

Frodine înghiți în sec.

- Sper că nu îmi ceri să fac baie pentru ca după aceea să poți profita de mine.

- Nu, răspunse Joe încet, încercând să-și ascundă mila. Nu vreau să-ți fac rău, Frodine. Încerc doar să te ajut.

În timp ce ea începu să-și descheie nasturii rochiei, Joe se afla în drum spre Lydia. Spre ușurarea lui, în sufrageria Lydiei mai ardea încă lumina.

Pentru a nu o speria, făcu intenționat zgomot în verandă.

- Eu sunt, Joe, spuse el după ce ciocăni.

Lydia deschise imediat. Văzându-i cearcănele de sub ochi și gura tristă, Joe simți impulsul să o îmbrățișeze.

- Care-i problema? întrebă ea și făcu un pas în spate pentru ca Joe să poată pași în casă.

- Nu e nimeni bolnav, dacă asta credea, răspunse el și-și trecu mâna prin păr. Abia acum observă că era desculț și îmbrăcat doar în pantaloni și bretele. Roși, simțindu-se încurcat.

Lydia se făcu că nu observă ținuta sa neobișnuită.

- Ce s-a întâmplat, Joe?

- Am găsit o femeie în closetul meu, spuse el iute, și nu știu ce să fac cu ea.

Lydia îl privi nedumerită, apoi începu să râdă.

- Ai găsit o femeie în closetul tău?

- De fapt o fată tânără, deși ea afirmă că are deja douăzeci de ani. Vorbește ca un birjar și e analfabetă, dar are probleme mari și nu o pot lăsa baltă.

- Bineînțeles că nu, răspunse Lydia imediat. Dar ce vei face cu ea?

- Nu știu, oftă Joe. Spune că taică-său vrea să o vândă oamenilor din Satin Hammer, iar eu nu pot permite să se întâmple așa ceva.

O roșeață fierbinte colora obrazii Lydiei.

- Slavă Domnului că există măcar un bărbat cu bun simț în acest oraș!

În mod normal ar fi trebuit să nu-i accepte complimentul acesta, căci el însuși vizitase acel Saloon de câteva ori și profitase de serviciile prostituatelor ce-și aveau

sediul la etaj, dar nu reuși să recunoască acest lucru în fața Lydiei. Toată lumea știa că Satin Hammer era o problemă delicată pentru Lydia.

- Are nevoie de îmbrăcăminte, spuse el după o tăcere penibilă. Și i-am spus că ai putea să o înveți câte ceva, să scrie și să citească.

Lydia oftă.

- Știi că e criză de mirese, Joe. Poate că s-ar putea căsători cu vreunul din oamenii lui Brigham. Atunci ar avea cel puțin o casă.

- Asta i-am spus și eu, dar ea... Din nou Joe tăcu încurcat. Cum ar putea să-i repete Lydiei cuvintele Frodinei ca răspuns la sfatul de a-și căuta un soț? N-a vrut să audă de așa ceva.

- Of, Doamne, murmură Lydia, dispăru în cameră și se întoarse după puțin timp cu niște haine - două rochii de stambă, o cămașă de noapte și ceva lenjerie de corp.

- Cel mai bun lucru ar fi să o trimiți să doarmă la mine, altfel mâine va bârfi tot orașul.

Era de așteptat ca Joe să se bucure de faptul că Lydia îl scăpase de-o grijă, însă în mod ciudat, el nu simți așa. Timp de câteva minute petrecute în compania fetei zdrențăroase fusese eliberat de acea singurătate copleșitoare, pe care o simțise din momentul în care plecase în război. Nici măcar Lydia nu fusese în stare să pătrundă până în acest colț al sufletului său.

- Mai vedem noi, spuse el; îi mulțumi Lydiei pentru haine și porni înapoi spre casă. Bănuind că Frodine nu terminase încă cu baia, se așeză pe treptele de la intrare și ascultă zâmbind pleoscăitul vesel ce se auzea de dincolo de ușa bucătăriei.

Când acesta încetă, Joe strigă numele Frodinei.

- Poți intra, dacă nu te uiți! răspunse ea generoasă.

Joe inspiră adânc și deschise ușa. Deși se străduia să nu o privească, era conștient de goliciunea Frodinei, simți aroma părului și trupului ei proaspăt spălat și simți cum îl cuprinde o excitație aproape dureroasă.

Îi aşeză hainele pe o lădiţă şi bâjbâi asemeni unui orb în jurul albiei.

- Mie tot îmi este foame! strigă Frodine în urma lui, în timp ce el căută să se refugieze în încăperea ce-i servea drept cabinet. În afară de pâine nu mai ai nimic de mâncare prin casă?

Joe râse încet şi îşi simţi ochii umezi, fenomen pe care nu şi-l putu explica nicicum.

- Mai e ceva friptură rece. Ți-o aduc după ce te-ai îmbrăcat.

- Sunt atât de înfometată încât aş putea mânca chiar şi partea din spate a unui viezure puturos! strigă Frodine.

Joe zâmbi pe întuneric.

- Asta nu va fi nevoie.

Auzi un clipocit când ea iese din apă.

- Cred că ai avea nevoie de o femeie în casa asta, spuse ea. Cineva care să gătească şi să-ţi facă şi curăţenie, şi care să-ţi coase hainele când se rup.

- Ca de exemplu o soţie? întrebă Joe în glumă.

- Păi da, cam așa ceva - în afară de treaba aia, când stai împreună cu ea în pat, şi așa, spuse Frodine.

- Poţi să dormi în patul meu în noaptea asta, spuse el repede pentru a o linişti. Eu pot dormi pe jos.

Frodine tăcu mult timp, atât de mult încât Joe se temu că ea se furişase din casă şi fugise. Acest gând îl întrista în mod inexplicabil.

- Eşti destul de amabil pentru un bărbat, se auzi vocea ei într-un sfârşit. Acum poţi intra.

Joe era uimit. Frodine era exact opusul a ceea ce el admira şi dorea la o femeie. Nu se pricepea deloc să se exprime decent, iar de manierele ei s-ar fi ruşinat chiar şi Gingis-Han. Habar n-avea să citească, iar interesul ei pentru muzică probabil că nu trecea de sunetele muzicutei şi ale viorii.

Şi totuşi, în ciuda acestor lucruri - când iese din cabinet şi o văzu stând acolo cu părul ud şi îmbrăcată cu o cămaşuţă de noapte albă şi cu dantelă, în el se trezi ceva la viaţă, ceva ce crezuse că uitase demult.

Capitolul 20

Lydia se uită la domnul Harrington, mai întâi doar derutată, apoi cu o furie crescândă. Contabilul lui Brigham părea mult mai sănătos decât cu câteva săptămâni în urmă; silueta sa uscăţivă se mai împlinise, iar pielea îi era bronzată de soare. Încetase să mai poarte gulere tari şi cărare pe mijloc. Chiar şi privirea i se schimbase - era oarecum provocatoare şi sigură de sine.

- Îmi pare rău, doamnă Quade, spuse el. Dar am primit indicaţii precise din partea soţului dumneavoastră. Vrea să vă plătească salariul personal.

Lydia simţi cum păleşte şi roşeste din nou de furie.

- Aşa ceva este inadmisibil, domnule Harrington! răspunse ea şi bătu cu pumnul în biroul lui Brigham, ocupat acum de contabilul său. Mi-am ținut orele cum m-am priceput mai bine, ba am şi ajutat la construirea noii şcoli în ultimele trei zile. Mi-am câştigat banii!

Harrington se ridică şi încercă să o calmeze spunând:

- Sunt de acord cu dumneavoastră, doamnă Quade. În toate privinţele. Dar nu pot acţiona împotriva indicaţiilor domnului Quade.

Îşi scoase în afară pieptul îngust.

- Trebuie să vă amintesc că am de hrănit o familie.

Lydia oftă. N-avea rost să se certe cu domnul Harrington și era prea obosită după o lungă zi de muncă, pentru a face o încercare sortită de la început eșecului.

- Unde e? întrebă ea.

Domnul Harrington arătă spre munte.

- În tabăra cea mare, bănuiesc. Unii dintre oamenii lui au renunțat la slujba asta, iar acum trebuie să dea el însuși o mână de ajutor.

Inima Lydiei începu să bată mai repede la gândul de a-l căuta pe soțul ei; nu-l văzuse din acea noapte minunată și îngrozitoare totodată, când o iubise cu atâta ardoare. Spusese că va mai veni, doar când va avea nevoie de ea așa cum un bărbat are nevoie de soția lui și de la ultima lor întâlnire trecuse o lună întreagă.

Față de acest lucru, Lydia avea sentimente contradictorii. Pe de o parte îi era dor de apropierea lui Brigham, pe de altă parte însă, se temea de o revedere cu bărbatul cu care se căsătorise în grabă și îi era frică să se uite în ochii lui gri și să constate că el o mai dorește. Căci, la urma urmei, Brigham avea posibilitatea să se ducă în Satin Hammer. Charlotte îi povestise Lydiei de cam dese "discuții de afaceri" ale tatălui ei cu Clover O'Kneefe, "dama" de la bordel... Lydia simți un nod dureros în gât și se întoarse cu spatele la domnul Harrington pentru ca acesta să nu-i observe dilema. Era aproape scară, însă afară mai erau încă câteva ore bune de lumină. Dacă nu mergea astăzi la Brigham, el și-ar fi putut face un obicei în a o înșela cu fiecare ocazie.

Își îndreptă umerii hotărâtă și se întoarse din nou spre domnul Harrington.

- Mulțumesc, domnule Harrington, spuse ea ușor arogantă, fapt ce-l făcu pe tânăr să roșească. Mi-ați fost de mare ajutor.

Ajunsa afară, Lydia aruncă o privire încruntată înspre munte. Apoi își adună fustele și, resemnată, începu să urce de-a lungul potecii bătătorite de catări și boi.

Ambele părți ale drumeagului erau pline de tufișuri dese, căci această bucată de pământ era încă virgină și

asemeni unei jungle în ceea ce privea vegetația. Pământul era acoperit de ferigi și diferite tufișuri, iar copacii creșteau atât de apropiați încât cu greu te puteai plimba printre ei. Pe măsură ce urca, Lydia observă că zgomotul ferăstraicilor din vale se auzea tot mai slab, în schimb începură să se audă strigătele bărbaților de pe munte, răgetul boilor și al catărilor și ritmul regulat al topoarelor grele.

După un sfert de oră de urcuș anevoios, Lydia ajunse în cea mai mare tabără a tăietorilor de lemne, o grămadă de corturi și căruțe cu coviltir. Undeva în mijloc ardea un foc mare, lângă care stătea Elly Collier amestecând într-o oală uriașă, ce atârna deasupra focului.

Femeia cu fața aspră zâmbi când o văzu pe Lydia, iar aceasta avu muștrări de conștiință pentru un moment, gândindu-se că ar fi putut veni mai demult într-o asemenea vizită de politete.

- Bună, Elly, spuse ea zâmbind. Bănuiesc că știi ce progrese au făcut Jessup și Samuel la învățătură.

Elly radia. Nu era o femeie frumoasă; trăsăturile îi erau prea aspre, iar corpul prea greoi, însă când zâmbea era de parcă ai fi simțit deodată o sobă fierbinte într-o dimineață geroasă de iarnă.

- Înseamnă că-mi mai pot face speranțe cu ei, răspunse ea cu vocea ei groasă.

Pe Lydia o duru acest entuziasm și această mândrie a Ellyei. Era foarte natural ca o mamă să-și facă speranțe de viitor pentru copiii ei, dar viața era plină de primejdii. Câteodată băieții creșteau doar pentru a deveni soldați și pentru a muri pe câmpul de luptă. Sau dacă nu cădeau victimă războiului, atunci poate alcoolului sau unui copac ce se prăbușea.

Elly o bătu pe Lydia pe umăr, atât de puternic încât aceasta aproape că se împiedică.

- N-arătați prea bine, doamnă Quade, remarcă ea îngrijorată. Nu mai e nici un secret faptul că nu prea merge bine între dumneavoastră și domnul. Dacă vreți să vorbiți cu cineva despre asta, atunci dați-i drumul. Bătrâna Elly vă va asculta.

- Bine, spuse ea având nevoie de tot curajul ce-l mai deținea. N-ai decât să-mi dai banii, pe urmă plec și te las în pace:

El o studie gânditor.

- Și dacă te-aș concedia? întrebă el. Din simplul motiv că nu vreau ca soția mea să lucreze.

- Dacă faci asta, eu tot pot lucra și anume pentru doctor McCanley, în calitate de soră medicală. Și pentru că oricum nu ești un soț cum ar trebui să fii, nici nu mă interesează ce aștepti tu de la soția ta și ce nu!

Furia lui Brigham crescuse. Ochii lui căpătară un luciul periculos. O picătură de sudoare îi alunecă de pe frunte pe față și lăsă o dâră pe murdăria de pe piele.

- O singură dată te mai previn, Lydia. Du-te acasă!

Ea întinse mâna ținându-i palma deschisă sub nas.

- Bineînțeles. De îndată ce-mi dai banii.

În primul moment crezu că Brigham îi va scuipa în palmă în locul celor câțiva dolari pe care i-i datora. Ochii i se îngustară, în timp ce o măsură de sus până jos.

- Ai să-mi faci o scenă, dacă refuz să ți-i dau, nu-i așa? dori el să știe pe un ton periculos de liniștit.

- Poți fi sigur de asta, îl asigură Lydia zămbitoare. Se simțea umilită de zvonurile despre bărbatul ei, cum că acesta s-ar fi încurcat cu o prostituată și faptul că tot orașul știa acest lucru, făcea totul și mai rău. O situație penibilă în fața oamenilor săi, cel puțin atâta merita și el.

Brigham băgă mâna în buzunar și Lydia crezu pentru un moment că câștigase acest joc. Apoi însă se trezi cu o strălucitoare monedă de cinci cenți în palmă.

- Poftim, spuse el. Scăzând toate costurile, cred că e totul în ordine.

Lydia fixă mai întâi moneda, apoi pe Brigham.

- Costuri?

- Bineînțeles, răspunse Brigham rânjind mulțumit și începu să înșire pe degete: casa în care stai, de exemplu. Și mâncarea. Hainele cumpărate de Devon, și biletul de vapor până la portul Quade Harbor. Mobila din casa ta...

- Ticălos prefăcut ce ești! îl întrerupse Lydia.

El ridică o sprânceană și făcu o figură jignită.

- Credeai că toate acestea fac parte din slujba ta? întrebă el direct.

Lydia își încheștă pumnii, deși știa că nu-l putea lovi. Era învățătoare și ar fi fost un exemplu negativ dacă ar fi apelat la violență.

- Sunt soția ta, obiectă ea, însă vocea își pierduse puterea de convingere și lucrul acesta îl observară amândoi.

Brigham își încrucișă brațele deasupra pieptului și o privi cu indulgență.

- Exact. N-ai decât să te întorci în casa mea și toată povestea va fi uitată. Vei primi bani de buzunar câți dorești și am putea aduce altă învățătoare care să-ți ia locul.

Furia Lydiei era atât de puternică, atât de intensă încât aproape că ameți.

- Nici nu mă gândesc să mă întorc la tine până nu închizi bordelul, îți ceri scuze și-mi dai banii muncii! Și în caz că vei angaja o nouă învățătoare, după ce eu m-am chinuit atâta timp cu copiii, îți jur pe ce mi-e mai sfânt că-ți vei dori să nu te fi născut!

Brigham avu nesimțirea să mai și râdă.

- Să fiu al naibii, dacă nu ești cea mai căpoasă femeie pe care-am întâlnit-o vreodată! răspunse el. Ai să faci ce-ți spun eu și cu asta basta!

Spunând aceasta îi întoarse spatele și Lydia simți deodată cum își pierdu controlul. Era atât de nervoasă, încât nu mai vedea decât roșu în jurul ei. Scoase un strigăt de luptă, se năpusti asupra lui Brigham, își înfipse o mână în ceafa lui, iar cu cealaltă începu să-l lovească.

El o cuprinse liniștit de după talie și o trase la pieptul lui.

- Asta, spuse el prietenos, a fost o greșală. În momentul următor o aruncă peste umăr ca pe un sac de cartofi.

Părul Lydiei din care se desprinseseră toate acele atârna până la pământ; scoase un strigăt nervos și începu să dea din picioare cât de tare putea.

El îi dădu o pămătuță peste fund și în același timp se auziră aplauze din rândurile muncitorilor.

Dacă Brigham i-ar fi dat drumul, Lydia s-ar fi năpustit din nou asupra lui, asemeni unei pisici sălbatice. Dar brațele sale puternice erau ca niște legături de oțel în timp ce pașii îi erau atât de ușori, de parcă n-ar fi dus pe umăr mai mult decât un săculeț cu fasole uscată.

- Brigham! Dă-mi imediat drumul!

Văzând că-i ignoră protestul, Lydia începu din nou să se agite și să dea din picioare.

- Vrei să te pun pe genunchi și să-ți dau bătaie la fund sau te potolești? se informă el.

- Tu n-ai putea să lovești o femeie, spuse Lydia iute.

- În cazul tău cred că aș fi gata să fac o mică excepție, răspunse el.

Lydia închise ochii și înghiți în sec.

- Te rog, Brigham, îl imploră ea. Lasă-mă jos! Cred că mi-e rău.

- Ți... , ți..., făcu el disprețuitor. Altceva, doamnă Quade. Așa nu mai ține.

Lydia tăcu pentru un moment, se gândi puțin și simți cum pâlzește.

- Ei bine, spuse ea în timp ce Brigham o purta pe drumul abrupt în jos spre tabără. Atunci îți spun altceva. Există posibilitatea să fiu însărcinată, domnule Quade. În cazul acesta, nu cred că e indicat să mă cari ca pe un sac pe munți în jos.

Brigham o dădu jos și o cercetă cu un amestec de mirare și scepticism. Apoi o mângâie ușor pe burtă.

- Doar nu mă minți, murmură el. Sau?

Ochii Lydiei se umplură de lacrimi. Încă nu-i venea să creadă nici ei. Era cuprinsă de cele mai variate senzații și sentimente - pe de o parte bucuria de a avea un copil, pe de alta, teama de a-și crește singură copilul sau poate chiar de a fi despărțită de el. Legile nu i-ar fi dat mai multe drepturi decât i-ar fi dat unui animal.

- Cred că e adevărat, spuse ea într-un târziu. Trebuia să fi avut... să fi avut ciclul acum două săptămâni.

Ochii lui Brigham zâmbiră, iar acest zâmbet îi lumină toată fața. Și atunci scoase un chiot de bucurie, de sperie păsările din copaci, o prinse pe Lydia de talie și începu să o învârtă în jurul lui.

- Ce frumos că ești fericit, spuse ea rece, când el se mai potoli puțin.

- Ai mare dreptate, sunt foarte fericit! răspunse el și pentru a-i demonstra acest lucru o ridică din nou în brațe și o purtă fluierând prin tabără, unde Elly stătea lângă oala ci mare, și mai departe pe cărare în jos.

- Brigham, te rog, protestă Lydia când ajunseră la marginea orașului. Ajunge. Lasă-mă, te rog, jos.

- Nici o grijă. Te voi lăsa și pe jos, răspunse el, dar nu se opri. Merse mai departe fluierând vesel.

Toți cei pe care-i întâlneau în cale se întorceau și priveau mirați în urma lor. Brigham însă își continuă drumul nestingherit, iar când ajunseră în fața casei Lydiei, acesteia îi ardeau obrații de jenă.

- Brigham, comportamentul tău e imposibil, încercă ea din nou. Te comporti ca un barbar.

Ochii lui sclipeau amuzați, iar privirea îi alunecă de-a lungul trupului ei, peste sâni și se opri pe gura ei.

- Fii fără grijă, iubito, promise el încet. Mă voi strădui să fiu foarte blând.

Lydia înlemni, deși vorbele lui îi provocară o nerăbdătoare excitație.

- Doar nu crezi că ai putea să...

Brigham râse.

- Să mă culc cu soția mea?

Lydia înghiți în sec, observând că se apropiau de poarta casei mari.

- Îmi pare rău, Brigham. te rog să încetezi. Suntem certați, în cazul în care ai uitat.

Brigham reuși să deschidă cârligul porții cu ajutorul piciorului.

- Sunt perfect conștient de treaba asta, spuse el. Și de aceea ar cam fi timpul să ne împăcăm.

Charlotte și Millie, care se aflau în curte, îi priviră uimite. Lydia închise ochii și se întrebă oare cum le va explica ea copiilor de ce tatăl lor își cărase nevasta în casă asemeni unui troglodit.

- Brigham! îl rugă ea încet.

El o sărută pe frunte și urcă treptele de la intrare. Apoi se întoarse spre fiicele sale și Lydia fu și ea obligată să le privească.

- Spuneți-i lui Jake că vreau să fac o baie fierbinte, le însărcină el zâmbind pe sub mustață.

Charlotte pufni în râs și o luă la fugă în casă cu Millie în urma ei.

- Te comporti imposibil! spuse Lydia printre dinți.

Brigham deschise ușa și păși peste prag. Când se îndreptă spre scară cu Lydia în brațe, aceasta fu cuprinsă de o dorință plină de pasiune.

- Amintește-ți de înțelegerea noastră, draga mea, spuse el prietenos. Ori de câte ori te vreau, te pot avea.

- Psst! șopti Lydia rușinată. Te-ar putea auzi cineva!

- Nu e nici un secret faptul că te duc spre patul meu, doamnă Quade, spuse el când ajunseră la etaj.

Lydia scutură din cap nevenindu-i să creadă. Se dusesse la soțul ei pentru a-și cere banii și pentru a-i arăta că nu o poate tiraniza, iar acum el o purta cum își poartă piratul prada răpită! Dar cel mai rău era faptul că ea nu mai avea nici măcar puterea să se apere.

- Ce vor crede Charlotte și Millie? întrebă ea îngrijorată.

Brigham merse mai departe, deschise ușa camerei sale, o așază pe Lydia pe pat și răspunse.

- Fetele sunt niște copii nevinovați care vor crede că ne sărutăm.

Începu să-și descheie cămașa și Lydia se ridică în capul oaselor. Avea dreptate, fetele probabil că vor chicoti și vor presupune o sumedenie de lucruri însă în mod sigur că nu bănuiau ce făceau tatăl și mama lor vitregă cu adevărat.

Brigham se dezbracă de cămașă într-un colț și se apropie de lighean. Turnă apă în ligheanul de porțelan, apoi își spală mâinile, fața și pieptul.

Lydia calculă distanța de la pat până la ușă și realizează că n-ar ajunge nici măcar până în prag înainte să se întoarcă Brigham.

- Bănuiesc că ți-e indiferent cât de scandalos e ceea ce faci și că eu aș prefera să plec.

Soțul ei se șterse cu un prosop curat. Deși se chinuise din răspuțeri să spele murdăria, mai mult o întinsese, iar Lydia fu ispitită să cedeze amuzată.

- Bineînțeles că e scandalos, răspunse el. Iar tu nici măcar nu vrei cu adevărat să pleci.

Lydia se ghemui într-un colț al patului.

- Nu vreau?

Brigham scutură din cap.

- Nu. Poate că nu vrei să mă dorești, Lydia, dar adevărul este că o faci. Timp de câteva săptămâni te-ai tot foit seara în micul tău pat, cu gândul la toate lucrurile acelea minunate pe care ți le-aș putea face.

Lydia simți că transpiră din toți porii. Ceea ce el spunea, era perfect adevărat, însă n-ar fi recunoscut pentru nimic în lume.

- Încetează. Cel mult m-am gândit la cât de ticălos poți fi.

Brigham o prinse râzând de picioare.

- Ai dreptate, recunosc el lăsându-și mâna să alunece de-a lungul piciorului Lydiei până ajunse la locul sensibil de sub genunchi. Sunt un ticălos, dar tu mă dorești și așa. Poți să negi, Lydia?

Lydia înșpiră adânc, când degetele sale se furișară mângâind partea interioară a pulpelor ei, înaintând pe sub stofa subțire a hainelor. Trupul îi fu străbătut de fiori de plăcere și ea își mușcă buza pentru a nu pierde controlul asupra propriului ei corp.

- Da, minți ea cu nerușinare.

- Serios? întrebă Brigham, în timp ce-i descălță pantoful și îi aduse piciorul peste umărul lui. Începu să-i

- Poți fi sigur de asta, îl asigură Lydia zâmbitoare. Se simțea umilită de zvonurile despre bărbatul ei, cum că acesta s-ar fi încurcat cu o prostituată și faptul că tot orașul știa acest lucru, făcea totul și mai rău. O situație penibilă în fața oamenilor săi, cel puțin atâta merita și el.

Brigham băgă mâna în buzunar și Lydia crezu pentru un moment că câștigase acest joc. Apoi însă se trezi cu o strălucitoare monedă de cinci cenți în palmă.

- Poftim, spuse el. Scăzând toate costurile, cred că e totul în ordine.

Lydia fixă mai întâi moneda, apoi pe Brigham.

- Costuri?

- Bineînțeles, răspunse Brigham rânjind mulțumit și începu să înșire pe degete: casa în care stai, de exemplu. Și mâncarea. Hainele cumpărate de Devon, și biletul de vapor până la portul Quade Harbor. Mobila din casa ta...

- Ticălos prefăcut ce ești! îl întrerupse Lydia.

El ridică o sprânceană și făcu o figură jignită.

- Credeai că toate acestea fac parte din slujba ta? întrebă el direct.

Lydia își încheștă pumnii, deși știa că nu-l putea lovi. Era învățătoare și ar fi fost un exemplu negativ dacă ar fi apelat la violență.

- Sunt soția ta, obiectă ea, însă vocea își pierduse puterea de convingere și lucrul acesta îl observară amândoi.

Brigham își încrucișă brațele deasupra pieptului și o privi cu indulgență.

- Exact. N-ai decât să te întorci în casa mea și toată povestea va fi uitată. Vei primi bani de buzunar câți dorești și am putea aduce altă învățătoare care să-ți ia locul.

Furia Lydiei era atât de puternică, atât de intensă încât aproape că ameți.

- Nici nu mă gândesc să mă întorc la tine până nu închizi bordelul, îți ceri scuze și-mi dai banii muncii! Și în caz

într-o înflăcărare neajutorată, îl prinse de umeri și încercă să-l tragă deasupra ea. El însă alunecă și mai jos lăsând urme de foc pe pielea ei.

Lydia bănuie că avea să urmeze și într-adevăr Brigham îngenunche lângă pat, își trecu mâinile pe sub genunchii ei, îi desfăcu picioarele și începu să o sărute acolo.

Îl prinse de umeri și încercă să-și stăpânească un geamăt de excitație maximă.

Buzele sale o dezmiardară și o excită în continuare, o transpuseră într-o stare de sălbatică lăcomie, până când ea crezu că nu mai poate îndura dulcele chin.

- O dată nu-i de ajuns, yankeule, șopti el. Nu-i de ajuns nici pe departe. Nu te voi lăsa până nu dai tot din tine.

- Brigham, șopti ea cu respirația tăiată, ducând mâna la gură pentru a împiedica sunetele de plăcere ce vroiau să iasă din ea.

El se opri și-i sărută partea interioară a pulpelor, o liniști și o îmblânzi, până când Lydia respiră din nou normal, apoi o purtă din nou până la marginea extazului, în ultimul moment însă se retrase și-i refuză împlinirea.

- După ce fac baie, promise el aruncând o privire plină de admirație asupra sânilor ei, a căror vârf se ridicase tare și nerușinat. Presupun că vei rămâne aici și mă vei aștepta până mă întorc.

În acest moment Lydia simți că-l iubește și că-l detestă totodată. Trezise în ea o dorință neînfrântă, și amândoi știau că îl va aștepta. Până când el va fi gata să-i stingă focul. Până când va îngheța iadul.

Capitolul 21

La fel ca de fiecare dată când Brigham o iubise, Lydia fu mult prea confuză pentru a se putea gândi la ceva concret. Trecu o bucată lungă de timp până când își reveni într-atât încât să poată vorbi din nou.

- Aș vrea să știu dacă e adevărat ceea ce vorbesc oamenii, șopti ea lângă umărul gol al lui Brigham.

Brigham scoase un oftat mulțumit și se întinse mai comod pe saltea.

- Depinde de ce se vorbește, răspunse el după o pauză destul de lungă.

Lydia simți primele semne de furie.

- Asta o știi foarte bine, spuse ea și-l înghionti ușor în coaste. E vorba de Clover O Keefe aia din Saloon. Oamenii spun că ar fi amanta ta.

El oftă din nou.

- Cl... domnișoara O Keefe e o prietenă, recunosc el.

Inima Lydiei făcu un salt și păru să se afle la marginea unui adânc abis. Știa că Brigham nu o mințea; spunea mereu deschis ceea ce credea.

- Am o soție, spuse el liniștit. Și până acum n-am fost adus în situația în care să-mi fac rost de o amantă.

Inima Lydiei fu cuprinsă de ușurare, dar și de supărare. Era destul de greu pentru ea să recunoască puterea

ce o avea Brigham asupra ei. Instinctul ei feminin îi spunea că și ea are o putere asupra lui, însă acesteia nu-i putea da de urmă. Încercă să se ridice, dar soțul ei o ținu neînduplecat și totuși cu blândețe.

- E mai mult de o lună de când... am fost împreună, spuse ea.

Brigham râse.

- Am trecut și prin perioade de abstenență mai lungi la viața mea, răspunse el. Apoi se întoarse brusc și o trase pe el rânjind ca un viking după o luptă glorioasă. Sau nu mă crezi?

Lydia simți sub ea corpul său tare și extraordinar de masculin și începu să tremure de excitație.

- Bi-bineînțeles că te cred. Nu ai destul bun simț să minți, nici măcar atunci când o minciună este mai puțin dureroasă decât adevărul.

El râse din nou.

- De îndată ce voi ști dacă asta a fost o laudă sau o acuzare, îți voi da răspunsul.

Îi cuprinse fesele și o strânse și mai tare în brațe. Lydia îi simți dorința arzătoare și-și desfăcu picioarele.

- A fost o acuzare, murmură ea, în timp ce el o prinse de mijloc și o ridică ușor pentru a o așeza într-o poziție mai potrivită.

- Chiar îmi porți copilul în tine? întrebă Brigham în timp ce o penetra excitant de încet. Sau ai spus-o doar așa?

Lydia închise ochii și-și ținu respirația.

- Nu... chiar sunt... gravidă, răspunse ea și încercă să-l simtă pe Brigham cât mai adânc în ea. El însă o ținu strâns de solduri, până când ea avu impresia că va leșina de plăcere. Și cred - o Doamne, Brigham, ce faci cu mine?

El intra încă puțin, chinuitor de încet, ridică apoi capul și-i dezmiardă unul dintre sfârcuri.

- Lucruri care ne plac la amândoi, doamnă Quade, răspunse el încet, cu voce sugrumată de pasiune și plăcere.

- Oh, Brigham, te rog...

O trase tot mai aproape de el, până intra în ea de tot.

Pentru prima dată de când se cunoșteau, Lydia avu impresia că și el este pe cale de a-și pierde controlul. Vocea lui îl trădase.

- Asta n-o să-i facă rău... copilului meu?

Lydia era impresionată, însă excitația îi era prea avansată pentru a lăsa loc pentru sentimente mai tandre. Prin vene îi curgea o dorință sălbatică ce i se împrăstia prin tot corpul ca o febră, iar Brigham era singurul leac.

- Nu, răspunse ea cu respirația tăiată. Fiul tău nu va păți nimic.

Brigham se întinse sub ea, însă ea îl cuprinse cu picioarele și-l strânse și mai tare. Dulcea luptă continuă până când Lydia și Brigham trecură de acea barieră invizibilă, iar glasurile lor se contopiră într-un singur strigăt de plăcere.

După ce se liniștiră, căzură într-un somn neliniștit, fără a-și desprinde trupurile transpirate. Lydia se trezi în toiul nopții și se sperie crezând că cineva aprinsese un felinar.

Era însă luna, cea care umpluse încăperea cu lumina ei scaldându-l pe Brigham într-o aură argintie. Lydia fu cuprinsă de frumusețea acelui moment, dar și de disperarea cu care-l iubea pe bărbatul ce dormea lângă ea.

Trebuie să-ți aduni forțele și să-ți păstrezi o parte din suflet și pentru tine, își spuse ea nefericită. Căci dacă nu o făcea, identitatea ei avea să se contopească cu cea a lui Brigham și atunci din ea nu va mai rămâne nimic, în afară de imaginea din oglindă.

Se desprinse cu grijă din brațele soțului ei. Acesta se mișcă în somn, iar ea așteptă răbdătoare până când el adormi din nou adânc. Apoi se ridică din pat, se îmbracă în liniște și ieși din cameră. O parte din sufletul ei, însă, rămase acolo lângă Brigham.

Se furișă plângând pe coridor până la scară. Coborî în bucătăria scaldată și ea în lumina lunii și părăsi casa.

Fără îndoială că ar fi apucat drumul spre casa ei, dacă nu ar fi văzut lumină în spatele unei ferestre de

deasupra magazinului. Acolo locuia Polly, într-un apartament de două camere mari, încă nemobilate.

Poate că este bolnavă, se gândi Lydia și se grăbi înspre clădirea cea mare. Dar în sufletul ei știa că se înșală, că nu mergea la Polly pentru a-i oferi acesteia ajutor, înțelegere și un umăr pe care să poată plânge, ci pentru că ea însăși avea nevoie de ajutor.

Urcă scările de la intrare și zâmbi citind firma scrisă de mână și agățată de perete: "Magazinul Quade" scria acolo. "Proprietari: Devon și Polly Quade"

Se opri înaintea ușii și ezită. Ar fi nepoliticos din partea mea să deranjez la ora asta, se gândi ea. E destul de târziu, e noapte...

Ușa se deschise înainte ca Lydia să coboare treptele și să dispară în întuneric.

- Lydia, spuse Polly. În lumina lămpii din cameră și cea a lunii ce bătea de-afară, Lydia putu observa că prietena ei plânsese. Acest lucru o uimi, pe de o parte din cauză că nu se mai gândise la Polly, ocupată fiind cu propriile ei probleme, pe de altă parte, fiindcă în timpul zilei cumnata ei părea mereu puternică și optimistă. Avea un talent evident în afaceri și câteodată părea că nici nu-i mai pasă dacă Devon va mai veni vreodată acasă sau nu.

Acum însă, observându-i figura, Lydia văzu că se înșelase.

- Am văzut lumină, spuse Lydia ca scuză și intră.

Polly închise ușa și își îmbrățișă vizitatoarea nocturnă, apoi spuse prietenoasă:

- Ia loc. Voi face un ceai.

Lydia aprobă din cap. Nu exista nici un alt loc în care să-și dorească să fie acum, în afară, poate, de patul cald al lui Brigham. Gândul de a se întoarce în micuța ei casă o umplea de singurătate, deși era conștientă de faptul că va trebuie să plece.

Locuința era curată și ordonată, dar patul prietenei ei arăta de parcă aceasta încercase zadarnic să adoarmă și se foise ore întregi de pe o parte pe cealaltă.

- Mai știi ceva de Devon? întrebă Lydia încet și se așază la masă, în timp ce Polly stătea în fața sobei încălzind apă pentru ceai.

Părul ei negru îi era împletit într-o coadă groasă ce-i cădea pe spate.

- Nu, răspunse Polly fără să o privească pe Lydia. E cel mai încăpățânat om pe care l-am văzut vreodată.

Lydia zâmbi.

- Al doilea, o corectă ea. Cred că Brigham l-a învățat pe Devon tot ce știa despre încăpățânare, îndărătnicie și îndârjire.

Polly presără frunze de ceai în cană, apoi turnă apa fierbinte deasupra. Scoase două cești din dulap.

- Câteodată am impresia că ar trebui să plec în căutarea lui și să-l aduc acasă de urechi, spuse ea cu o figură absentă. Se poartă ca un băiețel care are nevoie urgentă de o mamă de bătaie.

Lydia zâmbi imaginându-și cum Polly îl trase de urechi pe masivul Devon, însă cuvintele îi sunară triste.

- Ar fi un lux dacă ne-am permite să mai arătăm și noi câte-o slăbiciune din când în când? întrebă ea gânditoare. Adică, vreau să spun, că Devon și Brigham nu sunt niște monștri. De ce nu ne putem lăsa conduse de ei prin viață, cum acceptă și alte soții acest lucru din partea soților lor?

Polly oftă din greu și zâmbetul și dispăru de pe buze.

- Cred că atunci când înveți să te descurci singură, nu mai poți uita acest lucru.

Așază ceștile pe masă, aduse zahăr și lapte și își trase și ea un scaun mai aproape.

- În afară de asta, nu cred că Brigham s-ar simți atras de tine dacă ai fi sensibilă ca o floare și i-ai executa cu bucurie toate poruncile.

Lydia ar fi râs dacă nu ar fi fost sigură că acest râs va degenera într-o isterie.

- Nu mi-a spus niciodată că mă iubește și n-ar face un compromis nici dacă i-ar fi sufletul în primejdie atât de

căpos e! De ce nu m-am putut îndrăgosti de unul ca doctor McCanley? De ce aștept un copil de la el?

Ochii prietenei ei, obosiți și umflați de plâns, se luminară și Polly îi prinse mâna într-a ei.

- Aștepti un copil? Dar e minunat, Lydia - fiul meu va avea un verișor cu care să se joace!

Imaginea celor doi copii jucându-se, unul cu părul negru și ochii gri ai lui Brigham, iar celălalt blond cu ochii lui Devon albaștri și inteligenți o mișcă pe Lydia până la lacrimi.

Polly scoase o batistă din dulap. În timp ce Lydia își curăță nasul și-și șterse lacrimile, Polly turnă ceai în cești.

- Nu cred că situația ta se poate compara cu a mea, Lydia, spuse ea calmă. Mi-e tare dor de Devon. Cu mare plăcere i-aș da voie să-mi comande, numai de s-ar întoarce și ar fi gata să trăiască din nou cu mine.

Lydia își trase nasul și și-l mai șterse încă odată.

- Te înșeli, Polly. Ești la fel de puternică și de independentă ca și Devon și n-ai putea suporta să faci pe cățelușul lui. N-ai putea trăi cu el decât ca parteneri cu drepturi egale.

- Poate că ai dreptate, recunosc Polly după ce se gândi o vreme. Problema este că-mi lipsește atât de mult, încât câteodată am impresia că-mi voi pierde mințile. Alerg prin cameră și bat cu pumnii în pereți de parcă asta ar putea schimba ceva.

Lydia își puse zahăr și lapte în ceai și luă o înghițitură.

- Pe unde crezi că ar putea fi? Mă refer la Devon.

Polly ridică din umeri nefericită.

- Cine știe? În Seattle, în San Francisco sau în drum spre China.

În ochi îi apărură un licăr de speranță și începu să vorbească mai repede.

- Dar îți jur că există un soi de lanț de aur, ce ne leagă unul de celălalt. Este prins de inimile noastre, și indiferent, pe unde e Devon, nu va putea rupe acest lanț niciodată.

Ochii Lydiei se umplură de lacrimi. Simțea proporțiile dragostei descrise de Polly și știa cât de periculoasă putea fi o asemenea dragoste, căci ea însăși o simțea pentru Brigham.

- Deci vei rămâne aici și-l vei aștepta?

Polly dădu din cap afirmativ.

Figura ei primi o expresie de tristețe.

- Dar asta nu înseamnă că voi sta scară de scară ca un felinar în verandă. Intenționez să fac din magazinul ăsta o afacere înfloritoare și să-mi cresc copilul oferindu-i o familie și un cămin, lucruri pe care eu nu le-am avut. Nu este o imagine perfectă fără Devon, dar oricum mult mai mult decât au majoritatea femeilor în situația mea, iar pentru asta trebuie să fiu recunoscătoare.

Lydia se gândi la femei ca Magna Holmetz, Elly Collier și la biata făptură găsită de doctorul McCanley în closetul lui. Ele nu avuseseră parte în viață decât de mizerie și suferință, fapt care poate că nu se va schimba niciodată, și nici nu erau căsătorite cu cei mai puternici și mai bogați bărbați de pe teritoriul Washingtonului.

- Brigham refuză în continuare să închidă bordelul, spuse ea după ce termină de băut ceaiul.

- Cred că în acest punct nu va ceda niciodată, răspunse Polly.

- El susține că Clover O Keefe nu este amanta lui.

- Atunci nici nu este, replică Polly. Dacă ar fi, el ți-ar spune-o deschis și tu ar trebui să vezi cum te descurci cu ideea asta.

Lydia aprobă din cap. Brigham îi era încă credincios cu toate că relația lor era neobișnuită și ea știa să aprecieze acest lucru. Dar mai știa că situația se putea schimba de la un minut la altul.

În cazul în care Brigham se decidea pentru domnișoara O Keefe, s-ar duce la ea și i-ar spune și era foarte puțin probabil ca ea să-l refuze.

- Nu pot să părăsesc portul Quade Harbor și nici nu pot să rămân, fu de părere Lydia. Ce să fac?

Polly zâmbi înțelegătoare și își mai turnă ei și oaspetei câte o ceașcă de ceai.

- Același lucru ca mine, cred, răspunse ea. Ocupă-te de treburile tale și așteaptă. Faptul că nu ne putem rezolva problemele dintr-odată nu înseamnă că nu le putem rezolva cu răbdare, în timp.

Lydia fu de acord cu spusele lui Polly.

Lupta cu sine când, după vizita la cumnata ei, cobora scările. Bineînțeles că se putea întoarce în casa mare și patul cald al bărbatului ei. Nimeni, nici măcar Dumnezeu și îngerii săi, nu i-ar fi luat-o în nume de rău. Îl iubea pe Brigham, era soția lui legitimă și îi purta copilul în pântec. Pe de altă parte, era de prevăzut ca Brigham, dacă ea ar ceda în felul acesta, să devină din nou stăpân peste sufletul ei. Asta presupunând că nu era deja.

Devon stătea la capătul unui lung debarcader și privea reflecțiile stelelor pe apa întunecată.

Nici măcar gălăgia străzii Skid Road din Seattle nu-i putea schimba senzația că este singur pe lume. Și fusese atât de sigur că depărtarea va vindeca rănile și că o va uita pe Polly cu minciunile ei. Cu câteva butoiașe de whisky și cu un bordel plin de târfe ar trebui să meargă, sperase el.

Problema era că cel mai bun whisky avea gust de petrol și el - ceea ce era și mai grav - îl vomitase, ca un puștan la prima sa băutură. Și în ceea ce privea vizita lui la bordel... și asta avusese un sfârșit dezastruos. Reușise să se excite într-o oarecare măsură, închipuindu-și că femeia pe care o cumpăraseră și o plătise ar fi Polly, dar acea parte din el care nu se lăsa înșelată nu acceptă acest lucru. Această parte, care fusese dură precum lemnul de esență tare, pierduse din substanță ca zăpada la soare.

Amintirea acelei seri era de ajuns să-l facă pe Devon să roșească de rușine. Îi plătise prostituatei suma dublă și o pusese să jure că nu va povesti nimănui nimic despre înfrângerea sa. Îl bătuse prietenește pe obraz, afirmând că ea cunoaște mijloace de a aduce înapoi puterea

bărbaților, dar Devon a refuzat. Era fără nici o speranță, Polly îl făcuse neputincios în fața oricărei alte femei.

Scoase o țigară și un chibrit din buzunarul cămășii și le aruncă apoi în apă. După cum îi mergeau lucrurile în ultima vreme, era posibil să i se facă rău și de la fumat.

Devon trase adânc aer în piept. Gândurile îi zburară la Lydia - Dumnezeu, ce convins fusese că o dorea în sufletul și în patul său! Dar între timp știa că afecțiunea pentru ea era de natură fraternală. Lydia îi fusese de la bun început destinată lui Brigham, recunoscându în sfârșit Devon.

Își dădu părul pe spate și dorul după portul Quade Harbor era atât de puternic că ar fi putut alerga pe apă pentru a ajunge mai repede acasă.

Acasă.

Era plecat de mai mult de o lună dar nu reușea să uite ceea ce rămăsese în urma lui. Și îi era dor nu numai de Polly și de magazin, ci și de fratele său, de Lydia și de cele două nepoate. Întotdeauna fusese gelos pe Brigham din cauza copiilor lui.

Devon întoarse spatele apei și drumului luminat de stele. În ochii săi ardeau lacrimi pe care nu le-ar fi recunoscut nici în fața lui Dumnezeu. Copilul pe care îl purta Polly - nu era cumva al lui, așa cum spusese Polly? Nu era posibil să dea frâu liber mândriei și încăpățânării tipice pentru cei din familia Quade.

Pe de altă parte Polly îl mințise, nu prin cuvinte, dar prin aranjarea acelei ceremonii de căsătorie înșelătoare în San Francisco. Și de aceea poate nu avea scrupule să-i bage pe gât copilul unui alt bărbat. Întrebarea era - îl deranja? Singurătatea lui era atât de mare încât amenința să-l înghită și un copil era un copil. Devon își dorea atât de disperat o familie și un copil încât se speria câteodată.

Merse pe podețul de lemn spre hotelul unde stătea de la venirea lui în Seattle. Mușchii picioarelor erau încă puțin atrofiați și asta îi aduse din nou aminte de accident, gândurile zburându-i spre Polly. Deși se purtase îngrozitor de grosolan cu ea când se trezise din leșin, ea nu-l părăsise nici o clipă.

Poate totuși îl iubea.

Devon își croi drum printre căruțele și trăsurile care treceau și traversă strada. "Ești un prost", își zise el, dar dorul după lucrurile la care renunțase era din ce în ce mai mare și nu știa cât îi va mai putea rezista.

Joe McCanley se ridică gemând de pe patul său de consultații, trecându-și mâna prin păr și lăsând păturile să cadă pe jos. De când Fredine îi preluase patul nu-i rămăsese nimic altceva de făcut decât să doarmă în cabinetul de consultații - dacă tortura prin care trecuse se putea numi somn. Spatele aproape îl ucidea, vântul urla ca o haită de lupi și cineva bătea sălbatic la ușă.

Căscând își îmbracă pantalonii și cămașa și își trase bretelele peste umeri.

- Vin! Vin! urlă el mormăind supărat ceva, în drum spre ușă. În ciuda muncii lor grele de zi cu zi, tăietorii de lemne nu erau decât niște plângăcioși. Acceptau riscul de a fi zdrobiți de copacii tăiați sau de a fi îngropați sub crăci și crengi, dar cum se tăiau la deget sau îi înțepa vreo insectă se văicăreau de parcă erau pe moarte.

Un moment! urlă Joe, înainte de a deschide ușa, dar păru imediat rău de nerăbdarea sa când îl văzu pe micuțul băiețel speriat. Micul Holmetz îl privea cu ochii mari și negri. Fața îi era albă ca varul.

- Mama, șopti băiatul. I-a sosit vremea.

Joe se trezi momentan, de parcă băuse o cană întreagă de cafea.

- Are probleme?

Băiatul dădu din cap.

- Are hemoragie.

În sinea lui, Joe trase o înjurătură, dar când vorbi vocea lui era calmă și stăpânită.

- Fugi imediat la doamna Lydia și îi spui că am nevoie de ea la mama ta.

Băiatul o luă la fugă cât de repede îl duceau picioarele scurte. Joe se întoarse în bucătărie, unde Fredine

punea apă pentru cafea. Era îmbrăcată pentru școală, unde mergea în fiecare zi și până acum tatăl ei nu apăruse.

- Ceva nu e în ordine? întrebă ea, cu ochii mari, întunecați de grijă. Părul ei blond era împletit și arăta foarte feminin în rochia împrumutată, care îi era cu cel puțin două numere mai mică.

- Bebelușul Holmetz e pe drum. Joe apucă un vas și îl umplu cu apă caldă. Lydia trebuie să mă ajute, așa că azi nu se vor ține ore.

Dezamăgirea din ochii Fredinei era evidentă, învățase deja alfabetul și știa să numere până la o sută, fiind foarte furioasă pentru fiecare secundă pierdută fără să poată învăța. Îl urmă pe Joe când acesta merse în cabinet și își scoase cămașa pentru a se spăla.

- Doamna Lydia este de părere că nu m-ar împiedica nimic să-mi schimb numele, povesti ea. Mi se pare că Fredine nu mi se potrivește.

Joe se supără un pic, că ea rămase în timp ce el se spăla. Nu se cădea să-l vadă fără cămașă, dar nici să o țină la el în casă fără doamnă de companie.

- Știu, spuse el, întinzând mâna după prosop.

- Ce nume ți-ar place?

Joe își puse cămașa, gândurile nu-i stăteau la problema lui Fredine, ci la doamna Holmetz care avea dureri mari și era poate chiar pe moarte.

- Etta, spuse el scurt, zicând primul nume care-i trecu prin minte. Etta îmi place.

Apoi își luă trusa și haina, se încălță și părăsi casa.

Când Brigham se trezi în zori, auzi vântul urlând în copacii care înconjurau casa. Era un sunet cu care se obișnuise și pe care îl iubea, dar ceva îl făcea astăzi să se înfioare la auzul său.

Își puse mâinile sub cap și se întinse. Corpul său era însă obosit de la satisfacerea minunată pe care o trăise seara trecută, dar în suflet i se cuibărise o durere persistentă. Lydia plecase, deja de mai multe ore și el era sigur că nu avea de gând să se întoarcă.

Brigham înjură reținut. Fusese treaz când ea se furișase din cameră, dar se prefăcuse că doarme. Mândria sa îl obligase. Era sigur că Lydia nu ar fi rămas nici dacă ar fi implorat-o, și asta ar fi făcut chiar din clipa când ar fi deschis gura să-i vorbească.

Dar el nu cerșise niciodată nimic și nu avea de gând să o facă acum.

Brigham se întoarse pe o parte și privi tavanul. Umbre roz se strecurară în întuneric și se transformau încet într-un gri deschis. Soarele va răsări imediat. dar vuietul, vântul prevestea vreme rea. Și pe furtună munca în pădure era mult prea periculoasă.

- La dracu, spuse el pentru că avea de respectat un termen. Vremea bună ar mai fi putut ține o zi, două, până ce lemnul pentru încărcătura următorului vas ar fi fost tăiat.

În mod normal, Brigham s-ar fi sculat acum pentru a se spăla și îmbrăca, dar astăzi rămase în pat. Simțea mirosul Lydiei pe perna sa și dogoarea mângâierilor și pasiunii ei.

Zâmbi. Va aduce pe lume un copil. Un strigăt de bucurie vrea să izbucnească, dar îl reținu.

Nu era în fond chiar așa, ca și cum Lydia l-ar iubi. Răspundea la îmbrățișările pătimașe din pat și învățase chiar să-l răsfețe într-un mod care aproape îl făcea să-și piardă mințile de plăcere. Știa foarte bine că trupul era slab și mintea, cugetul nu se supuneau întotdeauna aceleiași reguli.

Lydia era o femeie tânără și sănătoasă, care de abia acum descoperea plăcerile pe care corpul ei putea să le primească sau să le dea, și era foarte posibil ca un alt bărbat, care avea o oarecare experiență ca iubit, să-i ofere aceeași plăcere ca și Brigham.

Gândul acesta stinse lucirea mândră din ochii lui Brigham. La dracu, nu - nu ar putea suporta ca Lydia să împartă patul cu un alt bărbat! Asta i-ar fi răpit și ultima scîlpire de rațiune care-i rămăsese, după ce Devon se

întorsese de la San Francisco și o adusese pe Lydia înapoi drept cadou.

Blestemând, se grăbi să iasă din pat, agățându-se în cearceafuri și aproape căzând. La toaletă umplu ligheanul cu apă și se privi în oglindă. Cum va merge mai departe, dacă Lydia continua să vină la el numai când dorea și simțea nevoia să facă dragoste și se întorcea apoi în căsuța ei, ca și cum nu ar avea un soț? Ce exemplu prost va fi pentru fiul său, dacă se lăsa tratat astfel de o femeie... La reacțiile lui Millie și Charlotte nici nu se mai gândea.

Bincînțeles că nimeni nu avusese curajul până acum să râdă de el, dar dacă Lydia continua cu atitudinea ei superioară, îl va face de râsul tuturor tăietorilor de lemne din California până la granița canadiană. Așa ceva nu putea accepta!

Capitolul 22

Un ziar vechi zbură pe lângă Lydia pe când fugea în urma băiatului, ridicându-și fustele pentru ca vântul să nu le umfle. Cerul era de un gri amenințător și copacii care protejau strada se mișcau ca scuturați de mâna unui gigant.

Lydia și băiatul intrară în casa familiei Holmetz, care era atât de curată de parcă ar fi așteptat oaspeți. Pe laturile camerei se aflau două paturi înguste în care dormeau copiii. Doamna Holmetz gemea întinsă pe o saltea de paie în dormitorul alăturat iar Joe era deja lângă ea.

Mâncările îi erau ridicate până la cot și mâinile îi mai străluceau de la spălat. Când Lydia îl privi, inima i se strânse în piept și din nou își dorea să se fi îndrăgostit de el în loc de Brigham. Îl înțelegea pe medic, deși în război se aflaseră pe poziții opuse, dar oricum, avea multe în comun cu el.

Tăcută, merse în bucătărie, luă o găleată și alergă în curte la pompă. După ce puse pe foc o oală mare cu apă, se spală bine pe mâini și reveni în dormitor.

Copiii stăteau la capătul patului părinților, cu mânuțele încleștate de barele de fier și cu ochii mari de frică știind de pericolul în care se afla mama lor.

- Mergeți la școală, le spuse Lydia prietenoasă. Spuneți-i lui Charlotte să-și înceapă lecția de geografie,

Millie să învețe la aritmetică, Fredine să-și repete alfabetul. Voi ceilalți citiți ceva în liniște.

Copiii păreau foarte ușurați și, aruncând mamei lor o privire plină de milă, fugiră afară. Rămase numai Hans, care avea tot dreptul să asiste, dar nu le era de nici un ajutor.

- Du-te la casa domnului Quade și spune-i lui Jake Feeny să-ți dea atâtea oale și cearceafuri câte poți să duci, îi spuse Lydia domnului Holmetz.

Lydia se întrerupse când Magna scoase un țipăt ascuțit. Hans se întoarse și aruncă o privire furioasă lui Joe care tocmai o consulta pe soția lui.

- Nu se cade ca un bărbat să se atingă așa de nevasta mea! spuse Hans.

- Doctor McCanley este medic, răspunse Lydia și îl împinse spre ușă pe bărbatul mătăhălos.

Hans făcu o figură încăpățânată, obraji erau roșii ca focul.

- Vagna nu a avut niciodată nevoie de un doctor. Ajut-o tu. Ajutorul unei femei este tot ceea ce îi trebuie.

Lydia se întoarse spre Joe, care încă o mai consulta pe Magna, ignorându-l pe Hans.

- Ar putea să moară și ea, și copilul. Trebuie să ne ajutați pe mine și pe medic. Mergi acum și fă ce ți-am spus. Te rog.

Un moment Hans ezită, își privi nevasta care se zvârcolea de dureri și de febră și Lydia se stăpâni cu greu să nu țipe la el. Știa că Hans nu-și făcea griji de sănătatea soției, ci de virtutea ei, și asta era dezgustător în condițiile de față.

Joe ridică privirea sa calmă de la pacienta lui, spre Hans. Nu spuse nimic, dar mesajul era mai mult decât clar.

Hans părăsi încăperea.

- Trebuie să scoatem copilul, îi spuse Joe Lydiei care-i ștergea fruntea femeii suferinde. Micuțul nu o să reușească fără ajutorul nostru.

Lydia închise un moment ochii și trase adânc aer în piept.

- Bine. Avem eter?

- În trusa mea, spuse Joe. Rămâi cu ea, eu caut niște apă fierbinte să mă mai spăl odată.

Lydia trăsese deja un scaun lângă pat și apucase mâinile bătătorite ale doamnei Holmetz.

- Durerile o să înceteze curând, îi spuse ea femeii pe jumătate leșinată și spera să nu fie o minciună.

- Copilul meu, spuse Magna cu greutate. Nu-l lăsați să moară.

Lydia își reținu cu greu lacrimile, acum nu era momentul pentru așa ceva.

- O să facem ce va fi cu putință, promisese ea.

Când Joe se întoarse cu oala de apă fierbinte, turnă un pic în ligheanul de pe masă și începu să-și spele mâinile și brațele cu săpun antiseptic. Apoi scoase o bucată de tifon din trusă, dându-i Lydiei o sticlă mare.

- Ai mai lucrat vreodată cu eter? întrebă el.

Întrebarea îi aminti Lydiei de corturile murdare și urât mirositoare ale spitalului de pe câmpurile de luptă ale războiului civil.

- Când am avut, da, răspunse ea și scoase dopul sticlei.

Majoritatea timpului, medicii și asistentele au trebuit să se descurce fără medicamentele de care aveau nevoie; conflictul dintre state devenise mult mai amplu și brutal decât prevăzuseră și cei mai optimiști observatori.

Lydia își concentră atenția asupra Magnei, umezi tifonul cu eter și i-l puse peste gură și nas. Joe îndepărtase între timp păturile și îi ridicase femeii cămașa de noapte până la mijloc. Abdomenul ei umflat tresări când viața care se afla înăuntru vru să iasă.

Te rog, imploră Lydia în gând. Niciodată nu se ruga mai mult pentru vreun pacient; în înțelepciunea sa numai Dumnezeu știa cine va trăi și cine va muri.

Când Magna inspiră eterul și începu să se relaxeze, Joe îi dezinfecță burta cu alcool și scoase bisturiul. Lydia îl privi cu admirație cum îl dezinfecță și pe acesta.

După ce Hans se întorsese cu oalele și cearceafurile, Lydia deja narcotizase pacienta și schimbase așternutul însângerat.

O siluetă înaltă apărui în pragul ușii, umplând aproape toată rama, dar spre ușurarea Lydiei cel de acolo nu era Hans, ci Brigham.

Aruncând o privire scurtă vizitatorului, Joe începu operația.

- Fă-mi, te rog, un serviciu și ține-l pe Hans afară până terminăm, îl rugă el calm.

Brigham dădu din cap, o mai privi un moment pe Lydia și ieși.

Lydia mai umezi tifonul cu eter. Mirosul de sânge din încăperea era aproape insuportabil și Lydia se clătină ușor. Dar concentrarea ei nu slăbi nici măcar o secundă.

Terminând tăietura exterioară, Joe înaintă spre interiorul abdomenului. Măinile sale lucrau repede și sigur.

- Cum merge respirația? întrebă el.

- Regulată, dar un pic slabă, relatează Lydia. Îl auzi pe Brigham vorbind cu Hans în camera alăturată și zgomot de oale.

Știind că soțul ei era atât de aproape, se mai consolă un pic. Joe băgă mâna în abdomenul Magnei și scoase un bebeluș mititel, vânăt, acoperit tot cu sânge și un strat alb.

- Salut, mititico, spuse el răgușit și îi băgă un deget între buzele micuțe pentru a-i curăța gurița.

Micuța fetiță scoase un sunet asemănător cu mieunatul unui pisoi nou-născut și Lydia își ținu respirația. O secundă mai târziu copilul începu să urle.

Joe tăie ombilicul, îi dădu Lydiei bebelușul și îl chemă pe Brigham să aducă apă fiartă și cearceafuri curate.

Brigham apărui cu cele cerute, dar când privirea îi căzu pe Magna, se albi de tot sub bronzul său și Lydia crezu că o să leșine. El se stăpâni însă și ieși tăcut din cameră.

În timp ce Lydia îmbăie și înfășă fetița, Joe cusu la loc burta Magnei. Lydia duse nou-născutul în bucătărie

unde Hans aștepta speriat. Spre dezamăgirea ei, Brigham nu mai era acolo.

- Vreau să-ți prezint o domnișoară foarte drăguță, zise Lydia și ridică un colț al păturii, ca Hans Holmetz să poată vedea bebelușul.

- Aceasta este fiica ta, domnule Holmetz.

Trăsăturile aspre ale lui Hans se mai înmuieră un pic când privi copilul.

- Și Magna? întrebă el răgușit.

- Trăiește, spuse Lydia prevăzătoare, știind ce se mai putea întâmpla în următoarele ore.

- Dar are nevoie de îngrijiri speciale, deoarece am scos copilul prin cezariană.

Hans se-ncruntă.

- Ce? replică el amenințător.

Joe ieși din dormitor în hainele sale pline de sânge. În câteva cuvinte îi explică lui Hans operația și din ce cauză fusese necesară.

Spre surprinderea Lydiei, Hans se dovedi înțelegător, deși era cu mult mai mare și mai puternic decât McCanley. Se așeză pe un scaun și întinse mâinile.

- Țin eu copilul, spuse el. Duceți-vă la Magna.

Lydia îi dădu nou-născutul și îi aruncă o privire lui Joe care aprobă aproape imperceptibil.

În dormitor o spălă pe femeia încă leșinată și schimbă așternutul. Însă în tot acest timp nu-i ieșea din cap figura îngrozită a soțului ei. După un timp veni Hans, îi dădu Lydiei copilul și se aplecă peste Magna, sărutând-o pe frunte.

Când Lydia văzu acest gest tandru, îl iertă pe Hans pentru ezitarea de a-l lăsa pe doctorul McCanley să-i consulte soția.

- Pe aceasta o păstrăm, zise el încet Magnei.

Lydia înghiți greu. Știa că familia Holmetz pierduse în anii trecuți mai mulți bebeluși. Protector, strânse copilul la piept și încercă să-i dea ceva din puterea ei.

După un moment se întoarse și Joe.

- Am s-o trimit pe Fredine să aibă grijă de mamă și de copil, zise el spre Lydia, fără a-l băga în seamă pe Hans. Tu ai nevoie de puțin liniște.

Lydia suspină. Ce privește trebuia să fie! Nu dormise toată noaptea și să asiste la o naștere este foarte obositor.

- Da, doctore, spuse ea cu un zâmbet recunoscător. Joe o privi o clipă, apoi plecă.

Un sfert de oră mai târziu veni Fredine. Ochii îi sclipeau de mândrie și emoție când îi arată Lydiei tăblița pe care scria cu litere mari.

- Etta.

- Noul meu nume, șopti ea Lydiei și puse tăblița deoparte pentru a lua copilul în brațe.

- De acum încolo sunt Etta. Fredine nu mai există.

Polly stătea pe veranda magazinului privind sosirea vasului de poștă.

Scoaseră un podeț și doi bărbați în haine uzate debarcară fiecare cu câte un sac pe umăr. Deoarece purtau pălării, Polly nu le putea vedea fața, dar știa și așa că nici unul nu este Devon.

Dezamăgită se întoarce înapoi în magazin.

Afacerea începea să meargă mai bine. Avea acum o râșniță de cafea și își mărise oferta cu brânză, cărți și stofe, pe lângă multe alte mărfuri, și fiecare țărâit al casei de bani o umplea de speranțe noi. Chiar dacă Devon nu s-ar mai întoarce vreodată - deși se ruga în fiecare zi pentru asta - va putea oferi copilului ei o viață bună.

Momentan era liniște în prăvălie. Polly trecu în spatele tejghelei, prefăcându-se că privește conservele de fasole, scoici și alte alimente. Dar în realitate încerca numai să-și stăpânească lacrimile. Vântul urla în jurul clădirii și stropi mari de ploaie începură să bată în acoperiș.

După ce se liniște, Polly merse la soba mare de fier și mai puse lemne pe foc. Vremea se răcise și Polly începu să aibă un sentiment neplăcut.

Când Millie și Charlotte intrară pline de energie în magazin, dispoziția proastă a lui Polly se mai îmbunătăți puțin.

- Ce căutați afară pe vremea asta? le certă ea binevoitoare, deoarece fetele erau ude până la piele. Mergeți la sobă și încălziți-vă, înainte să vă îmbolnăviți rău!

Fetele lui Brigham o ascultară.

- Tata a spus că putem lua fiecare un baton de mentă, zise Millie și scoase doi bănuți de cupru din buzunarul fustei.

Polly zâmbi. Ca și Devon și ea iubea acești copii mult și era bucuroasă să-i vadă. Știa că Brigham nu se sfiește să-i mărească venitul magazinului deși avea și el o afacere asemănătoare și ea îi era de fapt concurenta. Luă două batoane de mentă și le duse clienților uzi, având grijă să ia bănuții cu respectul cuvenit.

Millie merse la geam.

- A venit barca poștală, zise ea. Poate a adus vreo scrisoare de la unchiul Devon.

Această remarcă făcu ca dispoziția lui Polly să scadă la zero. Suspinând, merse lângă Millie la fereastră.

- Nu aș fi surprinsă dacă v-ar fi scris vouă sau tatălui vostru, zise ea.

Era destul de proastă să speră în fiecare zi că Devon va veni cu vasul poștal și în fiecare zi urmă o mare dezamăgire.

- Vin doi bărbați spre magazin, relată Millie Charlottei, care rămăsese la sobă uscându-și fustele. Pun pariu că sunt în căutare de lucru la fabrica de chereștea a lui tata.

Charlotte suspină plictisită.

- Din ce alt motiv ar veni aici? răspunse ea.

Polly zâmbi tristă de remarcă Charlottei. O mira întotdeauna că fata nu vede ce avea aici - o familie care o iubea, o casă minunată, destulă mâncare și o mulțime de rochii frumoase.

- Găsesc că acest oraș oferă totuși niște posibilități, spuse ea stergând praful de pe tejghea.

Charlotte făcu un gest disprețuitor.

- Și care ar fi acestea?

Millie răspunse înainte ca Polly să spună ceva.

- Întreab-o pe Anna Holmetz când a primit ultima oară pantofi noi! Întreab-o cum a fost când familia nu a avut două săptămâni ce mânca pentru că nu aveau bani. Întreab-o...

Charlotte roși, dar apoi replică.

- Ai nevoie de ceva mai mult pentru o viață fericită decât de haine și mâncare. Nu înțelegi asta pentru că nu simți deloc poezia, așa ca mine.

- Poate! zise Millie. A fost odată o tânără femeie pe nume Puck...

- Încetați! strigă Polly.

Clopoțelul mic de deasupra ușii sună, când intră un bărbat cu pălăria adânc trasă pe față și un sac pe umăr. Trebuia să fie unul din noii muncitori care veniseră mai devreme, dar ceva îi păru lui Polly foarte cunoscut.

Își scoase pălăria și ea recunoscuse părul des, castaniu, ochii verzi, lipsiți de respect și zâmbetul un pic strâmb, dar atât de șarmant. Simți cum sângele începu să-i pulseze.

- Bună, Polly, spuse el.

Polly se ținu de tejghea. În fața ei se afla Nat Malachi, bărbatul care o sedusese pe vremea când era o fetiță neștiutoare și nevinovată. Bărbatul care o adusese la San Francisco și o învățase să înșele bărbați ca Devon.

Bărbatul pe care sperase să nu-l mai vadă decât în coșmaruri.

Millie și Charlotte îl studiau curioase pe străin. Observaseră cât de tulburată era mătușa lor, deși își dădea toată silința să o ascundă.

- Mai bine mergeți acasă, copii, spuse Polly cu o voce neobișnuit de stridentă. Ploaia s-a mai oprit și nu se știe dacă nu începe iar.

- Are dreptate, zise Millie Charlottei. Lydia va fi foarte supărată pe noi dacă nu ne facem temele pentru mâine.

Nat, care tăcuse tot timpul, le zâmbi fetelor.

După ce fugiră afară, Polly se simți în prăvălia ei micuță și plăcută ca într-o peșteră rece, sumbră, care părea să o înghită.

- Ce vrei? întrebă ea în timp ce luă arma pe care i-o dăduse Brigham de la locul ei de sub tejghea, armând-o.

Nat râse.

- Ce primire după o despărțire atât de lungă? întrebă el, vrând să vină spre ea.

Polly ținti spre gâtul lui.

- Nu te apropia, Nat! îl avertiză ea. Acum sunt căsătorită legal și o să respect acest lucru.

El se retrase încet, ridică mâinile și zâmbi. Apoi admiră magazinul bine aprovizionat.

- Ți-ai găsit un culcuș bun. Nu te condamni că nu vrei să-ți periclitezi situația.

Tremuratul dispăru și Polly își umezi buzele uscate.

- Vasul de poștă va reveni în port într-o oră, spuse ea. Când pleacă vreau să dispari și tu.

- În viață nu toate se întâmplă cum vrem noi, Polly, răspunse el cu un respect fals în voce. Asta ar fi trebuit să știi deja.

Polly îl privi pe bărbatul pe care crezuse că-l iubise cândva, omul care se folosise de ea într-un mod înfiorător.

- Nu ai ce căuta aici, replică ea. Mâinile care țineau pușca se umeziseră deja. Orașul ăsta este prea plictisitor și corect pentru o persoană ca tine.

Din nou râse, în timp ce o pală de ploaie bătu în geam. Câteva picături căzură în cămin și se evaporară sfârâind.

- Unde este el? întrebă Nat. Soțul tău de treabă, cinstit.

Polly înghiți în sec.

- Asta nu este treaba ta. Dar dacă Devon te prinde aici - poți să fii sigur că o să-i spun cine ești - te va spânzura de primul copac.

- Minți, spuse el. Am auzit toată povestea în Seattle - i-ai spus că nu a fost primul și într-o criză de furie îndreptățită te-a părăsit. Așa a fost, nu-i așa, draga mea?

Cu greu Polly se stăpâni să nu-i sară în față și să-i scoată ochii, precum o pisică sălbatică care-și apără puii.

- Se va întoarce, spuse ea, mirată de convingerea cu care o spusese.

- Și când va intra pe ușa asta, tu vei fi aici, așteptându-l, replică Nat batjocoritor. Uită asta Polly, este doar o iluzie. Tu îmi aparții și asta o să ți-o dovedesc sus în patul pe care l-a părăsit soțul tău iubit.

Polly nu se mai lăsase atinsă de nici un bărbat în afară de Devon și numai închipuindu-și că tocmai acest bărbat să o facă, îi provocă greață.

- Nu cumva să te apropii de mine, zise ea, că te omor, Nat!

Pentru prima oară de când apăruse, părea un pic dezorientat, dar apoi aruncă pălăria pe podea într-un acces de furie.

- Te porți ca o proastă, Polly! urlă el. Ai uitat că eu sunt bărbatul care te-a salvat de tatăl tău nebun? Că eu am fost acela care ți-a arătat cât de frumoasă este iubirea?

Polly roși. Pentru a putea ținti mai bine, sprijini brațul pe tejghea și îndreptă țeava armei spre pieptul lui Nat.

- Afară! zise ea rece.

El ridică o sprânceană și se aplecă să-și ia pălăria. Când se ridică, clopoțelul de la intrare sună și apărură doctorul Joe McCanley. Polly spera că nu văzuse arma pe care o ascunsese din nou sub tejghea.

- Mulțumesc că mi-ai spus unde-l găsesc pe șef, spuse Nat politicos, își luă sacul și părăsi magazinul.

Joe McCanley își scoase pălăria, vârsând apa din borul ei. O expresie întrebătoare apărură în ochii lui.

- Ai nevoie de ceva? întrebă Polly aspru.

Medicul zâmbi obosit.

- Da, de trei săptămâni de somn, răspunse el. Totul e în ordine, doamnă Quade?

- Bineînțeles, minți Polly. Ce pot să fac pentru tine? Te-a trimis Fredine?

Joe luă un borcan de piersici, tutun și o bucată de zahăr din raft.

- Acum o cheamă Etta, o informă el absent. De dragul ei sper să rămână așa.

- Oh, zise Polly derutată. O plăcea pe fată, dar se întreba cât timp vor putea locui sub același acoperiș un bărbat singur și o tânără drăguță până apar bârfele.

- Cred că îi plac mult caramellele amare, spuse el, băgând mâna în buzunar. Dă-mi câteva.

Polly scoase câteva dintr-un borcan și le înveli în hârtie.

- Presupun că domnul Harrington a mers, ca în fiecare zi, să ridice corespondența, nu-i așa? se interesă ea.

Doctorul McCanley zâmbi punându-și pălăria.

- Cu siguranță, zise el. Nu ai primit nici o veste de la Devon? întrebă el compătimitor.

Polly negă din cap. După apariția lui Nat ar fi trebuit să fie fericită că Devon nu era în portul Quade Harbor.

Malachi putea fi foarte răzbunător și josnic, cu toate că la prima vedere părea pașnic, iar acum probabil se gândea să se răzbune pe Devon.

Joe atinse mâna lui Polly amical.

- Nu o să rămână plecat o veșnicie, o asigură el, luându-și cumpărăturile și plecând.

Polly rămase singură și privi ploaia pe geam. Nat o găsisese și trebuia să se răfuiască cu el - pentru că își promisese ei și copilului ei să nu mai fugă niciodată de nimic.

- A plecat să bea ceva la Satin Hammer, spuse Jake Feeny Lydici, care venise la casa lui Brigham și întrebă de el.

Ploaia se opriase dar vântul sufla puternic, copacii din spatele casei clătinându-se ca niște uriași beți.

Dură câteva clipe până ce Lydia pricepu cuvintele lui Jake Feeny, apoi simți cum se umple de furie fierbinte, neputincioasă, otrăvitoare.

- Înțeleg, răspunse ea și vru să plece.

Dar Jake o reținu de haină.

- Nu rămâneți să mâncați ceva, doamnă Quade? Am copt biscuiți proaspeți și avem pui la cuptor.

Ultimul lucru de care-i păsa Lydiei acum era mâncarea, deși nu mâncase nimic toată ziua. Nu putea să se gândească decât la Brigham, care încălcase deja cuvântul, deși îi promisese credință numai cu o seară în urmă.

- Nu, spuse ea încet. Mulțumesc, dar cu... nu mi-e foame. Iarăși vru să plece.

- Ce este cu pisicuța? insistă Jake. Nu-i trebuie un pic de frișcă proaspătă?

Lydia nu putu să refuze mâncarea preferată a Opheliei.

- Da, ar fi frumos. Mulțumesc, Jake.

O trase în bucătărie și aduse o cană cu frișcă din răcitorul modern. Căldura sobei și mirosul apetisant al mâncării erau foarte tentante, dar Lydia nu putea să rămână.

Ai venit să-l liniștești pe Brigham, gândi ea furioasă, grăbindu-se în întuneric cu paharul de frișcă la piept. Ea văzuse cât de îngrozit fusese la vederea sângelui de la nașterea Magnei Holmetz și presupusese că el credea că și ea va fi supusă aceluiași chin în momentul nașterii copilului lor. Și pentru că îl iubea pe Brigham cu toate divergențele dintre ei, voise să-l asigure că ea era tânără și puternică și că nu se puna o astfel de problemă.

Fără să mai mănânce, fugise afară în ploaie pentru a-l căuta și liniști - și cum se revanșase el? Se dusese în Saloon să bea și să se distreze cu femeii - probabil foarte intens cu Clover O Keefe! Ai să vezi tu, Brigham, gândi Lydia în timp ce alerga pe străzile întunecate. Se va duce în Saloon și va vedea ce justificări găsea.

Capitolul 23

Când Lydia ajunse în fața ușilor batante ale Saloonului și auzi muzica pianului, râsul aspru al bărbaților și vocile stridente ale fetelor, simți cum îi pierе curajul.

De câte ori nu-și scosese tatăl din asemenea localuri când băuse prea mult sau își jucase toți banii! Dar el se întorsese mereu înapoi, ca și cum l-ar fi obligat cineva și purtarea lui o rănisе și jignise pe Lydia într-un asemenea mod, că nici acum nu trecuse peste asta.

Ridică bărbia și vântul îi flutură părul. Dacă Brigham vroia să bea și să se distreze cu femeii, o făcea oricât s-ar fi opus ea. Singurul rezultat al vizitei ei aici ar fi o suferință și mai mare pentru ea. Se întoarse încet și porni spre casă. Joe McCanley o văzuse probabil pe geam, deoarece venea repede spre ea.

- O noapte minunată pentru o plimbare, îi strigă el, încercând să răzbată peste vuietul furtunii.

- Mergi iar înăuntru, răspunse Lydia, dar se bucură că prietenul ei nu-i urmă îndemnul pentru că singurătatea se făcea simțită în această noapte mult mai puternică decât altădată. Joc o conduse și o urmă în casă. Așteptă politicoș până ce Lydia aprinse o lampă și o luă în brațe pe Ophelia care se învârtise pe lângă picioarele ei micunând.

- Brigham, zise Joe scurt, cuprinzând în acest cuvânt toate grijile Lydiei. Lydia își scoase haina și își netezi părul.

- Da, aprobă ea fără să-l privească pe Joe. Brigham.

Joe o luă de braț și o conduse în bucătărie unde o așeză pe un scaun.

- Ai mers la Saloon, spuse el.

Lydia îi aruncă o privire supărată.

- Acum începi să mă urmărești?

Joe zâmbi.

- La asta am renunțat când am înțeles cât de mult îl iubești pe Brigham, Lydia. Dar spune ce s-a întâmplat. Era acolo? În Saloon?

Ea ridică din umeri.

- Probabil. Nu am fost în stare să intru acolo și să văd.

- Ești mult mai curajoasă decât credeam la început, doamnă Quade, observă Joe. Nu cred că am cunoscut vreodată o femeie - o femeie respectabilă vreau să spun - care s-ar fi încumetat să intre într-un asemenea local.

Lydia suspină și îl privi pe Joe pentru prima oară în ochi.

- Din păcate mai demult am văzut des asemenea locuri din interior, ori pentru că eram nevoită să cânt acolo pentru a-mi câștiga existența, ori pentru a-l scoate pe tatăl meu din cârciumă.

- O să te rog mai târziu să-mi cânti, zise Joe punând apă la fiert pentru ceai. Dar acum vreau să aud ceva despre părintele tău.

Lydia se conformă, și începu să-i povestească despre tatăl ei, iar Joe, deși aduse ceștile și turnă ceaiul, o ascultă atent.

- Poate ar fi trebuit să-l las pe tata în cârciumă, spuse Lydia când sfârși descrierea experiențelor înjositoare. În schimb, l-am ajutat să se întoarcă mereu înapoi, având mereu grijă de el, aducându-l acasă și curățind mizeria pe care o făcea în urma bețiilor. În acest fel nu a fost

confruntat cu consecințele faptelor sale și putea păstra iluzia că la noi acasă totul era în regulă.

Joe bău gânditor din ceaiul său.

- A abuzat de tine?

Lydia își șterse o lacrimă.

- Nu așa cum crezi tu, răspunse ea răgușit. Nu m-a bătut niciodată și nici nu s-a atins vreodată de mine. Pe de altă parte nu aveam niciodată destulă mâncare și destui cărbuni pentru un foc și eu purtam hainele încă mult după ce îmi rămâneau mici. Cu toate acestea viața mea nu a fost mai rea decât cea a altor copii.

- Întotdeauna ai avut grijă de el, zise Joe.

Lydia îl aprobă din nou.

- Nu numai că-l aduceam acasă, dar îi mințeam și pe cei care ar fi putut să-i facă probleme, vânzătorul de cărbuni, cel de la magazin.

Joe îi luă mâna în a sa.

- Ai făcut tot ce ai putut, Lydia, și ai făcut-o din dragoste. Nu-ți reproșa nimic.

Ea tăcu gânditoare, apoi spuse.

- Brigham nu e ca tata. Știa că el este altfel.

- Este adevărat, Brigham pare a fi un om sănătos, rațional, care nu are nevoie de nimeni și care are singur grijă de el și cred că asta este o parte a problemei tale, Lydia.

Ea îl privi mirată, apoi se enervă.

- Ce vrei să spui cu asta?

Joe nu se sfii să-i explice.

- Ești o femeie puternică, Lydia. Întotdeauna a trebuit să ai singură grijă de tine, și ideea de a te sprijini pe altcineva îți este străină. Cred că ți-ar place mult mai mult ca Brigham să aibă un caracter mai slab pentru că atunci ai putea să ai grijă de el, așa cum ai făcut cu tatăl tău.

- Nu este adevărat! izbucni Lydia.

- Nu? Brigham este un partener egal și la fel de puternic ca și tine. De asta îți este frică. Brig are nevoie nu numai de o femeie, dar și de o parteneră, dar tu Lydia habar n-ai cum să faci asta.

Ea sări în sus, dar se așază imediat la loc pe scaun.

- Nu vrea nici o parteneră, protestă ea, deși nu mai era atât de sigură de părerile ei. Brigham vrea o femeie pe care să o domine.

Joe zâmbi.

- Chiar așa? Am mai discutat de câteva ori la un pahar, Brig și cu mine, și mi-a dat de înțeles că nu a fost prea fericit cu prima sa soție. Era o fire foarte sensibilă, suferea de leșinuri și se speria de orice umbră.

- Umbră? replică Lydia, simțind nevoia să o apere pe Isabel Quade, poate pentru că fără ea nu ar fi existat Millie și Charlotte. Femeia asta a făcut față unor greutăți inimaginabile - atacuri ale indienilor, boli și a unui loc unde era departe de tot și de toți pe care-i cunoștea și iubea.

Joe aprobă.

- Și la toate astea a reacționat cu fuga - plângând și implorându-l pe Brigham să o ducă înapoi la Maine. Nu îmi închipui o reacție asemănătoare din partea ta, Lydia. Vezi viața ca pe o provocare, o aventură, dar în nici un caz ca pe o amenințare.

- Am plâns destul la viața mea, Joseph!

- Da. Dar pun pariu că se întâmpla într-un cort liniștit al armatei, târziu în noapte, când îți terminai lucrul, și nu mai aveai altceva de făcut. Gândește-te, Lydia. Tu și Brigham vă asemenați foarte tare. Ești la fel de hotărâtă și încăpățânată. Știi cum se conduce, dar nu ai habar cum e să urmezi.

Lydia roși, dar ceva o opri să dea o replică usturătoare.

- Mi-aș dori să pleci acum, zise ea după o scurtă tăcere.

Joe zâmbi și îi mai turnă Lydiei ceai înainte să se ridice.

- Adevărul poate fi un dușman serios, Lydia, spuse el mergând spre ușă. Te-aș sfătui să nu irosești prea multă energie pentru a te abate de la drumul tău.

* *
În drum spre casă Joe McCanley se întreabă de ce îi luase apărarea lui Brigham în loc să pledeze pentru propriile-i interese. Ar fi putut să o convingă pe Lydia să anuleze căsătoria pripită și să-i devină lui soție.

La unul din geamurile camerei de zi ardea lumina și el se opri deși vântul bătea puternic. Se gândi la fata pe care o găsisese în latrină și zâmbi.

Era foarte frumoasă, recunosc el mergând spre verandă. Era plină de energie și poftă de viață, ca și Lydia și era evident că avusese deja mult de suferit. Dar cu toate astea Fredine - Etta nu ținea în ea amintirile crunte ale unui întreg război...

Ușa se deschise și fata apără în prag.

- Credeam că o să-ți petreci noaptea la ea, spuse încet pe un ton resemnat.

Joe traversă veranda și o trase pe Etta ușor în casă.

- Doamna Quade este o femeie căsătorită, răspunse el mirat că și în vocea sa era o urmă de resemnare.

Aceasta din cauza faptului că acum realizase cu adevărat că o pierduse pe Lydia pentru totdeauna.

Etta îl privi cu ochii mari, negri.

- Brig nu este un bărbat de care să-ți poți bate joc, zise ea pe un ton plin de respect. Dacă ar prinde un bărbat numai culegând flori în grădina doamnei Quade, l-ar omori în bătaie!

Joe își reținu un surâs, micșoră flacăra lămpii până ce se făcu întuneric în cameră și o privi.

- Asta înveți tu la școală? o tachină el. Să vorbești ca un birjar?

Văzu în lumina slabă cum Etta roși; ea își netezi fustele și îndreptă umerii.

- Vrei... vrei să faci o doamnă din mine? întreabă atât de încet că de-abia putu s-o înțeleagă.

Un moment Joe o privi, apoi singurătatea tuturor acestor ani deveni deodată foarte apăsătoare. Nu o iubea pe

Etta, dar o plăcea și multe căsnicii se bazau pe sentimente mai puțin profunde.

- Da, spuse cu voce fermă. Vreau să fac din tine o doamnă.

Ea privi o clipă rușinată în pământ.

- De ce?

- Pentru că am neapărată nevoie de o femeie, recunosc eu cu seninătate. Mi-am dat seama cât timp am pierdut de când am venit din război și am constatat că soția și copiii mei nu mai trăiau. De atunci nu am așteptat decât moartea.

- Și acum? întrebă Etta.

- Acum vreau din nou să trăiesc. Vreau o femeie în patul meu, vreau să cresc copii, care poate vor transforma lumea în ceva mai bun. Vrei să rămâi la mine, Etta? Pot să-ți cer mâna tatălui tău?

Etta se apropie șovăitoare de Joe.

- Vrei... pe mine?

Joe se gândi mult la întrebare, deoarece nu vroia să întemeieze noua sa viață pe o minciună.

- Da, zise el hotărât.

- Dar o iubești pe doamna Quade!

- Nu pot să neg asta, Etta. Și nici nu o să încerc. Da, o iubesc pe Lydia și o parte din mine o va iubi întotdeauna. Dar am înțeles că nu va fi niciodată a mea și nu vreau să-mi sacrific restul vieții unor amintiri. Aș putea învăța să te iubesc, Etta, dacă mi-ai da o șansă.

Etta plecă emoționată capul.

- Înainte de asta trebuie să-ți spun ceva, șopti ea. Nu mai sunt ... curată. A fost odată un bărbat...

Joe întinse mâinile și o luă în brațe.

- Psst, zise el drăgăstos. Asta s-a întâmplat și nu mai discutăm.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

- Este ca în poveștile pe care le citește Charlotte. Nu poate fi adevărat.

Joe se aplecă și o sărută tandru pe buze.

- Psst, mai spuse odată și o sărută mai intens.

Etta era încă virgină, cu toate că afirmase că nu mai este curată. Poate abuzase vreodată un bărbat de ea, dar comportamentul ei dovedea că nu fusese iubită niciodată.

Buzele ei se deschisera sub presiunea buzelor lui Joe și el simți cum o trecu un fior când îi simți limba în gură. Spre mirarea lui simți cum începe să se excite la această atingere intimă; era ca și cum se deschisese o ușă în interiorul său.

- Du-te în pat, Etta. Aranjăm mâine totul.

La început ea vru să protesteze, apoi făcu un pas înapoi.

- Îl găsești pe tata la magazinele domnului Quade, spuse ea. Nu o să fie ușor.

Joe arătă spre ușa dormitorului, încercând să-și controleze excitară care pusese stăpânire pe el.

- Noapte bună, zise el și îi întoarse spatele.

Dar mai târziu, întins pe masa de consultații, nu reușea să adoarmă. Asculta urletul furtunii de afară și căuta să uite ce se întâmplase.

Nu știa cât timp trecuse când Etta veni la el, acoperită numai de lumina lămpii pe care o ținea în mână, părul căzându-i în valuri pe umeri, ca un voal de mătase.

Îi atinse fața și un geamăt îi scăpă lui Joe.

Etta se aplecă și-l sărută pe gât. Când el vru să spună ceva, îi puse un deget pe buze, rugându-l.

- Nu mă alunga, doctore. Pentru prima oară în viața mea am senzația că sunt în locul potrivit.

Mâinile ei mângăiau pieptul și abdomenul său. Când îi atinse sexul, Joe scoase un strigăt ca un bărbat care suferă dureri cumplite.

Știa ce vrea, de ce avea el nevoie și Joe își jură să nu o întrebe niciodată de unde învățase asta. Nevoia lui de tandrețe și dragoste era prea puternică încât să-l mai intereseze nimicuri de genul acesta.

Etta îi strecură mâna în chiloți și îi mângăie soldurile. Din nou îl sărută pe piept, alunecând ușor în jos. Buzele lăsară o urmă fierbinte pe piele, ajungând în locul unde plăcerea era maximă.

- Tot mai vrei o doamnă, doctore? îl tachina ea, dar Joe savură în continuare atingerile ei, neluând în seamă remarcă.

Când simți că ajunge la punctul culminant al extazului prinse capul ei, încercând să o depărteze. Dar ea era necruțătoare, pedepsind opunerea lui cu o mușcătură ușoară și în următoarea clipă o erupție vulcanică îl inunda pe Joe și totul în jurul său se scufundă.

Când își reveni o trase pe Etta spre el, murmurându-i numele ca pe o rugăciune.

Nici Brigham nu putea să doarmă, plimbându-se în fața căminului cu sentimentul ciudat că astă seară se va întâmpla o nenorocire. Urletul sinistru al furtunii nu-l mai neliniștise niciodată până acum, dar astăzi i se făcu frig de frică. Urletul ăsta! De parcă toți morții înviaseră și se războiau cu cei vii.

- Tată!

La auzul vocii speriate se întoarse și o văzu pe Charlotte în cămașă de noapte și cu părul desfăcut stând în ușă. Era în picioarele goale.

- Du-te înapoi în pat. Furtuna se va liniști curând, zise el încercând s-o liniștească.

Dar ea intră și se așeză într-unul din fotoliile de piele lângă sobă.

- Mi-e frică, tată. Copacii din fața geamului meu se clatină.

- Casa și acoperișul sunt foarte rezistente, Charlotte, răspunse Brigham, nevrând ca ea să-i observe neliniștea. Am avut grijă de asta când am construit-o.

Charlotte tăcu. Privirea îi deveni gânditoare. Într-un târziu puse întrebarea pe care Brigham o aștepta de mult.

- Dacă Lydia este soția ta, de ce nu stă aici cu noi?

- E greu de explicat. Lydia și cu mine mai avem niște păreri diferite...

Charlotte suspină.

- Și unchiul Devon și Polly au păreri diferite, zise ea pe un ton pe care Brigham nu l-ar fi acceptat în mod

normal. De ce nu sunt bărbații din familia noastră soți buni?

Brigham zâmbi, deși îl durea capul.

- De ce ești convinsă că este vina bărbaților? Nu poți să concepi că și femeile ar putea să ne creeze greutăți?

Fata ridică sprâncenele frumos arcuite. Se transforma pe zi ce trecea într-o femeie frumoasă.

- Da, răspunse răspicat. Tu ești un om foarte încăpățânat tată, și unchiul Devon e la fel. Sunteți la fel de sensibili și romantici ca o stană de piatră.

Brigham râse, dar vorbele Charlottei îl afectau. Când fetița micuță devenise o femeie tânără înțeleaptă?

- Mă bucur că ai așa o părere bună despre tatăl tău, Charlotte, spuse batjocoritor.

- Dar, spunc-mi, Millic gândește la fel despre mine?

- Nu fii stupid, tată - știi foarte bine ce mult te iubim amândouă, dar asta nu înseamnă să-ți tolerăm greșelile. Dacă i-ai spunc Lydiei cât de mult o iubești s-ar rezolva o mulțime din problemele tale.

Pentru a nu trebui să-i întâlnească privirea, Brigham își turnă un coniac. Deja văzuse prea multe acest copil-femeie și era temător că o să-i dezvăluie mai multe.

- Viața nu este atât de simplă ca în romanele tale, replică el dur. Când îmbătrânești înveți că iubirea nu depășește orice obstacol.

Crengile unui pom bătută în geam și Charlotte tresări speriată.

- Ești sigur că nu o să cadă vreun copac pe casă? întrebă cu o privire temătoare spre geam.

Brigham era bucuros să schimbe subiectul.

- Sigur nu, spuse hotărât. Și acum vreau să te culci la loc, Charlotte. Este foarte târziu.

Charlotte veni la el și îl sărută pe obraz.

- Să nu-ți fie frică să-ți destăinui sentimentele Lydiei, tată, spuse ea cu un ușor reproș în glas. Ea te iubește așa cum și tu o iubești pe ea.

În inima lui Brigham se înfiripă pentru moment o speranță.

- Noapte bună, zise el.

Deși reușise să-și liniștească fiica, Brigham nu își găsea calmul. Merse la fereastră și privi spre micuța casă a Lydiei.

Deja se crăpa de ziuă când Lydia renunță la încercarea de a adormi, se îmbracă și porni prin ploaie spre școală.

Aprinse focul în soba din colț, își scutură haina udă și o puse la uscat pe un scaun. În timp ce afară furtuna se întetcea și vântul vuia din ce în ce mai tare, Lydia se concentra asupra a ceea ce avea să predea.

Devon era ud până la piele când coborî din trăsura lui Clyde Maket și își luă bagajele.

Clyde îl salută. Adusese provizii pentru muncitori și mai avea un drum lung de făcut.

- Pe curând, domnule Quade!

- Mulțumesc încă o dată, răspunse Devon și privi spre geamurile de la etaj ale magazinului.

Tot drumul se gândise ce o să-i spună lui Polly, dar uitase totul acum. Sprijinindu-se pe baston fiindcă înțepenise de la lunga călătorie, Devon urcă scările. Ajuns sus, se opri o clipă și trase adânc aer în piept, apoi ciocăni.

O văzu pe Polly uitându-se pe geam, apoi fugind spre ușă. Vântul îi sufla în păr și îi lipise cămașa de noapte subțire de corpul bine format.

- Devon, șopti ea fără să-i vină să-și creadă ochilor.

Puse geanta jos.

- Nu mă inviți înăuntru, nevastă? întrebă el. Sau vrei să stau toată noaptea aici în frig?

Cu un strigăt de bucurie Polly îi sări în brațe. Devon simți proeminența abdomenului când o îmbrățișă. O duse peste prag și închise ușa. Geanta, frica și nesiguranța lui rămaseră afară.

- Nu o să fie ușor să ne regăsim, spuse el. Dar nu aş avea nici o clipă de liniște dacă nu am încerca măcar.

Ea îi luă pălăria. În ochi îi scurgeau lacrimi.

- Nici nu-ți cer mai mult, Devon. Îi luă mâinile și le puse pe pântecul în care creștea copilul. Asta vrea și fiul tău, Devon. Vrem numai să ne dai o șansă.

Apoi îi scoase hainele ude. Devon o lăsă, încălzindu-se de ea și de iubirea ei și pentru prima oară în viață se supunea cuiva.

Capitolul 24

Lama cuțitului apăsa ușor pe gâtul lui Devon, care era în intimitate lângă Polly în pat. Un calm desăvârșit puse stăpânire pe el, fără să se miște sau să schimbe ritmul respirației, deschise ușor ochii.

Descoperi umbra unui bărbat și Polly se mișcă în somn lângă el. Instinctul lui Devon de a o apăra pe ea și copilul nenăscut era atât de puternic, încât găsi energia necesară pentru luptă.

- Probabil acesta este fericitul sot? zise individul batjocoritor și dinții săi albi străluciră în întuneric.

Devon nu se lăsă cuprins de frică, nu-și putea permite acum un asemenea lux. Cu o mișcare rapidă apucă mâna străinului, obligându-l să ridice cuțitul.

Polly se trezi cu un țipăt:

- Nat!

Cu toate că Devon nu avea timp să se gândească, numele trezi ceva în mintea lui și știu că este vorba de bărbatul pe care-l cunoscuse Polly în San Francisco. Aceasta îi dădu lui Devon și mai multă putere, proiectându-l pe străin în peretele de vis-a-vis. Dar lupta nu se sfârșise. Nat urlă enervat la maximum și se aruncă asupra dușmanului său; cuțitul luci în primele raze ale dimineții. Devon era dezbrăcat și încă pe jumătate adormit, mușchii săi încă nu se refăcuseră după boală și atacatorul

era puternic. Dar cu toate aceste dezavantaje lui Devon nu-i trecu nici măcar o clipă prin minte că ar putea să piardă lupta. Simți cum cuțitul îi atinse bărbia, înainte să-l dezarmeze cu o lovitură puternică în antebraț.

Imediat simți o lovitură în stomac care-l lăsă fără aer. Dar durerea spori mai mult hotărârea de a învinge.

O masă căzu și ceva se sparse. Devon auzi pași alergând pe scări și se liniști. Orice s-ar întâmpla, Polly și copilul erau în siguranță.

Măinile străinului se strânsură în jurul gâtului său, nemaiprimind aer; cioburi de sticlă i se înfipseseră în spate când se rostogoli pentru a se elibera. Nercușind, împinse genunchiul între el și necunoscut. Acesta urlă de durere și Devon îl apucă de urechi trântindu-l cu capul de podca. În urma loviturii puterea celui alt slăbi și rămase gemând întins pe jos.

O secundă mai târziu Devon simți în ceafă țeava rece a unei arme și îl cuprinsese un val de iubire și dezamăgire. Deci Polly tot nu fugise.

- Sus mâinile, Nat! spuse ea cu voce tremurândă. Jur că te împușc, dacă nu o faci!

Trecură câteva clipe până ce Devon reuși să vorbească.

- La dracu, Polly, îți bați joc de mine!

- D - Devon?

El se ridică și îi luă arma din mână.

- Aprinde o lampă, zise el blajin. E întuneric ca într-un mormânt.

Polly se supuse și când Devon o văzu îl cuprinsese un sentiment de dragoste profundă. Părul îi era încă răvășit de la îmbrățișările lui și purta una din cămășile sale. Privi cu un amestec de groază și ușurare bărbatul de pe jos.

- Este mort?

Pe jos era plin de cioburi, în timpul luptei se spărsese o păpușă de porțelan.

- Nu, răspunse Devon venind spre ea, care stătea desculță printre cioburi, luând-o în brațe și așezând-o în pat.

- O să-l leg și o să-l închid în cămară. Măine o să vorbesc cu Brigham să vedem ce vom face cu el.

Polly îi atinse spatele și se sperie când văzu sânge.

- Ești rănit! Să chem un medic.

Devon își luă pantalonii.

- Rămâi aici și să nu te miști până când nu-l vom imobiliza pe admiratorul tău!

Îl ridică pe Nat, trăgându-l pe scări în jos și împingându-l în cămară. Apoi îi legă mâinile la spate.

- O lovitură foarte bună pentru un vânzător, mormăi prizonierul său.

Devon nu-i răspunse, închise ușa și se întoarse la soția sa. Speriată, Polly stătea ghemuită pe pat și el mulțumi cerului că venise înapoi la momentul potrivit.

- Acesta este bărbatul pe care l-ai cunoscut înaintea mea, observă el fără ură și puse arma într-un colț al camerei.

Polly aprobă din cap și-i făcu semn să vină lângă ea.

- Vino să-ți curăț spatele de cioburi.

Devon veni.

- Mai simți ceva pentru el? întrebă liniștit. Nimeni nu ar fi ghicit în tonul său cât de mult conta răspunsul lui Polly pentru el.

- Bineînțeles, Devon. Îl urăsc! spuse ea în timp ce-i examina spatele.

- Dar l-ai iubit?

- Așa am crezut. Dar nu eram decât un copil fără minte. Ce este dragostea, am priceput numai alături de tine.

Devon tăcu o clipă. O iubea foarte mult pe Polly, altfel nu s-ar fi întors la portul Quade Harbor, dar încă nu era pregătit să i-o spună. În orice caz nu acum.

- Dacă copilul pe care îl aștepti o să fie băiat, vreau să poarte numele fratelui meu.

Polly îl sărută pe gât. Nu era sigur, dar parcă lui Devon i se păru că simte lacrimi pe piele.

- Brigham este un nume frumos, spuse ea cu vocea tremurând de emoție.

Lydia era la tablă și scria niște calcule matematice pentru cursuri, când auzi prin vuitul furtunii un trosnet puternic. În momentul prăbușirii acoperișului se aruncă instinctiv sub catedra din lemn solid și-și acoperi capul cu mâinile.

Când își ridică privirea, încăperea era plină de crengi și mirosea puternic a fum.

Își mușcă buzele, încercând să-și păstreze calmul. Un copac căzuse pe clădirea școlii, asta era evident, dar scăpase numai cu câteva zgârieturi. Singurul pericol acum era focul; lampa cu petrol se spărsese și probabil se dărmase și soba.

Lydia ieși din ascunzătoarea ei, dar constată că ramuri și crengi mari îi blocau drumul. Era în capcană.

Auzea pâlparea flăcărilor și fumul se întelise. O usturau ochii și gâtul, își puse mâinile pe abdomen gândindu-se la copilul care creștea acolo și avea nevoie de protecția ei.

Lacrimi se scurseră de-a lungul genelor.

Brigham, șopti mirată cât de mici și neimportante îi păreau acum divergențele dintre ei. Fusesse greșit din partea ei să-i ceară închidera Saloonului fără să se gândească la urmările acestui lucru asupra afacerilor sale. Și în ceea ce privea părerile politice - dacă o țară se putea reuni din nou într-o uniune și doi oameni care se iubeau trebuiau să reușească.

Lydia își culcă capul pe genunchi. Ciudat, gândi ea, ce repede vezi lucrurile dintr-o perspectivă corectă când nu mai ai altă alternativă.

Brigham ațipise, dar ceva îl trezi și se ridică abrupt de pe scaun. Fugi la geam și văzu în lumina slabă a dimineții copacul uriaș căzut pe clădirea școlii.

Își spuse că Lydia nu putea fi acolo, că probabil era acasă în pat, dar deja se grăbi spre ușă.

Fugi spre poartă și o trecu dintr-o săritură. Flăcări mistuiau ramurile copacului și atacau deja zidurile școlii.

Devon apăru și el alergând, cu un topor în mână și din întuneric apărură și alți bărbați.

Brigham nu-i luă în seamă. Lydia era acolo - în mijlocul acestui haos și dacă nu o lovise vreo creangă a copacului, va muri în flăcări.

- Lydia! strigă el, croindu-și drum prin coroana copacului căzut, prinzându-se de marginea acoperișului. Lydia!

Devon apăru lângă el, dându-i un topor. Brigham, ocupat cu totul de căutarea Lydiei, abia dacă îl văzu.

- Aici! strigă Devon prin vuietul flăcărilor. În timp ce Brigham dădea cu înfrigurare în acoperișul de lemn cu toporul, Devon rămase lângă el, încercând cu toate puterile să îndepărteze crengile.

Atunci Brigham îi auzi vocea, atât de slabă și de prețioasă precum sunetul unui clopot de biserică în ziua judecății de apoi.

- Brigham? Știam că vei veni.

Brigham transpira, mușchii protestau, dar nu se opri nici o clipă, lovind mereu cu toporul. Scoase un sunet înecat, jumătate strigăt, jumătate geamăt.

Bărbații cărau găleți cu apă pe acoperiș și Devon împreună cu alții încercau să restrângă aria focului, în timp ce Brigham își croia drum printre ramurile și bărnele arzânde.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Lydia! Unde ești? strigă înecat de fum.

- Aici, Brigham, sub catedră!

Tușind, Brigham se strecură printre așchii și ramuri de pin, până ajunse în fața catedrei și o scoase pe Lydia de acolo. Ea era de o paloare cadaverică și cu un strigăt îi sări în brațe.

O strânse un moment la piept, apoi îi strigă:

- Ține-te de mine - orice s-ar întâmpla, ține-te de mine! apoi porni să coboare prudent.

Devon îi aștepta încă pe acoperișul care era gata să se prăbușească, deși ceilalți se duseseră de mult în locuri sigure. O luă pe Lydia din brațele fratelui său și o purtă

peste trunchiul masiv. Brigham sări și el, câteva secunde înainte de explozie, după care focul mistui școala și copacul.

La o distanță apreciabilă de acest infern, Devon o puse pe Lydia pe iarba umedă.

McCanley îngenunche lângă ea, Brigham căzu și el din picioare. Măinile și fața îi erau pline de zgârieturi, hainele îi erau rupte și arse și nu reușea să respire binc. Dar asta nu conta acum, pentru că Lydia nu dădea nici un semn de viață.

Joe McCanley îi puse capul pe piept.

- Inima îi mai bate, dar nu respiră.

Panica îl cuprinsese pe Brigham, o luă în brațe și o ridică până ce gura sa îi atinse buzele. Dacă nu mai avea aer, i-l va da el pe al său. Dacă ar fi fost posibil i-ar fi dat și propria inimă și propriul sânge. Da, și-ar fi dat viața ca să o salveze.

Nimeni nu scoase o vorbă când Brigham trase adânc aer în piept și suflă cu putere în plămânii Lydiei. Nimeni nu se atinse de el, deși știa că toți credeau aceste încercări zadarnice.

Lacrimile se amestecară cu transpirația pe fața sa; o dată o scutură pe Lydia de furie și disperare, apoi continuă respirația gură la gură. Și în acest timp gândea mereu aceleași cuvinte ca pe o rugăciune.

- Nu ai voie să mori - te rog, Lydia, nu mă părăsi...

După un timp simți mâini puternice pe umerii săi trăgându-l înapoi și auzi vocea lui Devon.

- Nu mai trăiește, Brig. Las-o să se odihnească în pace.

Brigham ridică capul și urlă ca un animal rănit.

- Nuuuuu!

Apoi lipi din nou buzele sale de ale ei - precum Dumnezeu lui Adam.

Începu să cadă o ploaie mărunță și ca printr-o minune Lydia se mișcă în brațele lui. Un fior îi scutură corpul și Brigham văzu cum deschise ochii încercând să-i spună numele.

Un strigăt de bucurie se auzi în jurul lor. Joe McCanley își frecă ochii neîncrezător și zise:

- Vino, Brig, să o ducem înăuntru.

Brigham o duse în casă și o puse în camera lui pe pat.

Polly îl trimise pe Devon în bucătărie după apă caldă, în timp ce doctorul McCanley îi scoase Lydiei pantofii. Brigham îl ajută. Rănile și arsurile proprii nu le simțea.

Lydia îi zâmbi visătoare și timidă.

- Aveai dreptate, Brigham, spuse ea când doctorul și el îi scosese ultimele haine și Polly o înfășură într-o pătură.

Brigham încercă să păstreze un ton cât mai normal.

- Chiar așa? Și în ce privință, yankeule?

Lydia suspină.

- Asta nu mai știu nici eu exact.

El râse și se miră că suna ca un suspin.

- Să nu uiți un lucru, yankeule - că te iubesc. Auzi?

Te iubesc și nu o să te las să uiți asta niciodată. Nu mai există despărțiri. Clar?

Lydia își umezi buzele crăpate.

- Da, domnule Quade, răspunse supusă, dar Brigham presimți că nu o să dureze mult.

- Îmi este clar.

Scurt timp după aceea, Lydia adormi și după ce doctorul McCanley îngrijise și rănile lui Brig, acesta se întinse în pat lângă soția sa și o trase în brațele bandajate.

- Să nu pleci, suspină Lydia, fără să se trezească, când simți buzele lui pe frunte.

Ochii îl usturară și sentimentele din interiorul său erau atât de puternice încât Brigham se înfioră. O strânse și mai mult în brațe.

- Sunt aici lângă tine, o asigură încet. Voi fi mereu lângă tine.

Epilog

Trei ani mai târziu...

Lydia privi cu dragoste cei doi băieței, unul blond, celălalt șaten, care se jucau pe podeaua de lemn a magazinului, înălțând din cuburi colorate un fort. Afară, fulgi mari de zăpadă se perindau pe la fereastră și mirosul vinului de mere invadă încăperea.

- Devon, îl dojeni pe fiul ei, care îi luase vărului său un cub. Mi-ai promis să împarți cu Brigham!

Polly, cu pântecul mărit de la cel de-al doilea copil al lui Devon, stătea în balansoar și cosca o cămășuță minusculă. Era frumoasă ca o madonă, obrații îi ardeau, ochii îi străluceau de fericire.

- Lasă-i, Lydia. Brigham și Devon vor învăța să se înțeleagă.

Un scâncet ușor îi distrase atenția Lydiei. Luându-l în brațe pe Beth, mezinul în vârstă de opt luni, se înfășură într-o pătură, își deschise corsetul și îi dădu piept. Părul micului Beth era blond ca al Lydiei, dar ochii erau de același gri ca ai tatălui său, chiar semăna cu el și la caracter.

Ușa se deschise și un val de aer rece pătrunse cu Brigham în cameră. O salută politicos pe Polly, își luă fiul cel mare pe umeri, dar privirea nu i se dezlipi de la Lydia.

Brigham zâmbi când o văzu roșind. Polly murmură ceva de o listă cu comenzi și dispăru discretă în camera alăturată.

- E timpul să vii acasă, doamnă Quade. Într-o zi de iarnă ca asta bărbatul are nevoie de soția sa pentru a se încălzi, zise el, făcându-i cu ochiul. Îl gădila pe băiețelul de pe umerii săi și acesta chițăi de plăcere.

- Psst! spuse Lydia, deși se bucura de cuvintele sale, pentru că simțea aceeași împlinire în pat ca și bărbatul ei.

- Copiii, Brigham.

- Devon știe că mama și tatăl lui se iubesc, zise el. Apoi trase un pic de pătură și aruncă o privire fiului său și sânelui plin al Lydiei. Și în ceca ce-l privește pe Beth, nu-l interesează altceva decât sâniul tăi. Pot să-l înțeleg foarte bine. Lydia roși puternic.

- Te rog, Brigham!

Fără a-l da jos pe Devon, Brigham îngenunche lângă ea, mângâie cu un deget capul mititel al lui Beth, apoi sânel ei.

- De cum s-o satura fiul nostru, vei veni cu mine în pat!

Este revoltător, gândi Lydia, cu ce ușurință poate trezi în mine dorința! Trebuia numai să o privească într-un anume fel sau să o atingă și ea era gata să-i îndeplinească orice dorință. Chiar dacă ar fi costat-o viața, nu ar fi fost în stare să-i opună rezistență.

- Mai am ceva de lucru, spuse Brigham, în timp ce-i dezmiarda sânel al cărui sfârc se întărise deja excitat.

- Charlotte și Millie se întorc abia mâine din Seattle și de aceea aș vrea să luăm cina în dormitor.

Un fior de plăcere o invadă, fior care nu o părăsi nici în următoarele două ore când culcă copiii și se pregăti să-l aștepte.

Când Brigham deschise ușa dormitorului, Lydia îl întâmpină într-o cămașă de noapte de satin. Aprinsese lumânări, în cămin ardea un foc plăcut și lenjeria proaspătă a patului mirosea a parfum de trandafiri.

Brig închise ușa, privind-o vrăjit.

- Întotdeauna îmi închipui că m-am obișnuit cu frumusețea ta, dar privindu-te acum, cum stai și mă aștepti precum un înger căzut, mi se taie răsuflarea.

Lydia zâmbi cochetă și inima i se umplu de iubire. Nu știa cum va rezista cinei, înainte de a se scufunda în îmbrățișările bărbatului iubit.

- Te-ai comportat ca un barbar astăzi în magazin, spuse ea dar când el se apropie și îi puse mâna sub bărbie îi pieri glasul.

- Și de atunci te-ai gândit tot timpul la mine. Încet, fără grabă îi împinse o bretea de pe umăr. Nu-i așa, Lydia?

- Da, recunosc ca rușinată. Da, Brigham.

Îi scoase și cealaltă bretea, trecând cu degetele peste decolteul dintre sâniul ei și zâmbi când Lydia se împurpură.

Apoi îi dezgoli un sân, mângâindu-l admirativ. Lydia îi cuprinse fața în mâini, trăgându-l spre ea.

Urmă un sărut lung, pasional care o făcu pe Lydia să tremure și-i accelera bătăile inimii la maxim. Brigham trase și cealaltă parte a cămășii în jos, dezmiercându-i sfârcurile.

- Te rog, gemu Lydia nemaisuportând plăcerea chinuitoare când Brigham îi eliberă buzele.

Continuă câteva minute mângâierile incitante, apoi arătă spre masă.

- Întâi cina, doamnă Quade. După aceea desertul.

O conduse pe Lydia, care era năucită, spre măsuta de lângă cămin și îi oferi scaunul atât de galant ca și cum s-ar fi aflat într-un restaurant luxos din Paris sau New York. Ea își trase jenată cămașa peste sâniul goi. El zâmbi. Era un bărbat răbdător. După cum prevăzuse Lydia, el își lăsă timp, savurând fiecare îmbucătură și fiecare strop de vin. Cu greu mai era în stare să se stăpânească când el puse în sfârșit paharul jos și întinse mâna spre ea. O trase încet în brațe și Lydia respiră involuntar mai repede când el îi dezgoli din nou pieptul.

- Ești minunată, spuse el privind-o în ochi. În timp ce ea îi răspunde fascinată, Brigham trecu un deget prin resturile desertului și întinse puțină frișcă pe sfârcurile tari. Apoi se aplecă și savură crema de pe sâniul ei.

Lydia încerca să fie răbdătoare, dar acest nou joc erotic declanșă un val de excitație insuportabilă. Cu un

geamăt răgușit, lăsă capul pe spate și strânse umerii lui Brigham.

- Brigham, șopti ca implorându-l.

Dar el continuă. Era o senzație atât de excitantă încât dorința Lydiei de a se contopi cu el se mări spre infinit. Își dorea eliberarea. El o împinse un pic înapoi și îi dezmierdă fără rușine interiorul pulpelor, creindu-i o plăcere inimaginabilă. Tensiunea Lydiei dispăru într-un val de extaz.

Brigham o strânse la piept, șoptindu-i cuvinte liniștitoare, până ce furtuna din interiorul ei se calmă.

Lydia suspină când Brigham o duse spre pat; ea tremură când o supuse unei plăceri imense dezmierdându-o cu limba. Ca de obicei îl imploră, dar ca întotdeauna o conduse prin toate tonurile unei simfonii de plăceri, până la un crescendo amețitor. Și după aceea o ținu în brațe și Lydia se gândi cu multă plăcere la aceste momente tandre dintre diferitele trepte ale extazului.

Dar, după un lung sărut, Brigham o întoarse, astfel că acum stătea în genunchi. Lydia gemea de încântare; plăcerea era întotdeauna cea mai intensivă când Brigham o lua în acest fel.

Și atunci, în sfârșit, Brigham o penetră. Se înfioră, suspină și gemu sub avalanșa de sentimente, constatând că fiecare mișcare a lui Brigham o ridica și mai sus pe culmile excitației. Atunci, când credea că va leșina de atâta plăcere, îl auzi pe Brigha, șoptindu-i numele, găsindu-și și el împlinirea.

Îmbrățișați strâns căzură pe pat și rămaseră întinși fără vlagă, în timp ce afară fulgi de nea cădeau neîncetat. Va fi o noapte friguroasă, dar în această cameră nu exista nimic în afară de căldură pentru Brigham Quade și soția sa.

Sfârșit